

Halkların mücadelesi kazanacak!

AKP hükümetinin ve yasal Kürt siyasetinin Öcalan'a bağladığı umutların karşılığı ne olursa olsun, ortada AKP'nin, Haziran Direnişi'nin bir kez daha tüm dünya nezdinde tescillenen despotik-zorba genetiği ile Rojava'da dinci vahşet çeteleri kullanarak başlattığı ve acımasızca sürdürdüğü kirli savaş var. Sadece Haziran Direnişi ve Rojava pratiği değil, Suriye'ye yönelik son emperyalist yıkım tehdidi sırasındaki kudurgan söylem ve tutumuyla da AKP iktidarı, içerde ve dışarda savaş ve saldırganlıktan başka bir siyaseti olmadığını arsızca sergilemektedir.

Ergün Atalay: Bir düzen sendikacısı

Tes-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu'nun Türk-İş Genel Başkanlığı'ndan istifasının ardından yaptığı ilk Yönetim Kurulu toplantısında genel başkanlığa seçilen Atalay'ın kimliğini incelemek, geçmişteki icraatlarına şöyle bir göz atmak sendikal hareketin geçmiş dönemlerdeki pratiğini değerlendirmenin yanısıra önümüzdeki döneme de ışık tutacak bir öneme sahiptir. Atalay, dinci-gerici AKP iktidarının sendikal alanda yaratmak istediği sendikal anlayış ve sendikacı tipini görmek açısından da kilit bir isimdir. » *sayfa 12*

Haziran ruhu sokaklarda!

Haziran Direnişi sermaye iktidarının topyekûn saldırganlığına karşı farklı sorunlar üzerinden sergilenen mücadeleyi ortaklaştırmış, birleşik, eylemli, militan bir dayanışma ruhu yaratmıştır. Bu tutum süreklileşen bir davranış haline gelmiş, sermaye düzeninin saldırganlığına karşı refleks eylemler güçlenmiş, her türlü zorbalığa rağmen sokaklar özgürleşmiştir.

Haziran Direnişi'nin kitle eylemlerine aşıladığı militan ruh sayesinde ülkenin toplumsal muhalefeti önemli bir mesafe katetti. Sermaye iktidarının uyguladığı ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel saldırılara karşı gösterilen toplumsal direnç ile kitle hareketi hem nitelik hem de nicelik bakımından büyük bir sıçrama yaşadı. Direniş; sermaye devletinin demokratik hak ve özgürlüklere yönelik gerici-faşist ablukasına karşı 12 Eylül'den bugüne sergilenen en büyük ve en uzun soluklu isyan hareketinin önünü açtı. İç örgütlülükten yoksun olduğu halde hareket AKP iktidarının zorbalığına karşı dalga dalga yayıldı.

Hareketin bu karakteri Haziran ayından bugüne kitlelerde genel bir eğilim halini almıştır. Oluşan kitle politizasyonu ile yaşanan gelişmelere karşı toplumsal tepki birleşik-yaygın bir şekilde hızla sokağa dökülmektedir. Sermaye düzeninin dikensiz gül bahçesi yaratmak ve sokağı bitirmek amacıyla açtığı pervasız savaş ise gelinen yerde hareketi dizginlemediği gibi her geçen gün daha da bilemiştir. AKP iktidarı eliyle örgütlenen polis cinayetleri ve linç girişimlerinin üstünün örtülmesi, sermaye devletinin tüm kurumlarıyla çürüdüğünü kanıtlayan gelişmeler olarak kitleleri öfkelenmeye devam etmektedir.

» *sayfa 4*

Halkların birleşik-militan mücadelesi kazanacak!

Gelinen yerde fiilen iflası itiraf edilen bu son aldatmacaya son noktayı koymak, Kürt halkının aylardır mücadele sahnesinde olan işçi-emekçi kitlelerle birleşik-militan mücadeleyi büyütmesine bakıyor.

2013'e girilirken ilan edilen İmralı görüşmeleri, resmi adıyla "çözüm süreci" 9. ayında kimsede bir şaşkınlık yaratmaksızın beklenen akıbetini yaşıyor. Çöküşün işaretlerini Temmuz ortasından itibaren, demek oluyor ki Rojava'da Kürtlere karşı başlatılan kirli savaş ortamında ilkin kimi KCK yöneticileri vermişti. En son KCK Eşbaşkanı Cemil Bayık, Ağustos sonlarında sürecin tıkanmışlığını olabildiğince açık şekilde dile getirdi. Ardından da KCK'nin 9 Eylül tarihli "gerillaların çekilişini durduruyoruz" açıklaması geldi.

İmralı sürecinin akıbeti...

Şüphesiz KCK açıklaması "süreci bitiriyoruz" demiyor. Ama gerek Cemil Bayık'ın BBC mülakatında söyledikleri, gerekse KCK açıklamasının özü bundan başka bir anlama gelmiyor. Son dönemdeki mülakatlarda ve KCK açıklamasındaki temel noktalar şöyle özetlenebilir: Birincisi PKK "sürecin" gelişmesi için üzerine düşen sorumlulukları fazlasıyla, üstelik koşulsuzca yerine getirdi; esirleri bıraktı, ateşkes ilan etti, gerillalarını sınır dışına çekti vs... İkincisi Türk sermaye devleti ve AKP hükümeti hiçbir adım atmadığı gibi, atmayı da düşünmediğini, gerçekte bir çözüm projesi olmadığını, amacının seçimlere kadar oyalamak olduğunu ortaya koydu. Açıklamalarda ayrıca, örneğin AKP'nin geçtiğimiz aylardaki çatışmasızlık ortamını yeni bir topyekûn savaşa hazırlık için değerlendirdiği, baraj ve karakol inşaatlarının, yeni kontrol noktalarının, korucularla ilgili tasarrufların bu hazırlığın bir parçası olduğu da dile getiriliyor. Keza "çözüm sürecinin" AKP'nin seçimleri kazanmaya dönük bir oyalama manevrası olduğunun başından beri bilindiği de belirtiliyor.

Hatırlanacağı üzere, İmralı süreci gündeme geldiğinde topluma mal edilmeye çalışılan en temel beklenti ateşkes ve PKK gerillalarının sınır dışına çekilmesiydi. Bunlar şimdi bizzat KCK tarafından da kabul edildiği gibi tümüyle karşılıksız olarak gündeme getirildi. AKP ise bu dönem boyunca tüm işçi ve emekçilerin karşısına Türkiye'nin en ağır sorununu çözecek yegane irade pozlarıyla çıkma olanağı buldu. Oysa son 6-7 yılda bu oyunu birkaç kez sahnelemiş ve umduğu yararı elde ettikten sonra Kürt halkına karşı yoğun saldırılara girişmişti. Bir kez daha aynı oyunu sahnelemesine izin vermek için hemen hiçbir gerekçe, neden, koşul vs. yoktu. İmralı görüşmeleri sürecinin en baştan itibaren bir oyalama olduğu, daha ilk gündeme getirildiğinde çizilen çerçeveden, keza buna uygun olarak kullanılan aşğılayıcı jargondan bile belliydi. Yine tüm topluma umut ve iyimserlik pompalandığı ilk aşamalarda gündeme gelen saldırılar, örneğin tek başına Paris suikastı bile çok şey anlatıyordu. Fakat Abdullah Öcalan'ın iradesi bir kez daha galebe çaldı. 2013 Newroz'u, Öcalan'ın Newroz mesajı "çözüm sürecine" dair iyimserliğin ve umutların neredeyse tüm dünyada adeta tavan yapmasına yol açtı.

"Çözüm sürecinin" kazananı kim?

Bu adımların Kürt hareketine Öcalan'la görüşmeler, siyasal meşruiyet alanının genişlemesi gibi kazanımlar getirmiş olduğunun sıkça altı çizilmektedir. Fakat AKP aylar boyunca, dahası Rojava'da dinci çete sürülerini kullanarak Kürt halkına karşı kirli savaş yürüttüğü şu son aylarda bile hala rahatça soluk almasını da buna borçludur. Nitekim AKP iktidarı, Kürt mücadelesi dinamiğini edilgenleştirmiş olmanın verdiği güçle özellikle bahar döneminde toplumsal mücadele dinamiklerini bastırmaya girişti. Bu saldırı dalgasının doruğu 1 Mayıs'ta Taksim'in yasaklanması ve Mayıs ayı boyunca yapılan tüm eylemlere acımasızca saldırılmasıydı. Bu azgınlığın Gezi Parkı'nda görkemli-sarsıcı bir kitle patlamasına tosladığını, dinci-gerici akımın haftalarca ayaklarını yerden kesen şamarlar yediğini biliyoruz.

Tasfiyeci çözüm süreci, AKP iktidarına Haziran Direnişi evresinde de hatırı sayılır bir avantaj olarak döndü. Kürt hareketi sürecin sabote olması kaygısıyla Taksim-Gezi direnişine en kritik evrelerde mesafeli yaklaştı. Kürt hareketinin belirgin burjuva temsilcileri, elbette ki "çözüm süreci"ne bel bağlayarak Gezi direnişini "Ergenekon"la ilişkilendirip gözden düşürme gayretlerini son dönemlere kadar sürdürdüler.

Oysa Haziran Direnişi, objektif olarak ele alındığında Kürt hareketinin çözüm süreci taktiklerinin (demokratik-siyasal mücadele yoluyla AKP'yi demokratikleşme adımları atmaya zorlamak) hayat bulmasında temel bir olanak olarak ele alınabilirdi. Yazık ki 2014-15 seçimlerini kazanmak için bir kez daha Kürt hareketini masada oyalama taktiğini gündeme getiren dinci-gerici iktidarla ipleri germemek adına, özellikle Kürt illerindeki Kürt halk kitleleri edilgen bir bekleyiş içinde tutuldular. AKP'yi demokratik dönüşümler için zorlayacak demokratik-siyasal mücadele söylemi ile bu tutum arasındaki belirgin çelişki, "masa"nın diyalektiğinden besleniyor. Kurulu düzenin sahipleriyle kurulu siyasal yapının içine sığmayan bir sorunu diyalog masalarında çözebilmeye bağlanan umutlar, ne pahasına olursa olsun masayı ayakta tutmak olarak hayat bulmaktadır. Bu ise demokratik siyasal mücadeleyi öne çıkarmaktan, bununla egemenleri, iktidar sahiplerini tavizlere zorlamaktan bahsederken bile bu mücadeleden kaçınmayı doğuruyor.

"Süreç devam ediyor" mu?

KCK'nin açıklaması sonrasında, Kürt hareketi cephesinden olduğu gibi, hükümet cephesinden de "süreç devam ediyor" açıklamaları geldi. Peki nasıl devam ediyor? Anayasal-yasal düzenlemelerde çözüm adımları mı atılıyor, hayır. Örneğin vatandaşlık tanımında kapsayıcı bir tanım mı yapılıyor. Anadilde eğitim mi kabul ediliyor? Seçim barajı mı düşürülüyor? Son demokratikleşme paketi derken bile despotizmin

tahkim edilmesi mi ıskalanıyor? AKP bu en temel ve aslında çok da zorlayıcı olmayan konularda zırnık koklatmadıktan, zerrece kılını kıpırdatmayı düşünmedikten sonra, sırf görüşmelerin sürmesi yoluyla sürecin devam etmesi gayet doğaldır.

KCK açıklaması karşısında Tayyip Erdoğan'ın tepkilerine ve BDP'nin Öcalan'la görüşme telaşına bakılırsa, bir kez daha imdada Öcalan'ın yetiyeceği bekleniyor. Öcalan'ın ne yapacağı muhtemelen ilk görüşmesinde ortaya çıkacaktır. Belki şimdilik hükümetin rahatlığına bakılarak sürecin bir süre daha devam ettirileceği söylenebilir. Devamı zaten gerillanın hareket kabiliyetinin kalmadığı kış koşulları ve Mart seçimleri... Bu dönemde "sürecin" olup olmamasının ise fiilen bir anlamı kalmıyor. Hatta AKP, gerçekte masayı kendisi yıktığı halde bunu Kürt hareketine mal ederek, kendisi de memleketin en ağır sorununu çözecek irade olduğunu yutturmuş olarak seçim atmosferine ek artılarla bile girebilir. Bunun üzerine cila olarak "çözüm sürecine" tepkili şoven kesimleri kucaklayacak milliyetçi-şoven propaganda çekilmesi hiç şaşırtıcı olmayacaktır.

Dinci iktidarın yegane çözümü; içerde-dışarda saldırganlık ve savaş...

AKP hükümetinin ve yasal Kürt siyasetinin Öcalan'a bağladığı umutların karşılığı ne olursa olsun, ortada AKP'nin, Haziran Direnişi'nin bir kez daha tüm dünya nezdinde tescillenen despotik-zorba genetiği ile Rojava'da dinci vahşet çeteleri kullanarak başlattığı ve acımasızca sürdürdüğü kirli savaş var. Sadece Haziran Direnişi ve Rojava pratiği değil, Suriye'ye yönelik son emperyalist yıkım tehdidi sırasındaki kudurgan söylem ve tutumuyla da AKP iktidarı, içerde ve dışarda savaş ve saldırganlıktan başka bir siyaseti olmadığını arsızca sergilemektedir.

Tüm bu olgulara rağmen hala "çözüm sürecinden" bahsedilmesi ise abesle iştigaldir. Kürt hareketinin ve kuyruğuna takılmış olanların "sürece" dair büyük umutlar yaydıkları, süreci desteklemeyenleri yerden yere vurdukları zamanlarda da söylediğimiz gibi, AKP'ninki bilinen tasfiyeci aldatmaca-oyalamaların yeni bir versiyonuydu. AKP Kürt sorununu kontrol edilebilir sınırlara çekmek, bu çerçevede silahlı Kürt direnişini tasfiye etmek, bu kadarına varmasa dahi sürdürdüğü müddetçe Kürt halkının mücadele dinamizmini edilgen bir bekleyiş içinde zayıflatmak, böylece 2014-15 hedeflerine rahatça yürümek için gündeme getirdiği bu oyunu kendini güvende hissedene kadar sürdürmeye çalışacaktır.

Gelinen yerde fiilen iflası itiraf edilen bu son aldatmacaya son noktayı koymak, Kürt halkının aylardır mücadele sahnesinde olan işçi-emekçi kitlelerle birleşik-militan mücadeleyi büyütmesine bakıyor. Rojava halkıyla dayanışmanın, AKP'nin komşu halklara yönelik savaş çığırtkanlığına onurluca dur demenin yolu da bundan geçiyor.

Direnış ruhuyla emperyalist savaşı ve gericiiliğe karşı mücadeleyi büyütelim!

Obama ve çetesinin Suriye'ye savaş ilanına "insani kılıf" uydurma çabaları bir işe yaramadı. Halklar, Amerikan Tomahawk füzelerinin kadın ve çocukları kurtarmaya değil, katletmeye yaradığını biliyor artık.

Ortadoğu halkları iki haftadır 'eli kulağında' bir savaş tehdidi altında bulunuyor. Saldırı şimdilik ertelenmiş olsa da, savaşın kara bulutları bölge üzerinde dolaşmaya devam ediyor. Yani Suriye halkı başta olmak üzere tüm Ortadoğu halkları, halen emperyalist saldırı tehdidi altındadır. Zira savaş koalisyonunun "başkomutanı" Barack Obama, verili koşullarda saldırıyı göze alamadığı halde, "savaş seçeneğini masada bulundurmaya devam edeceğiz" söylemini elden bırakıyor.

Göze alamadıkları için saldırmadılar

Geride kalan bir haftalık zaman dilimi kritikti. Savaş çığırkanları, koro halinde "biran önce savaş başlasın" diye tempo tutarken, Suriye halkı ile emperyalist savaş karşıtları ise, "sabaha Amerikan bombardımanı mı uyanacağız?" tedirginliğini yaşadılar. Bazıları G20 zirvesinden önce bazıları ise hemen sonra saldırının başlayacağı kehanetinde bulundular veya daha uygun bir ifadeyle, böyle olmasını temenni ettiler.

G20 zirvesinde savaşı destekçi bulamayan Obama, savaş kundakçısı ekibiyle birlikte Amerikan halkı ve Kongre üyelerini saldırıya ikna etmek için harekete geçti. Bu aşamada gözler, Obama'nın "ulusa sesleniş" konuşması ve Kongre'nin savaşı dair tutumunun belirleneceği oylamaya çevrildi. O esnada AKP şefleri, Körfez şeyhleri ve ÖSO çeteleri ile El Nusra'cı tetikçiler, Amerikan füzelerinin Şam'da patlamasını el ovuşturarak beklediler. Ancak bu "leş kargaları"nın hevesleri kursaklarında kaldı. Zira savaş çetesi ile şefi Obama, yaptıkları hazırlıklara ve savurdıkları tehditlere rağmen saldırmayı göze alamadılar.

Savaşı meşrulaştırmayı başaramadılar

ABD, Fransa, İngiltere rejimleri ile medya tekelleri, kimyasal silah sorununun piyasaya sürüldüğü 21 Ağustos'ta, "emperyalist savaşı meşrulaştırma seferberliği" başlattılar. Tabii adet olduğu üzere bu seferberliğe AKP iktidarı ile yandaş/yalaka medyası, Körfez şeyhleri, siyonist İsrail ve Suriye'de emperyalistler güdümünde savaşan çeteler ile bunların doğrudan CIA tarafından güdülen sivil uzantıları da katıldılar.

"Hedefler saptandı, vurduk/vuracağız, az kaldı füzelerimiz Şam'da patlayacak" söylemi eşliğinde başlayan savaş hazırlığına, Amerikan halkının bile yüzde 80'i karşı çıktı. Obama, Kongre'den savaşı onay istedi, ama çoğunluğun desteğini alamadığı için, ABD'deki Yahudi lobisini harekete geçirdi. Medyayı seferber etti, peş peşe vaazlar verdi vb... Bu seferberliğe rağmen, Obama yönetimi ne halkı savaşı ikna edebildi ne Kongre'den umduğu desteye ulaşabildi.

Emperyalist cephe de ise, savaş koalisyonu oluşturmak mümkün olmadı. Eski sömürgeci, yerine göre ABD emperyalizmine "akıl hocası" yapan

İngiltere, savaş istemeyen halkın basıncı altında kalan parlamentonun ABD ile suç ortaklığına onay vermemesi üzerine, koalisyondan çekilmek zorunda kaldı. Bu, Obama için büyük bir darbe oldu. Geriye, halkın tepkisinden korkan ama saldırganlıkta ısrar eden Fransa'dan başka kayda değer bir suç ortağı kalmadı Obama'nın savaş koalisyonunda. ABD-Fransa ikilisi dışında, savaş çığırkanlığı Türk sermaye devleti ile Ortaçağ kalıntısı Körfez şeyhlerine kaldı. Ne var ki, bu gerici rejimlerin desteği kimseye itibar kazandırmıyor.

Kimyasal silahlar ve Rusya'nın önerisi

Obama ve çetesinin Suriye'ye savaş ilanına "insani kılıf" uydurma çabaları bir işe yaramadı. Zira Hiroşima/Nagazaki kentlerine atom bombası atan, Vietnam'ı kimyasal silahlarla yakan, İran'a ve Kürt halkına karşı kullanması için Saddam Hüseyin rejimine kimyasal silahlar veren, İsrail'in Lübnan ve Gazze'de bu silahları kullanmasını destekleyen, son olarak Irak'ın Felluce kentinde kimyasal silah kullananların, Suriyeli kadın ve çocukları kurtarmak için savaş ilan ettikleri iddiasına ancak ahmaklar inanabilir. Halklar, Amerikan Tomahawk füzelerinin kadın ve çocukları kurtarmaya değil, katletmeye yaradığını biliyor artık.

Gayr-ı meşru duruma düşen, yeterince destekçi bulamayan, Suriye ve müttefiklerinin vereceği karşılıktan korkan ve bundan dolayı açmaza düşen Obama yönetimi, saldırganlık histerisi ile tedirginlik

noktasında dururken, Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov'un önerisi gündeme geldi.

Rusya'nın savaş karşıtı Suriye muhalefetiyle birlikte hazırladığı "Suriye'deki kimyasal silahların BM denetimine açılması" önerisinin Esad yönetimi tarafından anında kabul edilmesi, Obama'nın savaş tehdidini, -şimdilik- geri çekmesini sağladı.

Öneri bir anlamda, açmaz içine giren Obama'ya rahat bir nefes aldırılmıştır. Ancak ABD saldırısını önlemeye çalışan Rusya ile Esad yönetimi de, bu hamle ile rahat bir soluk aldı diyebiliriz. Emperyalist saldırıya kesin bir şekilde karşı çıkan ve ülkelerini, savaşı yeni bir boyuta taşıyacak olan ABD saldırısından korumaya çalışan "demokratik muhalefet" ise, kendince başarılı bir hamle yapmış oldu.

Bu gelişmenin ardından 12 Eylül Perşembe günü buluşma kararı alan Lavrov-Kerry ikilisinin, soruna siyasi diyalog yoluyla çözüm aramaları gündeme gelecek. Lavrov-Kerry görüşmesinin ne tür sonuçlar yaratacağı henüz belli olmasa da, 'şimdilik' kaydıyla Amerikan saldırısının geri plana düşmesini sağladı. Ancak belirtmeliyiz ki, emperyalist saldırı tehdidi ortadan kalkmış değil; çünkü Obama ve çetesi fırsat bulabilirse eğer savaş tehdidini yeniden gündeme getirecektir.

AKP şefleri, savaş çığırkanlığına devam

Tayyip Erdoğan-Ahmet Davutoğlu ikilisi başta olmak üzere, AKP şefleri, savaş çığırkanlığında

Washington'daki savaş baronlarını bile fersah fersah geride bıraktılar.

Aylardır Suriye'ye saldırmaları için Beyaz Saray'daki efendilerine yalvaran dinci-Amerikancı iktidar, savaş ilanını duyduğu anda el ovuşturmaya, hatta -haddine düşmüş gibi- Şam'da yeni bir yönetim kurma planları hazırlamaya başladı. Ancak Obama'nın "saldırı belli hedeflerle sınırlı kalacaktır" açıklamasını duyunca "hayal kırıklığı" yaşayan bu iktidarın şefi Tayyip Erdoğan, Kosova'da olduğu gibi, "Suriye, en az 78 gün boyunca bombalanmalıdır" diye buyurdu.

AKP şefi ile ve müritleri, ikinci hayal kırıklığını, Obama Kongre'den savaş yetkisi istediğinde yaşadılar. Obama destek bulmak için çırpınırken, savaş başlıyormuş gibi, 8 Haziran günü, "koşulların gelişimine göre muharip ya da lojistik destek veririz" açıklamasını yapan Tayyip Erdoğan'ın, nasıl da savaşa odaklandığını dünya aleme göstererek rezil oldu.

Oylardan ders almayan AKP şefleri, Lavrov'un kimyasal silahlarla ilgili önerisinin Obama yönetimi tarafından ciddiye alınması ve savaşın ertelenmesi üzerine ise, adeta çöküş yaşadılar. Rusya'nın önerisini, "kozmetik bir düzenleme ve Esad'ın zaman kazanma manevrası" olarak niteleyen Ahmet Davutoğlu, "ne pahasına olursa Obama savaşı başlatmalı" vaazları vermeyi kendine vazife addetti.

Direnışı her alanda büyötmek için...

Sermayenin vurucu gücü AKP iktidarı, dış politikada emperyalist savaşın çığırkanlığını yaparken, içeride ise azgın bir polis terörü estiriyor. İflas eden dış politikasını, Suriye'yi hedef alacak savaşla kurtarabileceğini varsayan bu iktidar, Haziran Direniş'iyle başlayan militan kitle hareketini ise, polis terörüyle, katlederek, sakat bırakarak, zindana atarak bastırmaya çalışıyor.

Dinci-Amerikancı iktidarın iç ve dış politikalarına damgasını vuran devlet terörü ve savaş kışkırtıcılığı birbirini tamamlıyor. Tam bu dönemde, ekonomik alanda başlayan gerilemenin devam etmesi, zaten histerik ruh hali içinde bulunan gerici iktidarın şeflerini daha da zıvanadan çıkaracaktır.

Toplumsal hareketi bastırmak için gençleri katleden sermaye iktidarı, hem olası savaşın faturasını hem derinleşme eğilimine giren ekonomik krizin yükünü işçi sınıfıyla emekçilerin sırtına yıkmaya hazırlanıyor. Veriler, iktidarın içe ve dışa dönük saldırganlığı bir ve aynı planın birer parçası olarak icra ettiğine işaret ediyor.

O halde Gezi Parkı'ndan ülkeye yayılan, bir süre durulsa da son günlerde ODTÜ, Tuzluca'yır, Antakya çıkışlarıyla yeniden ivme kazanmaya başlayan direniş hareketini, içeride sosyal yıkım ve devlet terörüne, dışarıda ise emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı yükseltilecek şiarlar etrafında birleştirmek, hayati bir önem taşıyor.

Kentlerdeki eylemleri güçlendirmek, örgütlü bir forma kavuşturmak, somut hedefler etrafında birleştirmek için çaba harcarken, aynı zamanda işçi sınıfını sürece katmak, üretimden gelen gücü dahil, mücadele dinamiklerini emperyalist savaşa ve gerici saldırganlığa karşı seferber etmek, kritik bir görev olarak devrimcilerin ve sınıfın öncü kesimlerinin önünde durmaktadır.

Haziran ruhu sokaklarda!

Haziran Direniş'i'nin kitle eylemlerine aşıladığı militan ruh sayesinde ülkenin toplumsal muhalefeti önemli bir mesafe katetti. Sermaye iktidarının uyguladığı ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel saldırılara karşı gösterilen toplumsal direnç ile kitle hareketi hem nitelik hem de nicelik bakımından büyük bir sıçrama yaşadı. Direniş; sermaye devletinin demokratik hak ve özgürlüklere yönelik gerici-faşist ablukasına karşı 12 Eylül'den bugüne sergilenen en büyük ve en uzun soluklu isyan hareketinin önünü açtı.

İç örgütlülükten yoksun olduğu halde hareket AKP iktidarının zorbalığına karşı dalga dalga yayıldı. Hareketin bu karakteri Haziran ayından bugüne kitlelerde genel bir eğilim halini almıştır. Oluşan kitle politizasyonu ile yaşanan gelişmelere karşı toplumsal tepki birleşik-yaygın bir şekilde hızla sokağa dökülmektedir. Sermaye düzeninin dikensiz gül bahçesi yaratmak ve sokağı bitirmek amacıyla açtığı pervasız savaş ise gelinen yerde hareketi dizginlemediği gibi her geçen gün daha da bilemiştir. AKP iktidarı eliyle örgütlenen polis cinayetleri ve linç girişimlerinin üstünün örtülmesi, sermaye devletinin tüm kurumlarıyla çürüdüğünü kanıtlayan gelişmeler olarak kitleleri öfkelenmeye devam etmektedir.

Sermaye devletinin uyguladığı polis şiddetine karşı sergilenen militan ve direngen ruh hali kolektif bir eksen haline gelmiş, toplumsal muhalefetin en ileri kesimleri tarafından sahiplenilerek meşrulaşmıştır. Bugün gelinen yerde kitle eylemlerine dönük dizginlerinden boşaltılmış şiddetin sonucunda direnişçilerin polis cinayetleri ile katledilmesi, ağır yaralanması, gözaltı, tutuklama terörü dahi, sokağın ateşini söndürmeye, mücadele azmini boğmaya yetmemektedir. Haziran Direniş'i sırasında semtlerde, Taksim'de kurulan barikatlar ve azgın polis şiddetine karşı verilen dişe dış mücadele pratikleri kitlelerdeki korku duvarını yıkmış ve sokaklarda sergilenen kitle direnişini büyötmüştür.

Emekçilerin kapitalist düzenden kaynaklanan çeşitli sorunlar karşısında sergiledikleri eylemli tepkiler her yerin direniş mevzisine dönüştürülmesini sağlamıştır. İstanbul ve Ankara'da olduğu gibi eylemlerin bir semtten diğerine yayılarak barikat mücadeleleri biçiminde sürmesi Haziran Direniş'i'nin yarattığı bir kazanımdır. Tek bir yerelde patlak veren mücadelenin güçlü ve yaygın bir şekilde eylemli dayanışmayla sahiplenilmesi de Haziran Direniş'i'nin kazanımlarındandır.

Bu anlamda Haziran Direniş'i sermaye iktidarının topyekün saldırganlığına karşı farklı sorunlar üzerinden sergilenen mücadeleyi ortaklaştırmış, birleşik, eylemli, militan bir dayanışma ruhu yaratmıştır. Bu tutum süreklileşen bir davranış haline gelmiş, sermaye düzeninin saldırganlığına karşı refleks eylemler güçlenmiş, her türlü zorbalığa rağmen sokaklar özgürleşmiştir.

Son günlerde Tuzluca'yır, Antakya-Armutlu mahallesi başta olmak üzere örgütlenen barikat savaşları ve kitlesel eylemler, devrimci direniş yöntemlerinin öne çıkmasını sağlamıştır. Haziran

Direnışı geçmiş devrimci mücadele mirasına ait olan pratik tutumları da hızla canlandırmakta ve daha ileri bir düzeyde örgütlenmesinin zeminlerini oluşturmaktadır.

Son dönemde hızla yayılan, merkezileşen kararlı ve militan eylemlilikler Haziran Direniş'i'nin yarattığı birikim üzerinden kendini ortaya koymaktadır. Haziran Direniş'i'nden itibaren geçen süreçte kitle hareketi önemli bir deneyim kazandı. Gezi Parkı'nın azgın devlet terörü ile boşaltılmasının ardından hareketin kendisini forum ve benzeri biçimler üzerinden sürdürmesi, hareketin sürekliliği açısından anlamlı olmuştur. Zira Antakya'da direnişçi Ahmet Atakan'ın polis tarafından katledilmesi sonrası ülke genelinde yayılan eylemlerin bu zeminler üzerinden örgütlenmesi bu yaklaşımımızı desteklemektedir.

Sermaye iktidarının emperyalist savaş ve yağma, Alevilere yönelik asimilasyon politikaları ve polis şiddetine karşı ODTÜ ve Tuzluca'yır'da başlayan direnişin büyük bir hızla dört bir yana yayılması ve onbinlerin sokaklara dökülmesi de yine aynı zeminlere dayanmaktadır. 10 Eylül günü Afyon, Trabzon, Balıkesir, Bandırma, Bolu, Aydın, Afyon, Antep, Tarsus, Çanakkale, Bursa, Adana, İzmir, Gebze, Çorum, Eskişehir, Samsun, Kocaeli, Denizli, Mersin'de gerçekleştirilen militan ve kitlesel eylemler Haziran Direniş'i'nin yarattığı birikimi gözler önüne sermiştir. Büyük bölümüne polisin gaz bombası, kimyasal su, plastik mermi ve coplarla saldırdığı eylemlere damgasını vuran ise barikat savaşları ve militan sokak çatışmaları olmuştur.

Burjuvazinin başkenti Ankara'da ODTÜ'den geçirilen otoyol projesine karşı tepkilerin büyüdüğü günlerde Tuzluca'yır Mahallesi'nde temeli atılmaya başlanan cemaat-sermaye devleti patentli cami-cemevi projesine yönelik eylemlerin başlaması bir arada gelişmiş, Berkin Elvan için Okmeydanı'nda yapılan eylem ardından tüm bu alanlar militan direnişlere sahne olmuştur. Günlerdir Tuzluca'yır'da ivmelenen Dikmen, İncirli, Eryaman, Seyrantepe, 100. Yıl ve Batikent'e sıçrayan direniş, İstanbul'da Gazi, Sarıgazi, Okmeydanı ve çeşitli semtlerde de benzeri bir şekilde sürmüştür.

Uzun yıllardır toplumsal muhalefeti etkisi altına alan reformist-liberal siyasal anlayışın düzenin icazet alanına hapsedmeye çalıştığı eylem pratiği direniş ile aşılmıştır. Reformist sol güçler ideolojik çizgilerinin ürünü olan her türlü geriye çekme çabalarına rağmen hareketin yarattığı bu iç dinamiğin basıncı ile hareket etmek, kitlelerin sokak iradesinin arkasında durmak zorunda kalmaktadır.

Haziran Direniş'i sermaye devletinin fiziki ve psikolojik saldırıları ve intikam alma uğraşlarına karşın ezilmemiştir. Bugünkü direniş kararlılığı ve moral güç tam da buradan gelmektedir. Olayların seyri komünistleri doğrulamış, Haziran günlerinde gösterilen direniş kararlılığı yeni dönemin kitle hareketlerine militan bir ruh aşılamıştır. O günlerde direniş sermaye devletine altın tepside sunmak isteyen reformist sol işte tam da bu kritik noktayı gözlerden uzakta tutmak için elinden geleni yapmış, ancak bunu başaramamıştır.

Ahmet Atakan'ı polis katletti!

Antakya'da, direniş sürecinde katledilen Abdullah Cömert'i anmak için yapılan eyleme azgınca saldıran polis Ahmet Atakan'ı katletti.

Antakya'da her pazartesi yapılan Abdullah Cömert'i anma yürüyüşüne 9 Eylül akşamı polis saldırdı. ODTÜ ve Tuzluca'yı çatışmalarının ardından eylemlere duyulan tahammülsüzlük azgın polis terörüyle yüzünü gösterdi.

Görgü tanıklarının anlatımına göre, Ankara'da ve Okmeydanı'nda olduğu gibi dizginsizce saldıran polisin yaklaşık 5 metre mesafeden attığı gaz bombası fişegiyle Ahmet Atakan ağır yaralandı. Ahmet kaldırıldığı hastanede hayatını kaybetti.

Ahmet Atakan'ın vurulduğu sırada yanında olan arkadaşı Nurettin Ocak Odatv'ye Ahmet'in nasıl öldürüldüğünü şöyle anlattı: "Akrepler aşağı doğru geliyordu... O sırada Eser Et Pazarı'nın önünde durdular. Biber gazı ile caddeyi gaza boşdular. Ahmet Ağabey sokağın başındaydı. Akreple arasında 3-4 metre vardı. Akrepten atılan biber gazı kapsülü kafasına geldi. Ahmet Ağabey, dengesini kaybederek caddeye düştü. Akrep o anda hızla uzaklaştı. Yanına gittiğimiz zaman nabızı atıyordu. Sokağın başına aldık ve bir arabayla Akdeniz Hastanesi'ne götürdük. Zaten o anda bilincini kaybetmişti. Ahmet Ağabey'in ölümüne neden olan biber gazı kapsülü şu an jandarmanın elinde..."

Hatay Halkevi Başkanı Eylem Mansuroğlu ise şunları anlattı: "Aşağıdan 'akrep' hareket edince bizler ara sokağa geçtik. Ahmet caddede bir arabanın arkasına saklandı. Zırhlı araçlar geri döndüklerinde akreplerden yoğun şekilde gaz atılıyordu. Gaz bulutu yükseldi. 'Yaralı var' diye bağırılmaya başladılar. Caddeye koştuk baktık ki Ahmet yatıyor."

Keza Ahmet'in ilk otopsisinde bulunan Hatay Tabip Odası Başkanı Dr. Selim Matkap, valiliğin "yüksekten düştü" açıklamasına tepki gösterdi: "Buna dair kanıt yok, Vali nereden biliyor ölüm sebebinin?"

Hatay Tabip Odası Başkanı Selim Matkap, Atakan'ın

Hatay Devlet Hastanesi'nde yapılan ilk otopsisine girmişti.

Dr. Matkap, ön otopsi tespitlerini şöyle aktardı: "Atakan'ın vücudunda yüksek bir binanın üzerinden düştüğünü ispatlayan bir bulguya rastlamadık. En önemli iki bulgu var: Birisi akciğerlerde kanama, diğeri kafa travması."

"Kafasında künt travma olarak tabir edilen çökme kırığı ve morarma vardı" diyen Matkap, konuşmasına şöyle devame etti: "Zaten Valiliğin peşinen açıklama yapmaması gerekir. Kesin bilgi elde etmeden açıklama yaparak kamuoyunu yönlendirmeye çalışıyor."

Dr. Matkap, Hatay Valiliği'nin, Hatay'da öldürülen direnişçi Abdullah Cömert'in ölümüyle ilgili de böyle çelişkili açıklamalar yaptığını hatırlattı.

3 Haziran'da öldürülen Cömert'in ölümüyle ilgili ertesi gün açıklama yapan Valilik, önce ölüm sebebinin silahla yaralanma olduğunu söylemiş sonra bu açıklamasını geri çekerek, Cömert'in başına darbe aldığı tespit edildiğini belirtmişti.

Polis senaryosu devrede

Polis işlediği cinayetin ardından hızla aklama ve inkar senaryosunu devreye soktu. Polisin burjuva basına servis ettiği haberlerde Atakan'ın "polise güneş paneli atmak için çıktığı çatıdan düşerek öldüğü" iddia edildi. Burjuva basın da Atakan'ın kafasına "bilinmeyen cisim" çarpması sonucu öldüğünü yazdı. Her ölüm haberinin ardından katledilen kişi hakkında fişleme dosyaları sunan medya, polise saldırırken öldüğü yorumuyla cinayeti meşrulaştırmaya çalıştı.

Düzen cephesinin cinayet savunuculuğuna Hatay Valiliği de katıldı. Valilik yalnızca katilleri korumakla kalmadı, Ahmet'in yanındaki arkadaşlarını da suçladı.

"Hepimiz Ahmet'iz!"

11 Eylül akşamı Sevinç Pastanesi önünde toplanan binler, direnişe sahip çıktı.

En önde "Gezi tutsaklarına özgürlük!" pankartı, arkasında flamalarla yürüyen kitle önce Kıbrıs Şehitleri ve 1. Kordon'u dolaşarak İzmir halkını direnişe sahip çıkmaya çağırdı.

Talat Paşa Bulvarı'ndan yolu keserek 2. Kordon boyunca ilerleyen kortej, İzmirli tarafından da alkışlarla ve sloganlarla karşılandı.

Basmane Meydanı girişinin TOMA'lar ve akrepler tarafından kesildiği görülürken, meydana sivil polis ablukası dikkat çekti. TOMA önüne gelen kitle, sloganlarla "Katil polis defol! Bu sokaklar bizim!" şiarıyla haykırdı. Burada ajitasyon konuşmaları ile demokratik haklara bile saldıran polisin, katletmekle, tutuklamakla halkın öfkesini dindiremeyeceği vurgulanarak "Hepimiz Ahmet'iz öldürmekle bitmeyiz!" diye haykırıldı. Bu sırada polis tazyikli-gazlı su ve biber gazı ile saldırdı. Tazyikli suyun etkisi ile birçok kişi yere düşerken, birçok direnişçi, fişek isabet etmesinden ve tazyikli sudan dolayı yaralandı.

Geri çekilmeye çalışan kitle, 2. Kordon'dan ve 1. Kordon'dan barikatlar kurarak yönünü Kıbrıs Şehitleri'ne çevirdi. Ara sokaklardan da TOMA'ların ve çevik kuvvetin müdahale ettiği görüldü. Kitlenin geri çekilmeye başlamasına karşın arkadan gaz ve su müdahalesi devam etti.

TOMA'ların üzerinde havai fişeklerin patlaması kitle tarafından alkışlarla ve coşkuyla karşılandı.

Sevinç Pastanesi önünde tekrar toparlanan kitle, Starbucks kafeye de sloganlarla tepkisini gösterdi.

Sevinç Pastanesi önünde kürsü yapılarak İzmir Dayanışması tarafından bir anma programı gerçekleştirildi.

Programda ilk önce Gezi şehitleri anılarak saygı duruşu yapıldı. Hep bir ağızdan Gezi şehitleri anıldı. Saygı duruşu kitle tarafından "Gezi şehitleri ölümsüzdür!" sloganı ile sona erdi.

Basmane'deki saldırı teşhir edilerek, yaralanan ve gözaltına alınanlar hakkında bilgi verildi.

Programda bir direnişçi Ahmet Arif'in "Anadolu" adlı şiirini okudu. Program Gündoğdu ve Çav Bella marşlarının hep bir ağızdan okunmasıyla sona erdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

RedHack Abdullah'ın katillerini teşhir etti

Abdullah Cömert Haziran Direnişi'nin ilk günlerinde Antakya'da polisler tarafından katledilmişti. Abdullah'ın katilleri, sürecin ilk gününden beri devlet tarafından korunuyordu.

Kızıl hacker grubu RedHack, Abdullah Cömert'in katledildiği gün (3 Haziran) görevli olan ve gaz bombası kullanma yetkisi olan polislerin isimlerinin yer aldığı belgeleri yayınladı. RedHack belgeleri twitter hesabından "Abdullah Cömert'in Katilleri" ve "Abdullah Cömert'in Katili Belli Değilmiş ALIN" notu ile duyurdu.

Ahmet binlerle sonsuzluğa uğurlandı...

Hatay'da polisin katlettiği Ahmet Atakan için on binlerce kişi sokağa çıkarak polisle çatıştı. Başta Ahmet'in memleketi Antakya'da olmak üzere bir çok noktada eylem gerçekleştirilirken polise öfke doruktaydı.

"Armutlu'da düşene dövüşene bin selam!"

Ahmet memleketi **Antakya**'da binlerin katıldığı cenaze töreniyle defnedildi. 10 Eylül günü önce evine ardından mezarlığa götürülen Ahmet'in cenazesinde hem acı hem de öfke vardı. On binler sloganlarla katil polisten hesap soracağını haykırdı.

Ahmet'in naaşı Akdeniz Hastanesi'nde cenaze işlemleri yapıldıktan sonra ailesiyle birlikte kaldığı Pınarbaşı Mahallesi'ndeki evine getirildi. Ahmet, Antakya'ya getirilmeden, katledildiği yerde toplanan binler hastane önüne yürüdü ve orada toplanan kitleyle birleşti. Ahmet hastaneden eve, toplanan binler eşliğinde, atılan öfkeli sloganlar ve alkışlarla götürüldü.

Uğur Mumcu Meydanı'ndan geçilerek evin önüne gelindiğinde anne Emsal Atakan tabuta sarılarak gözyaşlarına boğuldu. Anne Emsal, duygularını şu sözlerle dile getirdi: "Oğlum halkı için direndi. Bu yolda canını verdi. Biz başından sonuna kadar oğlumuzun yanındaydık. Anne, 'Biz delikanlıyız, direneceğiz bu düzene karşı çıkacağız' diyordu. 'Ahmet'imın acısını bana yaşatanlara Allah evlat acısı yaşatsın, yüreğim kanyıyor. Ben bir anneyim, bütün annelerin yüreği yandı. Suriyeli anneler, Ethem'in annesi, Ali İsmail'in annesi, Abdullah'ın annesi, zalimlerin zulmünü yaşadı. Bütün annelerin ve öldürülen evlatlarının suçu barış istemektir."

Evin önünde yapılan törenin ardından sloganlarla mezarlığa yüründü. Öfkenin hiç dinmediği cenaze töreni ardından, tekrar Ahmet'in evine yüründü. Ahmet'in cenazesine Abdullah Cömert ve Ali İsmail Korkmaz'ın aileleri de katıldı.

Ahmet için Arap Alevilerinin bir geleneği yerine

getirilerek bahur yakıldı.

Cenaze töreninin ardından Uğur Mumcu Meydanı'na yürümek isteyen kitleye polis saldırdı. Kitlenin polise karşılık vermesiyle çatışma çıktı. Çatışma gece geç saatlere kadar sürdü.

Adana'da Sendika, meslek odaları ve ilerici sol güçlerce ortak örgütlenen eylem 5 Ocak Meydanı'nda yapılan yürüyüşle başladı. İlk başta polisin engelleme girişimi olmasına rağmen Çakmak Caddesi boyunca sloganlarla Atatürk Parkı'na yüründü. Yürüyüşte coşkulu sloganlar atılırken, çevrede bulunan emekçilerin desteği de anlamlıydı.

Eyleme BDSP de katılım sağladı.

Diren Mersin İnsiyatifi'nin çağrısıyla Forum Kavşağı'nda toplanan emekçiler sloganlar eşliğinde yolu trafiğe kapatmak istedi. Fakat polis terörüyle karşılaşan kitle, sonrasında Barış Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş coşkulu sloganlarla devam ederken etraftaki emekçilerin de ilgisi büyüktü.

Barış Meydanı'nda ışıkları kapatan polisin provokatörlüğüne yanıt olarak öfkeli sloganlar haykırdı. Çevik kuvvet saldırısıyla alan dağıtıldı. Fakat kısa sürede biraraya gelen öfkeli kitle direnmeye devam etti. Polisin çok yönlü kuşatmasıyla kitle tamamen dağıldı. Polis saldırısında birçok gözaltı ve yaralı olduğu bildirildi.

Antepli emekçiler Yeşilsu Parkı'nda Ahmet için biraraya geldi. Anmada kitlenin öfkesi büyüktü.

Burada toplanan kitle açtıkları ozalitleri yere serip eyleme başladı. Ozalitlerdeki sloganlar da oldukça dikkat çekti. Ozalitlerdeki öne çıkan şiarlar arasında "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!", "Bu pislği devrim temizler!" sloganları vardı.

Yüzlerce kişinin bir araya geldiği eylemde dikkat çeken, kitlenin büyük bölümünün gençlerden oluşmasıydı. Gençler marşlarla ve sloganlarla eylemi devam ettirdi.

Daha sonra yürüyüş kararı alındı ve yol trafiğe kapatılarak şehir merkezindeki Balıklı Parkı'na yüründü. Yürüyüş esnasında da birçok kişi destek vererek eyleme katıldı. Balıklı Parkı'nda yapılan anmada önce basın metni okundu.

Oturma eyleminin ardından eylem bitirildi.

Polis saldırılara militan yanıt

Ankara'da Ahmet için eylemler yapıldı. Kızılay Güvenpark'ta binlerce insan Ankara'nın dört bir tarafından gelerek buluştu. Kitleleşen eylem polise çatışmaya dönüştü. Polis helikopterleri alçak uçuş yaparak kitleyi taciz etti.

Tuzluca'yı'nda toplanan kitle de coşkulu sloganlarla Kızılay'a yürüdü. Tuzluca'yı kolu Kurtuluş Parkı'na ulaştığında Akrep ve TOMA'larla saldırdı. 2 BDSP'li ayağına isabet eden gaz bombası fişegi ile yaralandı.

Polisin yönlendirmesiyle faşist çeteler de kitleye saldırdı. Kitlenin kararlı ve militan duruşuyla saldırı püskürtüldü. Saldırı sırasında bir faşist kitle tarafından cezalandırıldı.

İzmir'de Alsancak Sevinç Pastanesi önünde toplanan binlerce kişi, öfkeli sloganlarla Ahmet'i andı.

Coşkulu ve öfkeli kitle, yönünü Basmane'ye çevirerek, yürüyüşe geçti. Caddeler trafiğe kapatılarak, yapılan yürüyüşte en önde "Öyle kolay değil genç yaşta ölmek!" şairli 5 Gezi şehidinin resminin olduğu Narlıdere Forumu pankartı taşındı.

5 bini aşkın İzmirli'nin katıldığı yürüyüş kolunun, Basmane Meydanı'nda TOMA ve Akreplerle önu kesildi. KESK'liler polislerle konuşurken, kitle "pazarlık yok" diyerek, TOMA'ların arasından meydana çıktı. Polis kitlenin fiil meşru duruşu karşısında saldırıya geçti. Ancak kitle militan direnişle yanıt verdi. Barikatlar kurarak çatışmaya devam etti. Polis ve TOMA'ların Lozan Caddesi'ne geri çekildiği haberinin ardından eylem bitirildi.

İstanbul'da eylemlerin merkezi **Taksim**'di. Ahmet Atakan'ın hesabını sormak için binler Taksim'e aktı. Devletin Gezi Parkı'nı yine kapatmasına, İstiklal Caddesi'ni kuşatmasına rağmen binlerce kişi yürüyüşe geçti. Polis kitleye saldırdı. Polise havai fişeklerle karşılık veren kitle ara sokaklarda çatışmayı sürdürdü. Kitle saldırılara rağmen tekrar İstiklal Caddesi'ne çıkarak direndi. Cihangir'e kadar çatışma yayıldı. Mağazaların kepenklerine "Ahmet Atakan ölümsüzdür!" yazılmaları yapıldı. Barikatları kaldırmak için iş makinesi getirildi.

Basına yoğun engelleme çabası öne çıktı. Güvenlik Şube Müdürü Mithat Aynacı özellikle basına kimlik sorarak gözaltı yaptırdı. Basın emekçilerine topluca kalkanlarla saldıran çevik kuvvete, emekçiler de tekmelerle karşılık vererek direndi. Yaralanan emekçiler oldu.

Beyoğlu Örnektepe Mahallesi'nde kurulan

barikatlarla burada da uzun süre çatışma sürdü. Kadıköy'de de polisin saldırısı sonrası geç saatlere kadar çatışmalar sürdürüldü.

Gazi Mahallesi'nde polis, kitlenin basıncı sonucu karakol tarafına çekildi ve oradan gaz attı. Polisin saldırısına karşılık kitle tarafından havai fişek atıldı ve uzun bir süre polis etkisiz hale getirildi. Ardından atılan molotof kokteylleri ile Akrep araçları ve TOMA yakıldı. Üstünlük uzun süre devrimcilerin elinde kalırken polis karakol binasına kadar çekildi.

Sarıgazi Dayanışması'nın eylemi Vatan İlköğretim Okulu önünde toplanmaya başladı. Buradan Demokrasi Caddesi'ne doğru yürüyüş gerçekleşti. Yürüyüş boyunca çevreden insanların katılımıyla sayı giderek arttı. Demokrasi Caddesi'ne gelindikten sonra ise burada kısa bir açıklama yapılarak yol kapatıldı.

Eylem sırasında kitlenin bir kısmı Kaymakamlık önünde kalmıştı. Yol kapatma eylemi devam ederken Kaymakamlık önünde kitleye saldırıldığı haberi üzerine alana gidildi ve çatışmalar başladı.

Kitlenin bir kısmı Demokrasi Caddesi'nde diğer kısmı ise Kaymakamlık'ın ilerisinde çatıştı. Barikatlar kuruldu ve ateşler yakıldı. Saldırılara havai fişekle karşılık verildi. Kaymakamlık Binası'nın camları indirildi. Polis ara ara bomba ve panzerden sığıttığı tazyikli suyla saldırısını sürdürdü. Polis saldırısında başından yaralanan İnan Coşar hastaneye kaldırıldı.

Kartal'da Kartallı Kazım Meydanı'ndan merkeze yürüyüş gerçekleştirdi.

Esenyurt Dayanışması'nın çağrısıyla Saadetdere Mahallesi sokaklarında yapılan yürüyüşün ardından Depo Kapalı Cadde'ye gelinerek eylem sonlandırıldı.

Gebze Dayanışması bir eylem gerçekleştirdi. Çamlık Parkı'nda toplanan kitle sloganlarla AKP İlçe Binası'na yürüdü. Burada basın açıklaması okundu, ardından yapılan yürüyüşle tekrar Çamlık Parkı'na gelindi.

Çorlu'da bir araya gelen kurumlar eylem gerçekleştirdi. Belediye Meydanı'na trafik kapatılarak bir yürüyüş yapıldı. Eylem Haziran Direnişi'nde ölümsüzleşenlerin adlarının okunup kitle tarafından "Yaşıyor" sloganının haykırılması ile sonlandırıldı.

Bursa'da Setbaşı'ndan Heykel'e yürüyüş yapıldı. Bin beş yüzü aşkın kişi, "Hepimiz Ahmet'iz öldürmekle bitmeyiz!", "Katil AKP hesap verecek!" pankartları ile Heykel'de bir süre yolu trafiğe kapadı.

Didim Demokrasi Platformu tarafından basın açıklaması yapıldı. KESK Binası'nda toplanan kitle eski adliye binasına kadar sloganlarla yürüdü.

Kocaeli ve Antalya, Denizli, Zonguldak ve Tarsus'ta da eylemler yapıldı.

Eskişehir'de kitle tren yolunda oturma eylemi yaparak tren seferlerini durdurdu.

Çanakkale'de de polis kitleye saldırdı.

Kitleler sokakta hesap soruyor!

11 Eylül günü eylemler devam etti. Gazetemiz yayına hazırlandığı saatlerde Ankara Tuzluçayır'da camii-cemevi projesine tepki olarak çıkan ve büyüyen direnişin 5. günü çatışmalar başlamıştı. Ayrıca Batıkent ve Keçiören'de de eylemler yapıyordu.

Antakya'da Ahmet'in vurulduğu yerde yapılan anmanın ardından yürüyüşe geçen kitleye BP önünde polis saldırdı. **Mersin'de** de polis saldırısı yaşandı.

Ayrıca aynı saatlerde **Kocaeli, Çanakkale, Samsun, Tarsus, Eskişehir, İzmir, İstanbul** Kadıköy, **Sarıgazi'de** binlerce kişi polis terörüne karşı eylemdeydi.

Kızıl Bayrak / Adana-Ankara-Antep-Bursa-Didim Gebze-İstanbul-İzmir-Trakya

Valilik katilleri koruyor

Düzen cephesinin katliam savunuculuğuna Hatay Valiliği de katıldı. Valilik yalnızca katilleri korumakla kalmadı, Ahmet'in yanındaki arkadaşlarını da suçladı.

Hatay Valiliği'nin internet sitesinde yer alan açıklamada eylemde polisin "tazyikli su ve gaz ile orantılı müdahalede bulunulduğu ve dağılmalarının sağlandığı" iddia edilerek şunlar kaydedildi:

"Ara sokaklara kaçan şahısların bir süre sonra cadde üzerinde tekrar toplanarak yola barikat kurmaları, barikata ateşe vererek barikat gerisinden ve çatılardan havai fişek, taş ve bilye atarak mahalle sakinlerine zarar vermeleri üzerine gruba tekrar müdahalede bulunularak dağılmaları sağlanmıştır."

10 Eylül 2013 Salı günü saat 00.57 sıralarında Gündüz Caddesi üzerinde devriye gezen güvenlik birimini tarafından 1 kişinin binadan yola düştüğü anonsu yapılması üzerine derhal 112 Acil Servis ile görüşülerek bir Ambulans gönderilmiştir."

Ancak olay yerinde bulunan şahıslar yaralıyı kendi imkânları ile hastaneye götürmek istemiş, sonrasında yaralı olarak Antakya Devlet Hastanesi'ne getirilen Ahmet Atakan isimli vatandaşımız, hastanede yapılan tüm müdahalelere rağmen hayatını kaybetmiştir. Konu Adli Makamlara intikal ettirilmiş olup, çok yönlü olarak araştırılmaktadır."

Oysa gerçek hiç de valiliğin açıklaması gibi değil. Ahmet'in vurulması sırasında olay yerinde olan tanıklar, polisin yakın mesafeden attığı gaz bombası fişeginin Ahmet'in kafasına isabet ettiğini, ambulansı aramalarına rağmen "biz mahalleye giremeyiz" cevabı aldıklarını ve Ahmet'i kendi imkanları ile hastaneye götürdüklerini anlatıyorlar.

Eskişehir'den Hatay'a: Valilikler yalan merkezi!

Hatay Valiliği bu açık yalanı ile Ahmet'in katillerini korumaya çalışıyor. Üstelik bunu yaparken bir adım daha

ileri giderek Ahmet'in arkadaşlarını, direnişçileri suçluyor.

Hatay Valiliği katil polisleri korumada ve yalanlar uydurmada yalnız değil. Hatırlanacağı gibi, Ali İsmail Korkmaz polis-sivil faşist saldırısı ile öldürüldüğünde Eskişehir Valisi de "Polis öyle şey yapmaz. Arkadaşları yapmıştır" demişti. Ethem Sarısülük polis kurşunu ile katledildiğinde "eylemcilerin attığı taşın kafasına isabet ettiği" yalanı atılmıştı ortaya.

Yine aynı senaryo devreye sokuldu. Basın, valilik, polis ve daha birçok yalan mekanizması devreye girerek katili koruyacak, polisi aklamaya çalışacaklar. Hiç şüphe yok ki, yargı da kendisine düşen görevi yerine getirecek, katili korumak ve aklamak için her türlü yöntemi devreye sokacak. Üst kademe devlet yetkililerini de unutmamak lazım. Büyük ihtimalle onlar da Ahmet'in ardından açıklamalar yapacak -belki sahte üzüntülerini ifade ederek- polisi kollayacaklar. Yani senaryo yine aynı işleyecek...

Yalan bulutunu dağıtalım! Katillerden hesap soralım!

Kitle hareketi direnişin başından beri yitirdiği gençlerini sahiplendi. Katillerinin bulunması için sokakları terketmedi. Bu sayede Ethem'i vuran Ahmet Şahbaz adlı katil tespit edilebildi. Ali İsmail'e saldıranlar göstermelik de olsa gözaltına alındı. Fakat devlet atmak zorunda kaldığı bu adımların her aşamasında katilleri korumaya/aklamaya çalıştı.

Şimdi sıra Ahmet için sokakları doldurmakta. Katillerinin bulunması için, katliamın aklanamaması için, hesabının sorulması için direnişi büyütmede.

Şimdi görev, Ali İsmail'in o son sözlerini gerçek kılmakta: "Korkacaksınız, titreyeceksiniz, yıkılacaksınız!"

Düzenden riyakarlık akıyor!

Hatay'da Ahmet Atakan'ın polis tarafından katledilmesinin ardından ülkenin dört bir yanında on binlerce kişi sokağa dökülerek polis katliamını protesto etti. Devlet ise eylemlere azgınca saldırdı. Kitlelerin öfkelerini baskı ve zorbalıkla bastırmaya çalıştı. Ancak umduğu olmadı, kitlelerin öfkesi militan eylemlere dönüştü, polis saldırılarına kararlılıkla direnildi.

Bu tabloya rağmen düzen güçleri riyakarlıklarının prim yapacağını umarak arsız açıklamalarda bulundular. Ahmet'in katledilmesi ile ilgili düzen cephesinden ilk açıklama AB Bakanı Egemen Bağış'tan gelmişti. Bağış "üzüntüsünü" dile getirdikten hemen sonra, katliamı protesto edenleri fırsatçılıkla suçlamıştı.

Benzer açıklamalar Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ve İçişleri Bakanı Muammer Güler tarafından da yapıldı.

"En titiz inceleme yapılacak(!)"

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Ahmet'in katledilmesi ile ilgili olarak yaptığı açıklamada şunları söyledi: "Bunların olmaması gerekir. Can kaybı şaka değil. Bunlar çok üzücü şeyler. Şüphesiz en titiz inceleme yapılacak, netice herkese açıklanacak, gereği neyse o yapılacaktır. Önce iyice bir incelenmelidir. Şu anda gördüğüm kadarıyla tartışmalı bir konu. Ama çok büyük üzüntü duydum. Tekrar başsağlığı diliyorum."

Dinci-gericiliğin kurmaylarından olan Gül'ün bu sözlerinin koca bir yalandan ibaret olduğu açık. Ethem'in, Abdullah'ın, Mehmet'in, Medeni'nin, Ali İsmail'in katillerini koruyan düzenin cumhurbaşkanının can kaybına üzülmeye gerçekten mümkün mü? Devletin diğer katliamlarına/cinayetlerine girmiyoruz bile...

"Gereği yapılacak" açıklamalarının boş safsatalardan ibaret olduğu ise artık tüm emekçilerin malûmu. Direniş sürecinde yaşamını yitiren tüm direnişçiler için aynı söylenmişti. Gereği yapılacaktı. Sonuç: Katil Ahmet Şahbaz elini kolunu sallaya sallaya dolaşiyor; Mehmet'i ezen arabanın şoförünün izi belli değil; Abdullah'ı, Medeni'yi vuranların kim olduğu bilinmiyor; Ali İsmail'in katillerinin aklanması için herşey yapılıyor!

Güler'e göre protestonun anlamı yok!

Konuyla ilgili olarak konuşan İçişleri Bakanı

Muammer Güler ise tam bir pervasızlık örneği sergiledi. Dört bir yandaki dizginsiz polis terörünü görmezden gelen Güler, şiddet uygulanmadığı sürece polisin müdahalesinin olmayacağını iddia etti.

"Belli gruplar kendi amaçlarını başkalarının protestoları üzerine yığarak çabalarına ulaşmaya çalışıyorlar. Bizim de bu organizasyonlarını yayan kişilere yönelik operasyonlarımız oluyor" diyen Güler, tavsiyede bulunmayı da ihmal etmedi: "Şunu tavsiye ediyorum. Her olayı bir bahane bilerek hemen bir protesto girişimine girmenin anlamı yok. Bir üzücü hadisedir. Kimsenin burnu kanasın istemeyiz. Ama polisle hergün çatışma ortamı oluşturduğumuzda buna benzer olumsuz olaylar meydana gelebiliyor. Yeni görüntüler var. Onlara bakıyoruz yüksekten düştüğü gibi. Polisin herhangi bir müdahalesi olmadığı yönünde de tereddüt yok. Her şeye rağmen bir talihsiz olaydır üzücü olaydır. Bunların üzerinde bahane edilerek vatandaşları birbiri ile çatıştırmaya büyük bir çatışma ortamına dönüştürülmeye çalışılıyor."

Son olarak, direniş süresince 189 kişinin tutuklandığını dile getiren Güler, "Hatay'da mezhepsel bir sıkıntı varmış gibi bir oyun oynanmak isteniyor" iddiasında bulundu.

"Kimsenin burnunun kanamamasını isteyen" Güler'in sicili bile sözlerindeki riyakarlığı gösteriyor. Bilindiği üzere, 1 Mayıslar'da İstanbul'u gaza boğan, polise azgın saldırının emrini veren ve her fırsatta bununla övünen biri Güler. Valilik zamanından İçişleri Bakanlığı'na kadar böyle...

Hesap sormak için direnişi büyütelim!

Düzen sözcüleri, istedikleri kadar yalan ve demagojiye başvursunlar, riyakarlığın dozunu istedikleri kadar arttırsınlar, zerre kadar inandırıcılıklarının bulunmadığı ortada. Dört bir yanda yapılan eylemler, binlerce kişinin katıldığı ve saatler süren militan çatışmalar bunu yeterince açıklığı ile ortaya koyuyor.

Katillerden, katilleri koruyarlardan, on milyonlarca işçi ve emekçinin yaşamını köleleştirenlerden hesap sormanın yolu ortada: Direnişi büyütme!

Ve Eylül, direniş ateşinin daha da harlanacağına tanıklık etmeye başladı bile...

"Sorumlu polise güç verenlerdir"

Ahmet Atakan'ın babası Ali Atakan, düştü iddialarına tepki göstererek "Hayır öyle birşey yok. Böyle şeylere inanmayın. Adamlar işi gücü bırakıp, tertip yapıyorlar" diye konuştu.

Ali Atakan, sözlerine şöyle devam etti:

"Şu an yüreğimiz yanıyor, acımız çok büyük, bunu yapanlar utansın. Bu polisi kahraman edip, kendisine bu gücü verenler utansın. Onun katilini orda aramak lazım, poliste değil. Polisle de, halkla da bir işimiz yok. Sorumlular, o polise güç verip, 'Benim polisim kahramandır' diyenlerdir. O, ileri demokrasi dersi verenler utansınlar. Bu mu demokrasi, bu mu Müslümanlık?"

Yüzsüzlüğün bu kadarı!

Hatay'da polis tarafından katledilen Ahmet Atakan'la ilgili hükümetten ilk açıklama Egemen Bağış'tan geldi. Bağış'ın yaptığı açıklama yüzsüzlüğün vardığı noktayı gösterdi.

Avrupa Birliği Bakanı Egemen Bağış twitter hesabından "içimiz yandı" dedi ama, kendinden beklenildiği gibi, katil polislerin lafını bile etmedi.

Tüm ölümlerin gerçek faili olan devletin bakanı Bağış, takipçilerinden yoğun tepki alan tweetinde "Genç yitirilen her can içimizi yakar. Rantları için gençlerimizi istismar edip, ülkenin huzur ve istikrarını hedefleyenlere lanet olsun" dedi.

Asimilasyona militan direniş!

Militanca başlayan direniş üç günle ve Ankara ile sınırlı kalmadı. İstanbul, İzmir, Adana, Hatay, Eskişehir başta olmak üzere birçok ile yayılarak devam etti.

Fethullah Gülen–İzzettin Doğan patentli cami-cemevi projesine karşı Alevi emekçiler, 7 Eylül akşamı projenin yapılması planlanan Tuzluçayır Mahallesi'nde inşaat alanına yürümek istedi. Emekçilerin eylemine polis saldırdı. Bu saldırının ardından Tuzluçayır'ın tüm sokakları direniş alanına döndü. Direniş 8 – 9 Eylül günleri büyüyerek devam etti. Diğer illerde de destek eylemleri yapıldı.

7 Eylül'de gün içerisinde başlayan eylem gecenin geç saatlerine kadar sürdü. Polis kitleye yoğun gaz bombaları ve tazyikli suyla saldırdı. Mamaklı emekçilerde polis saldırısına kurduğu barikatlarla ve taşlarla karşılık verdi. Gece alınan kararla eylem bitirildi.

8 Eylül'de sabah erken saatlerde Tuzluçayır'a gelen Mamak Belediyesi'ne bağlı ekipler Tuzluçayır Direniş ve Dayanışma Çadırları'nı boşaltmak istedi. Çadırlara dönük saldırıya karşı çıkan bir BDSP'li ve bir *Kızıl Bayrak* okuru belediye aracına müdahale ederken gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar polis aracında bekletildiler ve darp edildiler. İlerleyen saatlerde serbest bırakıldılar.

Öğlen saatlerinden itibaren Tuzluçayır Mahallesi, çevik kuvvet polisleri ve TOMA'lar tarafından ablukaya alındı. Polisin mahalleyi ablukaya almasının ardından çatışmalar Mamak'ta Natoyolu üzerinde devam etti. Kitlenin sayısı gittikçe arttı, direnişçiler polis terörüne havai fişeklerle karşılık verdi. Tüm sokaklara barikatlar kuruldu. Ateşe verilen barikatlarla direniş kararlılıkla devam etti.

Plastik mermi ve gaz fişekleri ile çok sayıda direnişçi yaralandı. Ethem Sarısülük'ün kardeşleri de yaralananlar arasında. Mustafa Sarısülük ayağından, İkrar Sarısülük ise polisin attığı gaz fişeginin isabet etmesi sonucu kafasından yararlandı. Polisin saldırganlığına tepki gösteren mahalleli emekçiler de polis teröründen nasibini aldı.

Mamak'ın Ege Mahallesi, Şirintepe, Şahintepe, Mutlu mahallelerinden Tuzluçayır'a yürüyen emekçiler Natoyolu üzerinde Tekmezar Parkı civarında polisle çatışırken, Tuzluçayır'da ise meydana çıkan hemen tüm sokaklarda şiddetli çatışmalar sürdü. Polis gaz bombalarını hedef gözeterek insanların üzerine attı. Abidin Aktaş Sokak'ta bir kişi suratına isabet eden gaz kapsülü ile yaralandı.

Abidin Aktaş'ta süren çatışma kitlenin kararlı duruşu ile bir kere daha Tuzluçayır Meydanı'na taşındı ve meydan işgal edildi. Binler Tuzluçayır Meydanı'nda "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!" sloganlarıyla militan direnişini sürdürürken polis, cami inşaatının yapıldığı yere kadar çekilmek zorunda kaldı ve inşaatı korudu. Tuzluçayır Meydanı'na yönelik polis saldırısında kullanılan fakat barikatı aşamayan Akreplere taşlarla, havai fişeklerle karşılık verildi. Polisin akreplerle gerçekleştirdiği tüm saldırılar militanca geri püskürtüldü. Defalarca denemelerine rağmen polis meydana giremedi. Tuzluçayır'lı emekçiler ilerici-devrimci güçlerle birlikte barikatı her defasında daha da güçlendirdi. Meydanın ışıkları kapatılırken Tuzluçayır'ın tüm sokakları barikat ateşleriyle

aydınlatıldı.

Saatlerce devam eden çatışmalar sonucu polis Okullar Caddesi'ne sürüldü. Kuvvetli barikatların ardında Tuzluçayır Meydanı'ndan Süleyman Aytan Caddesi boyunca emekçiler vardı. Polis barikatının alınmasının ardından Okullar Caddesi'ne barikat kuruldu. Polisin azgın saldırısına karşı direniş devam etti. Ambulans geçişleri sırasında direnişçiler kontroller yaptı. Yoğun biber gazı ve ses bombaları atıldı. Atılan ses bombalarının birinin kulağına isabet etmesi sonucu bir BDSP'li geçici duyum kaybı yaşadı ve vücudunun birçok yerinden yaralandı.

Polis tekrar saldırıya başlayarak birçok noktada eş zamanlı olarak TOMA, Akrep, plastik mermi ve gaz bombası ile saldırıya geçti. Direnişçiler geri çekilmek zorunda kaldı. Ancak çatışma bir süre daha devam etti ve yeni barikatlar kuruldu.

Tuzluçayır'daki direniş ateşi Batıkent ve Dikmen'e de sıçradı. Batıkent'te yaklaşık bin kişi direniş selamladı. Dikmen'de yapılan eylem de polis saldırdı.

9 Eylül'de saat 20.00'de yapılan eylem çağrısı ile kitle Tuzluçayır Meydanı'nda yeniden toplandı. Kitlenin toplanmasıyla inşaat alanının bulunduğu Kartaltepe'ye kadar bir yürüyüş gerçekleştirildi. Kitlenin önü burada polis barikatıyla kesildi. Direnişçiler barikatı aşmak için yüklendiler ve tekrar çatışmalar başladı. Polisin gaz bombası, TOMA ve Akreplerle gerçekleştirdiği saldırıya direnişçiler taşlarla karşılık verdi. Natoyolu tarafına konumlandırılan çevik kuvvet ve TOMA'larla kitlenin kısıpca alınması kitleyi ikiye böldü. Direnişçiler çatışarak tekrar Tuzluçayır Meydanı'na çekildiler. Kitle meydana yeniden birleşti. Kitlenin sayısı giderek arttı, direniş devam ettirildi.

İlerleyen saatlerde polis tekrar saldırarak meydana girdi. Yoğun gaz ve tazyikli su ile saldıran polise, ara sokaklarda kurulan barikatlar ardından taşlar ve havai fişeklerle karşılık verildi.

Polis meydana saldırıya başladığında Evrensel Gazetesi muhabirleri Hasan Akbaş ve Birkan Bulut ve

8 Eylül 2013 | Ankara

Özgür Gelecek gazetesi Ankara Muhabiri Tirej Kaya bir inşaatın tepesindeydi. Polis alana girdiğinde bu inşaat da çıkarak basın çalışanlarına saldırdı. Süleyman Atey Caddesi'nde bulunan inşaatla yaklaşık 20 çevik kuvvet polisi üç muhabiri uzun süre darp etti. Basın kimlik kartlarını göstererek muhabir olduklarını söylemeleri üzerine polisler, "Biz sizin nasıl gazeteci olduğunuzu biliyoruz. Siz teröristsiniz" diyerek hakaretle saldırıya devam ettiler. Amirlerin araya girmesiyle gözaltı yapılmasından vazgeçilerek basın çalışanları bırakıldı.

Kitle Tuzluçayır'da sokakları gecenin ilerleyen saatlerine rağmen terk etmedi. Polis gaz bombası atarak geri çekildi. Kitle atılan gaz bombalarını karşılayarak "Ethem'in hesabı sorulacak!", "Katil polis mahalleden defol!", "Tuzluçayır faşizme mezar olacak!" sloganları attı. Kitle militanca bir direniş sürdürerek polise karşılık vermeyi sürdürdü. Polis gece saldırıyı bıraktı.

Militanca başlayan direniş üç günle ve Ankara ile sınırlı kalmadı. İstanbul, İzmir, Adana, Hatay, Eskişehir başta olmak üzere birçok ile yayılarak devam etti. Alevi emekçiler projenin uygulanmaması talebini gerçekleştirmek için eylemlerini sürdürmeye kararlı.

Kızıl Bayrak / Ankara

ODTÜ'de polis terörüne karşı direniş!

ODTÜ arazisinden geçecek yola karşı tepkiler büyürken sermaye devleti ve hükümeti AKP, polis eliyle 6 Eylül sabahı çadırlara 'şafak baskını' düzenledi. Saldırıyı yanıtsız bırakmayan on binler, ODTÜ ve Ankara'da direniş ateşini büyüttü.

Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin yapımını başlattığı, Anadolu Bulvarı-Konya Yolu arasındaki bağlantı yolu çalışmasında ağaçların kesilmesini önlemek için 25 Ağustos'ta ODTÜ A4 girişine çadır kuran ODTÜ'lü öğrenciler ve mezunlar, ağaçların kesilmesine müsaade etmeyeceklerini açıklamışlardı.

ODTÜ A4 kapısında başlatılan çadır nöbetine tahammül edemeyen fakat bir yandan da Gezi Direniş'i'nin ardından temkinli davranan dinci AKP'li Ankara Büyükşehir Belediyesi talan ve rantta ısrarına devam ederek projeyi Aralık ayına kadar bitireceğini ilan etti.

Saldırıya yanıt direniş oldu

6 Eylül sabahı ilk önce bir Akrep, bir TOMA ve iki gözaltı aracıyla gelen polis, bir süre bekleyip geri çekildi. Ardından 07.30 sularında polis, takviye kuvvet de alarak direnişçilere saldırdı. Saldırıya kol kola girerek karşılık veren direnişçiler, sloganlarla beklediler. Polis alandan 15 direnişçiye gözaltına aldı.

Gezi Parkı'nda olduğu gibi burada da polis saldırısına eşlik eden belediye zabıtalari çadır, yatak ve kişisel eşyaları topladı. Toplanan eşyalarsa kepçeyle belediyeye ait bir kamyonu yüklenerek alandan götürüldü.

Yıkım ekipleri, polis saldırısı ve alanın boşaltılmasının ardından daha önce tellerle çevrilmiş alanda yıkım faaliyetlerine hızla başladı. Belediye ekipleri alanda kepçe ve kamyonlarla çalışmalarını sürdürürken, çevik kuvvet de çalışmanın yapıldığı alanda nöbet tuttu.

Polis saldırısının ardından forum çağrılılarıyla toplanan eylemciler yeniden ağaçların olduğu bölgeye akın etti. Fakat polis kitleye saldırarak girişi engelledi. Bunun üzerine ODTÜ A4 kapısında polisin tutumu eylemle protesto edildi. Direnişçiler çalışmalarını engellemek için iş makinelerinin çalıştığı alana indiler. Slogan atan kitleye polis bir kez daha biber gazı ve copla saldırdı.

Polisin azgın saldırısında kafasına tekme darbeleri alan bir Gençlik Muhalefeti üyesi kafa travması riskiyle hastaneye götürüldü.

Polis saldırısı sonrası yeniden toplanan direnişçiler A4 kapısı önünde bekleyişe başladı. Bu sırada çevik kuvvet kapı önünde barikat kurdu. CHP Milletvekili Hüseyin Aygün kepçenin önüne geçerek çalışmayı durdurdu. Yıkım ekibi, iş makinelerini bir daha çalıştırdı, iş makinesi CHP Milletvekili İlhan Cihaner'in üzerine sürüldü. Kitlenin tepkisi üzerine araç yeniden durdurulurken sürücü de araçtan indirildi. Bu sırada sabah gözaltına alınan 14 kişi Adli Tıp'ta yapılan sağlık kontrollerinin ardından serbest bırakıldı.

Direniş alanında çalışmaların durmasının ardından karşılıklı bekleyiş sürdü. ODTÜ'de eylem için toplanılırken A4 kapısındaki Drunk Cafe-Bar'ın yıkımı devam etti.

Eylemcilerin karşısında çevik kuvvet, Akrep ve TOMA'yla barikat kuruldu. Kitle barikat önünde

6 Eylül 2013 | ODTÜ

6 Eylül 2013 | ODTÜ

oturma eylemi yaptı. ODTÜ önünde eylemler sürdürülürken, yüzlerce eylemci direniş destek için alana doğru yürüdü. Biraraya gelen kitleye saat 20 sıralarında polis yoğun gaz bombasıyla saldırdı. Eylemci Ethem Sarısülük'ün ailesi, anne Sayfi Sarısülük ve 3 çocuğu da katıldı. Anne Sarısülük, polis saldırısına rağmen eylemin en önünde olmak için ısrar etti.

Kitle kampüse doğru çekilip barikat kurdu. Polisin yoğun gaz bombalı ve plastik mermili saldırısına taşlarla karşılık verildi. Polisin attığı gaz bombası fişegi nedeniyle iki kişi kafasından yaralandı. Hürriyet Foto Muhabiri de yaralandı.

Polisin attığı gaz bombaları nedeniyle ormanlık alanda yangın çıktı. Direnişçiler yangına karşı kendi imkanlarıyla söndürme ekipleri kurarak mücadele ettiler. Yangını söndürmeye çalışan direnişçilere polis hedef olarak gaz bombası attı. 100. Yıl Mahallesi'nden emekçiler direniş destek vermek için ODTÜ'ye yürüdü. Çatışmalar gece yarısına kadar sürdü. Ertesi güne yapılan eylem çağrısı ile ilk gece bitirildi.

7 Eylül'de 100.Yıl Migros önünde toplanan kitle yaptığı açıklamayla direniş kararlılığını gösterdi. Eylemde bir konuşma yapan ODTÜ'den öğretim elemanı Prof. Dr. İnci Gökmen, yol çalışmasıyla ilgili hukuki sürecin de başlatıldığını ifade etti.

Kitle yapılan açıklamanın ardından yapımı süren inşaat alanına yürüdü. Çalışma alanı 6 Eylül'den itibaren polis işgalinde tutuldu. Polis, TOMA'lar ve Akreplerle tüm alanı tuttu.

Polis 100. Yıl üzerinden gelen yürüyüş koluna tazyikli su ve gaz bombasıyla saldırdı.

Kitle polis saldırısı karşısında barikatlar kurarak direndi. Polis yoğun gaz bombası ve plastik mermi kullanarak saldırısını sürdürdü. Eylemciler ASKİ'nin TOMA'lara su taşıyan tanklerini durdurup suyunu boşalttı. 3 saat kadar süren direnişin ardından eylemciler ara sokaklara ve okula geri çekilerek eylemi bitirdi. Polis apartman girişlerinde, marketlerde gözaltı yaptı.

Feniş işçileri fabrikayı işgal etti!

Feniş işçileri 2 aylık maaşlarını, 1 yıllık zam farklarını ve tazminatlarını almak için fabrikayı işgal ettiler.

Feniş Alüminyum patronunun üretimi durdurma kararını açıklamasının ardından işçiler fabrikayı terk etmeyerek nöbet tutuyorlardı. Tüm vardiyalardaki işçiler sabah saat 08.00'de fabrikada toplanıyorlardı. 10 Eylül itibariyle işçiler gece de hep birlikte bekleme kararı aldılar.

9 Eylül Pazartesi, gün boyunca sendika yönetimi ve temsilciler görüşme yaptılar. Patronun Cumartesi günü için verdiği görüşmenin en kısa zamana çekilmesi yönlü karar alındı. İşçilerin bir an önce görüşmenin gerçekleşmesi gerektiği, belirsizliğin sürmesi durumunda Feniş'in holding binasına gideceklerini açıklamaları üzerine patron sendikanın genel merkezi ile görüşmek istediğini söylemişti. İşçi temsilcilerinin ve işçilerin dışında bırakıldığı herhangi bir görüşmenin kabul edilmeyeceğini söyleyen işçiler, fabrikada görüşmenin yapılmasını istediler.

Patron 9 Eylül Pazartesi itibariyle işçilerin işine son verdiğine dair çıkışları hazırlamıştı. 10 Eylül'de de işçilere işten çıkartıldıkları ifade edildi. İşçiler herhangi bir kağıdı imzalamayacaklarını söylediler. Feniş işçileri 2 aylık maaşlarını, 1 yıllık zam farklarını ve tazminatlarını almak için fabrikayı işgal ederek eylemlerini sürdürdüler.

Fabrikanın birçok yerine "İşçiyiz, güçlüyüz, kazanacağız!", "Bu fabrikada direniş var!" pankartlarını ve "Feniş işçileri kazanacak!", "Yaşasın işçilerin kardeşliği!" dövizlerini asan, sloganlarla bekleyen işçiler haklarını alana kadar mücadelelerini sürdürmekte kararlı olduklarını ifade ettiler.

11 Eylül 2013 | Feniş

Feniş işçileri E-5'i trafiğe kapattılar.

11 Eylül günü patronla bir görüşme yapan işçiler, haklarının ödenmesini, taleplerinin karşılanmasını istediler. Feniş sermayedarı ise, işçilerin alacaklarını karşılayamayacağını ifade etti. Bunun üzerine işçiler eylemliliklere başladılar.

İşçiler saat 20.30 sıralarında E-5 karayolunun çift şeridini trafiğe kapatarak tepkilerini dile getirdiler. Yarım saat sürdükleri eylemlerinde haklarının karşılanmamasını protesto ettiler.

İşçiler eylemlerinin ardından fabrika içerisine geri döndüler. İşçilerin eylemini haber alan Gebze Dayanışması bileşenleri fabrikaya gelerek destek oldular. İşçiler eylemlerinin süreceğini dile getirdi. Bu sırada fabrikaya gelerek bir konuşma yapan ve Ankara'ya giderek Feniş işçilerinin sorununu meclise taşıyacağını belirten Çelik İş Sendikası Genel Başkanı Cengiz Gül'e, işçiler tepki gösterdiler.

İşçiler eylem boyunca "Her yer Feniş her yer direniş!", "Direne direne kazanacağız!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganları attılar.

Kızıl Bayrak / Gebze

İşçiler "esnek çalışmayı" tartıştı

Kayseri'de işçileri bilgilendirmeye yönelik planlanan toplantıların sonuncusu gerçekleştirildi.

Daha önce sınıf devrimcileri işçi sınıfına yönelik saldırıların kapsam ve niteliği konusunda bilinç açıklığı sağlamak için bir dizi bilgilendirme toplantısı yapmış, Ulusal İstihdam Stratejisi, kıdem tazminatı fonu, iş cinayetleri saldırılarının kapsam ve niteliği ile mücadelenin sorunlarını ortaya koymuşlardı. İşçiler de bu toplantılarda görüşlerini dile getirmişlerdi.

Bilgilendirme toplantılarının sonuncusu 8 Eylül Pazar günü Kayseri İşçilerin Birliği Derneği'nde gerçekleştirildi. Toplantıda esnek çalışma saldırısının kapsamı ve niteliği, Kayseri'de esnek çalışmanın vardığı nokta ve esnek çalışmanın işçilerin yaşamına etkileri ele alındı. Toplantıda işçiler de görüşlerini ortaya koydular.

Esnek çalışma ile ilgili sunumu bir öncü işçi yaptı. Sunumu yapan işçi konuşmasının başında 2003 yılında çıkarılan İş Kanunu'nun patronlara çalışma saatlerini iki aylık bir süreye eşitsiz olarak yayma hakkı verdiğini belirtti. "Dolayısıyla bir işçi, haftalık ortalama çalışma süresi, haftada 45 saatlik normal çalışma süresini aşmadığı takdirde, fazla mesai ödemesi almadan iki aylık bir dönem boyunca haftada azami 66 saat çalışabilir" dedi.

Esnek çalışmanın patronlar tarafından işçileri durmaksızın ve mesai ücreti ödemeksizin sömürebilmesi için kullanıldığını ifade eden işçi, bu duruma dair örnekler verdi. Esnek çalışma saati uygulama çeşitlerinin ayrıntılı dökümünü yaptı. Patronların esnek çalışmayı çok sevdiğini belirterek şunları söyledi: "Patronlar, işgücünün esnek kullanımı adı altında, iş yoğunluğunun olduğu saatlerde daha fazla işçi çalıştırarak olası fazla mesai yükünden de kurtulmayı hedeflemektedirler. Çalışma sürelerindeki bu esneme iş yasasında belirtilen çalışma sürelerinin tam ihlali ve kural dışılaşmasını getirmektedir. İşçiler çok çeşitli vardiya sistemlerinde ve muazzam bir tempoda çalışmaya zorlanmaktadır. Daha az işçiyle daha çok iş mantığıyla da beslenen bu uygulama ile işçilerin posası çıkarılmaktadır."

Türkiye'de esnek çalışma biçimlerinden bahseden işçi konuşmasının devamında şunları ifade etti: "Türkiye'de uygulamaya konulan 4-B/C gibi çalışma biçimleri de esnek çalışma ve ücretlendirmeyi içinde barındıran yeni saldırı şekilleri olarak yaygınlaşmaktadır. Esnek çalışma biçimlerinden çağrı üzerine çalışma ve evde çalışma da güvencesiz çalıştırma biçimleridir. Çağrı üzerine çalışmada haftalık 20 saat ve bunun üzerinden sosyal güvence öngörülmektedir. Son dönemlerde gittikçe yaygınlaşan evde çalışma sistemi ise tamamen sosyal güvence dışı bir çalışma sistemidir."

Yaklaşık 3 saat süren toplantının ikinci bölümünde işçiler görüşlerini dile getirdiler.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Ergün Atalay: Bir düzen sendikacısı

Atalay'ın kimliğini incelemek, geçmişteki icraatlarına şöyle bir göz atmak sendikal hareketin geçmiş dönemlerdeki pratiğini değerlendirmenin yanısıra önümüzdeki döneme de ışık tutacak bir öneme sahiptir.

Sınıflar mücadelesinde yapılan değerlendirmelerde kişiler ve şahıslar üzerinde durmak çoğu zaman çok önemli ve gerekli olmaz. Olmaz çünkü, kişilerin öne çıkışını belirleyen şeyin kendisi yine sınıflar mücadelesidir.

Ama öyle zamanlar vardır ki, tüm bir süreç ve o sürecin oturduğu eksen bir kişinin pratiğinde, konuşmalarında cisimleşir. Bu yazının yazılmasına neden olan zat da sınıf hareketinin ve sendikal hareketin özellikle son 10 yıllık dönemi açısından oldukça "önemli" isimlerinden biridir. Yazının girişinden sözkonusu kişinin bir "işçi lideri" veya örnek bir "militan" olduğu sonucu çıkararak okurlarımız ne yazık ki yanılacaklardır.

Bahsi geçen zat gazetemizi düzenli olarak takip edenlerin de yakından tanıdığı bir isim olan, çiçeği burnunda Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay'dır. Tes-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu'nun Türk-İş Genel Başkanlığı'ndan istifasının ardından yaptığı ilk Yönetim Kurulu toplantısında genel başkanlığa seçilen Atalay'ın kimliğini incelemek, geçmişteki icraatlarına şöyle bir göz atmak sendikal hareketin geçmiş dönemlerdeki pratiğini değerlendirmenin yanısıra önümüzdeki döneme de ışık tutacak bir öneme sahiptir. Atalay, dinci-gerici AKP iktidarının sendikal alanda yaratmak istediği sendikal anlayış ve sendikacı tipini görmek açısından da kilit bir isimdir.

Satışla, ihanetle geçen yıllar...

Uzun yıllardır Türkiye Demiryolu İşçileri Sendikası'nın koltuğuna çöreklenen ve sonunda Türk-İş'in genel başkanlık koltuğuna oturmayı başaran Atalay'ı yakından tanımak için hafızalarımızı biraz tazelemek yararlı olacaktır.

Atalay, özelleştirmelerin hız kazandığı, kâr getiren birçok kamu işletmesinin kapısına kilit vurularak binlerce işçinin işsiz kalmasına göz yuman bir sendikacıdır. Bu konuda öylesine rahattır ki kendi sendikasının örgütlü olduğu TCDD'nin sermayeye peşkeş çekilişi karşısında kılını dahi kıpırdatmamaktadır. Ya da tarihsel mirasın talanına ve yağmasına karşı binler sokağa inerken bu zat Haydarpaşa Tren Garı'yla ilgili tek kelime dahi etmemiştir.

Atalay, sermayeye her dönem sadık bir sendikacı olmayı başarmıştır. Son yıllarda Türk-İş genel kurullarında liste savaşları yaşanıp yönetim kurulları değişirken Atalay'ın konumunu koruması tesadüf değildir. Her şeyden önce Atalay, Türkiye'nin en çok üyeli işçi konfederasyonunun kasasını (mali sekreter olarak) idare etmiştir.

Demiryol-İş Sendikası'nın 6-7 Kasım 1999 tarihinde gerçekleştirdiği 6. Olağan Genel Kurulu'nda genel başkan olan Atalay, o günden bu yana koltuğu kimseye bırakmayarak işçi aidatları üzerinden saltanatını sürdürmeyi bilmiştir.

O bir düzen adamı...

Ergün Atalay, hizmet ettiği sermaye sınıfına bağlılığının yanısıra oturduğu koltukta kalmasının kimi gereklerini de "iyi bilen" biridir. Örneğin, madenlerde yaşanan ve katliam boyutuna ulaşan iş cinayetleri karşısında hesap sorması ve sokağa çıkması gerekirken, bu katliamların baş sorumlusu olan sermaye sınıfı temsilcileri ve hükümet şefleriyle mutluluk pozları vermeyi tercih etmiştir.

Türk-İş Genel Başkanı olmasının ardından ilk şovunu Zonguldak'ta maden işçileriyle buluşup madene girerek yapan Atalay'ın, sendikası ve Türk-İş'teki görevinden yıllar boyunca aldığı maaşlarla mal varlığını büyüttüğünden şüphe duymamak gerekir. Kendi üyeleri yoksulluk sınırının altında çalışırken Atalay'ın bilinen maaşı bir işçi maaşının en az 10 katıdır. Hayli kirli bir sicile sahip Atalay, biat ettiği patronlarına ve hükümet temsilcilerine plaket ve hediyeler takdim etmesiyle de tanınır. Bu anlamıyla Atalay tam anlamıyla arsız bir sendikacıdır.

Sermayeye olan minnetini çeşitli törenlerde yaptığı jestlerle gösteren Atalay'ın hafızalarımıza kazınan en bilinen icraatı ise, adı yargısız infazlarla anılan ve "bin operasyon" yapmakla övünen Mehmet Ağar'a demiryollarının 150. kuruluş yılı nedeniyle yaptırılmış olan Serkisof marka saati hediye etmesidir.

İftar programlı cadde açılışlarında patronlar, valiler, milletvekilleri, belediye başkanları, emniyet müdürlerinin katıldığı toplantı ve davetlerde sıkça boy gösteren Atalay, sadece bir yerde görülemez. Türk-İş'e bağlı sendikaların direniş ve grevlerinde Atalay'a

rastlayamazsınız.

TEKEL direnişinde ihanetin safında!

Ankara'nın göbeğinde zorlu kış koşullarına rağmen 78 gün süren TEKEL Direnişi devam ederken TEKEL işçilerini 4/C köleliğine mahkum etme planlarını AKP'yle kafa kafaya vererek hayata geçirmeye çalışan da yine Atalay'dır.

AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın, katıldığı bir televizyon programında TEKEL Direnişi üzerine yaptığı değerlendirmede, ismini vermeden bir sendikacının kendisine "İzmir'de çalışan işçiyi Muş'a gönderirsin, zaten gidemez" dediğini aktarmıştı. Bu oyunun baş kahramanı da Atalay çıkmıştı.

Hükümetle sürdürülen "pazarlıklarda" Atalay ve onun çetesinin hükümete nasıl yol gösterdiğini de özetleyen bu olayın perde arkası daha sonra Atalay'ın da kabul etmek zorunda kalmasıyla açığa çıkmıştır.

Atalay, özelde TEKEL Direnişi'nde genelde tüm özelleştirme saldırıları karşısında tek bir mücadele çağrısı yapmazken sermayenin hayata geçirdiği büyük özelleştirme saldırısının başarısında Türk-İş bürokrasisinin bir parçası olarak özel bir rol oynamıştır. Atalay ve dönemin Türk-İş yöneticileri SEKA, TELEKOM, TÜPRAŞ, ERDEMİR gibi özelleştirmenin gerçekleştirildiği yerlerde tabandan yükselen tepkiyi dindirmek için özelleştirme saldırısı konusunda göstermelik eylemler yapmakla yetinirken, Ulaştırma Bakanı'na, "SEKA sorununun çözülmesinde gösterdiği yoğun çaba ve yakın alakadan dolayı" teşekkür dahi edebilmişlerdir.

O bir direniş kırıcı

Atalay'ın kirli icraatları ve sınıfa ihanet dosyası o kadar kabarık ki kitap olur. Önemli bir kısmı belki de açığa çıkmamış suçlarından biri de direniş kırıcılığıdır. Bursa Büyükşehir Belediyesi iştiraklerinden Bursa Ulaşım Toplu Taşıma Sanayi ve Ticaret A.Ş. (BURULAŞ) bünyesinde çalışan otobüs şoförlerini örgütlemeye çalışan Türk-İş'e bağlı TÜMTİS'in yürüttüğü mücadeleye patronun yanısıra Atalay da müdahil olmuştur. Buradaki örgütlenmeyi baltalama operasyonunun başına engin bir tecrübeye sahip Atalay getirilmiştir. Demiryol-İş Sendikası, TÜMTİS'in BURULAŞ'ta yetki başvurusunda bulunmasının ardından bir başvuru da kendisi yaparak süreci kilitlemiş ve şirket yönetimiyle aynı safta olduğunu göstermiştir.

Erdoğan'ın yakın arkadaşı...

Atalay'ın sermaye ve AKP dostu sendikacı kimliği o kadar açığa çıkmıştır ki Atalay ile Erdoğan'ın yakın arkadaş olduğu geçmiş yıllardan bugüne kadar söylenegelmiştir. Sözkonusu olan işçi sınıfına yönelik saldırılar, esnek çalışma ve kölelik yasaları olduğunda iktidarla büyük bir uyum içinde çalışan Atalay ve onun

yandaşlarının Erdoğan ve ekibiyle yedikleri içtikleri ayrı gitmemiştir. AKP'nin kuruluş sürecinden iktidarlaşmasına kadar Demiryol-İş'in maddi-manevi destekleri hafızalardadır. Zaten, Mustafa Kumlu döneminde Tes-İş'in toplantı salonunda konuşan Erdoğan'ın "Biz buralara yabancı değiliz" sözleri, sendika bürokratlarıyla hükümet arasındaki derin bağın bir göstergesidir.

Atalay'ın üstlendiği ihanet ve ajanlık rolünün belki de en berrak biçimde görüldüğü dönemler işçi sınıfının birlik, mücadele, dayanışma günü 1 Mayıslar olmuştur. Atalay ve çetesi Taksim 1 Mayısları öncesinde Taksim iradesini kırmak için büyük çaba sarfetmiştir. Aynı şekilde 2008 yılında meclisten geçirilen ve sağlıkta büyük bir yıkıma yol açan SSGSS saldırısı karşısında suskun kalarak üzerine düşen rolü bir kez daha yerine getirmiştir.

Papa tartışmaları ve Atalay...

Okurlarımız Türk-İş'in Mali Sekreteri'nin gazetemizle olan "polemiğini" 2006 yılında Türkiye'de pek çok kesimin gündemine giren 'Papa Tartışmaları' üzerinden hatırlayacaklardır.

Ergün Atalay, 2006 yılının Eylül ayında Papa tartışmalarına ilişkin yaptığı açıklamasıyla, çalışan ve üreten kesimler adına tartışmalara 'son noktayı' koyarak "zavallı" bir çıkış yapmıştır.

İşçi sınıfını ve onun örgütlerini hedef alan açıklamalara ve saldırılara karşı kulaklarını tıkayan, gözleri görmeyen Atalay'ın İslam dininin ateşli bir savunucusu olarak dini duygular üzerinden işçi ve emekçilere seslenme gafletinde bulunması gazetemiz tarafından teşhir edilmiştir. *Kızıl Bayrak'a* yanıt mektubu gönderen Atalay ise kendini ve Türk-İş'in işbirlikçi çizgisini savunma gayretine girişmiştir.

Gazetemizin gerçekleri açık bir şekilde ortaya koyan ve işçi sınıfı mücadelesine duyduğu sorumluluğun parçası olarak yürüttüğü tartışmalar Demiryol-İş bürokratlarını oldukça kızdırmıştır. Nitekim, Atalay üzerinden o dönem kaleme alınan değerlendirmeler bugünlerde yaşananlara ilişkin öngörülerin doğruluğunu göstermektedir.

Aradan geçen sürede arkasındaki iktidar desteğini sağlamlaştıran Atalay, birçok ihanete, satış sözleşmesine imza atmıştır. Atalay'ın sergilediği bu sendikacılık pratiği, önümüzdeki dönemde Türk-İş Genel Başkanı olarak yeni ihanetlere imza atmasının teminatıdır.

Not: Okurlarımız 2006 yılında *Kızıl Bayrak* gazetesinde "Atalay ve Papa tartışmaları" üzerine çıkan değerlendirme ve makalelerin yanısıra Ergün Atalay'ın gazetemize faks yoluyla gönderdiği mektubun tam haline aşağıdaki sayılarımızdan ulaşabilirler.

* "Sendika bürokratları da din ile çelişkileri örtmeye çalışıyor..." başlıklı makale için: **SİKB 2006/38. sayı**

* "Türk-İş Genel Mali Sekreteri ve Demiryol-İş Sendikası Genel Başkanı Ergün Atalay'dan Kızıl Bayrak'a yanıt..." başlıklı yazı için: **SİKB 2006/40. sayı**

* "E. Atalay'ın yanıtı sendika bürokrasisi gerçeğine ayna tutuyor" başlıklı yazı için: **SİKB 2006/41. sayı**

12 Eylül ile hesaplaşmak düzenle hesaplaşmaktır!

AKP, 12 Eylül ile yaratılan sınıfın güçsüzlük ve örgütsüzlük haline yaslanarak bir kez daha onun canına okumuştur.

33 yıl önce gerçekleşen 12 Eylül askeri faşist darbesinin en büyük bedellerinden birini işçi sınıfı ödemiştir. Çünkü "Kardeş kavgasına son vereceğiz" diyerek darbeyi gerçekleştiren generallerin ilk işi grevleri yasaklamak, mücadeleciler sendikaların kapısına kilit vurmaktır. Böylelikle işçi sınıfının örgütlü mevzileri dağıtılmış, "24 Ocak Kararları" olarak bilinen sömürü ve soygun programının önü açılmıştır.

12 Eylül darbesi bir nokta operasyonu değil, süreklileşen, giderek kurumsallaşan ve hala da devam etmekte olan beter bir kölelik düzeni yaratmıştır. Böylelikle 12 Eylül darbesini sevinç çılgınlıklarıyla karşılayan zamanın TİSK Başkanı Halit Narin'in, "Bugüne kadar işçiler güldü, bundan sonra biz güleceğiz" sözleri gerçeğe dönmüştür. 12 Eylül darbesiyle ordu, işçi sınıfı karşısında çaresiz kalan sermayenin yanında doğrudan sınıf kavgasına müdahale etmiştir. 1960'lı yıllardan kitlesel ölçekte alanlara inen, işbirlikçi sendikal düzeni yıkıp DİSK'i kuran, büyük militan mücadelelerle ülkeyi sarsan, haklarını söküp olan, ayağa kalktığına sömürücü asalakların kaçacak delik aradığı işçi sınıfının eli kolu bağlanmıştır. İşte o günden bu yana işçi sınıfı hep kaybetmeye devam etmiştir.

12 Eylül generallerinin Amerikan şeflerinden aldıkları direktiflerle kurulan düzende, MESS Genel Başkanı Turgut Özal başbakan, Türk-İş Genel Sekreteri de darbe hükümetine çalışma bakanı yapılmıştır. DİSK kapatılıp işçiler bir gecede Türk-İş'e üye yapılmış, mücadeleciler işçiler ve sendikacılar zindanlara kapatılmıştır. Bitmemiş yüzbinlerce işçi de fabrikalardan uzaklaştırılmıştır.

İşte böylelikle taşları döşenen düzende Türkiye işçi sınıfı iliklerine kadar sömürülmüştür. Hükümetler değişmiş ama bu vahşi sömürü düzeni yaşamaya devam etmiştir. Güya 12 Eylül yasalarını değiştirmek ve 12 Eylül düzeninden hesap sormak adı altında hükümetlerce gündeme getirilen ne kadar düzenleme varsa hepsi bu düzeni dökülen yerlerinden onarır

sürdürmekten başka bir sonuç vermemiştir. Dahası "demokratikleşme" adı altında paketler açanlar, demokrasinin en önemli ölçütü olan grev ve sendika hakları konusunda 12 Eylül hukukundan milim geriye gitmemiş, dahası onu pekiştirmek için ellerinden geleni yapmıştır. En son geçtiğimiz yılda AKP iktidarı grev ve sendikalar yasasını değiştirmiş, ama değişikliklerle 12 Eylül darbecilerine rahmet okutmuştur. Öyle ki yapılan yeni yasayla işçi sınıfı mevcut haklarından da olmuştur. Grev ve toplu sözleşme hakkı tırpanlanmıştır. AKP de emperyalizmin ve sermayenin hizmetinde bir parti olmanın gereğini yapmış, 12 Eylül ile yaratılan sınıfın güçsüzlük ve örgütsüzlük haline yaslanarak bir kez daha onun canına okumuştur.

İşçi sınıfı için 12 Eylül karanlığı sürmektedir. Çünkü 12 Eylül işçi sınıfı için, grev yasakları, sendikalaşmanın önündeki yasal ve fiziki engeller, Türk Metal'de sembolleşen işbirlikçi sendikacılık düzeni, düşük ücretler, taşeronlaştırma ve binlerce işçinin öldüğü vahşi bir sömürü düzeni demektir. Darbeci generaller siyasal sahnede silindi gitti, ama onlar kadar gaddar ve onlar kadar işçi sınıfına düşman AKP hükümeti, sermayenin yüzünü güldürmeye devam ediyor. O AKP ki hükümete geldikten sonra ilk iş olarak kölelik yasasını çıkarmak olmuştur. Artık bir ayağının çukurda olduğu şu sıralarda da 12 Eylül generallerinin bile cesaret edemediği kıdem tazminatı hakkına dokunmaya cüret ediyor.

İşte bunun için diyoruz ki, 12 Eylül ile gerçek bir hesaplaşmayı ancak işçi sınıfı başarabilir. İşçi sınıfı da sadece 12 Eylül'le, onun darbeci generalleriyle hesaplaşmakla yetinemez. Onların hizmet ettiği sınıfla, sermaye sınıfı ve emperyalizmle hesaplaşır. Ama aynı zamanda da 12 Eylülcüler'in "hizmet" bayrağını taşıyan AKP hükümetiyle hesaplaşır. Bu hesaplaşma için de önce, hala elini kolunu bağlayan Türk Metal ve Türk-İş'teki sendikal ihanet prangasıyla hesaplaşır.

İş cinayetleri kaderimiz değil!

Kâra dayalı vahşi kapitalist sistemde işçilerin payına iş kazalarında sakatlanmak ve ölmek düşüyor!

Güvencesiz çalışmanın hakim olduğu Türkiye’de sadece resmi kayıtlar incelenerek yapılan araştırmalar dahi Türkiye’nin iş cinayetleri ve kazalarında dünya sıralamasının ilk başlarında yer aldığını gösteriyor.

Sosyal Güvenlik Kurumu iş kazaları ve işçi ölümlerinde belirgin bir düşüşün yaşandığını ifade etse de gerçeğin hiç de böyle olmadığı ortada. İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi’nin yazılı-görsel-dijital basın ve emek-meslek örgütlerinden edinilen bilgiler üzerinden derlediği aylık iş kazaları raporundan yansıyan gerçekler işçi ölümlerindeki artışa işaret ediyor.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi’nin Ağustos ayına dair hazırlanmış olduğu iş kazaları raporunda 16’sı çiftçi 34’ü mevsimlik olmak üzere toplam 50 tarım işçisi, inşaat sektöründe 26, taşımacılıkta 14 işçi hayatını kaybetti. Gıdadan madene, metale kadar çeşitli sektörlerde çalışan 21 çocuk işçi de iş cinayetlerine kurban gitti. Sadece Ağustos ayında ölen işçi sayısı 147 olarak kaydediliyor ki sınırlı imkânlarla tespit edilen bu sayının gerçekte yaşanan iş cinayetlerinin çok çok

altında olduğu da bir gerçeklik!

Yaz ayı olması sebebiyle en çok ölümün tarım sektöründe olduğu kaydediliyor. Mevsimlik işçi olarak evlerinden uzak şehirlere giden tarım işçilerinin çalıştırıldığı süre boyunca su, tuvalet, banyo gibi en temel ihtiyaçları dahi karşılanmıyor. Bunlar yetmezmiş gibi iş bitimi evlerine dönüşte sıkış tıkaş bindirildiği araçlarda can veriyorlar. Mevsimlik tarım işçileri içerisinde ülkelerindeki çatışmalardan kurtulmak için Türkiye’ye sığınan fakat burada da kapitalizmin vahşi kar hırsı yüzünden yaşamını yitiren Suriyeli emekçiler de bulunmakta.

Son dönemde yaşanan iş cinayetlerinin örneklerinden biri de Şırnak’ta yaşandı. 2 Eylül günü Şırnak Balveren Beldesi’ndeki Ara Köyü yakınlarında meydana gelen göçükte 3 işçi yaşamını yitirdi.

İş cinayetleri kaderimiz değil!

Madenlerde çalışıp yakacak kömür bulamayan maden işçilerinin, binbir çeşit binalar yaparken kirada yaşayan ya da evsiz kalan inşaat işçilerinin, fabrikaları, üretim için kullanılan makineleri yapmasına rağmen fabrikanın hiçbir şeyinde hak sahibi olmayan metal işçilerinin, yani çeşitli sektörlerde çalışıp ama yaptığı hiçbir değere ulaşamayan tüm işçilerin payına sadece iş kazaları, iş cinayetleri düşüyor.

Kâra dayalı vahşi kapitalist sistemde işçilerin payına iş kazalarında sakatlanmak ve ölmek düşüyor! İşçi ve emekçilerin emek gücünün sömürüsüne dayalı kapitalist sistemde işçi sağlığını baz alan önlemler gereksiz görülüyor. Çünkü işçi sağlığına, iş kazalarına yönelik alınan tüm tedbirler patronların karını azaltıyor. Patronların daha fazla kâr yapması için de işçilerin canı hiçe sayılıyor.

Fakat sermaye düzeninin alınlarımıza yazmak istediği bu “kaderi” değiştirmek biz işçilerin elinde! İş kazalarında sakatlanmak, iş cinayetlerinde ölmek ve ağır çalışma koşullarında sefalet ücretiyle kölece yaşamak istemiyorsak bulunduğumuz her alanda, tersanelerde, madenlerde, fabrikalarda yan yana gelip örgütlenmekten başka çaremiz bulunmuyor!

BEDAŞ’ta ‘iş kazası’

6 Eylül günü Seyrantepe Can Sokak’ta BEDAŞ’a ait arıza kontrol aracı yokuş aşağı duramayarak binaya çarptı. Aracı kullanan BEDAŞ işçisi yaralandı. Yaralanan işçi Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi’nde tedavi altına alındı.

Enerji-Sen’in aktardığına göre kaza yapan BEDAŞ aracının muayenesi geçmiş olmasına karşın kullanımına devam ediliyordu ve aracın muayenesi yenilenmiyordu.

BEDAŞ’ta Limak, Cengiz ve Kolin ‘farkı’ ortaya çıkmaya devam ediyor! Özelleştirmeye BEDAŞ bu üçlü şirkete aktarılmıştı.

Limak, Cengiz ve Kolin şirketleri iş cinayetlerinde sabıkalı sermaye grupları. İşçi sağlığı ve işçi güvenliği önlemlerini en aza indirdikleri için üç şirketin de bir çok iş cinayetinde rolü var. BEDAŞ’ı devralan bu üçlü şimdi de BEDAŞ’ta kölelik ve sefalet dayatmasıyla işçilerin canına kast ediyor. İşçilerin haklarını gasp ettiği, işten çıkarmalara gittiği için BEDAŞ’ta bir işçi geçtiğimiz ay ilaçlarını alamayarak hayatını kaybetmişti.

“İş kazası değil cinayet!”

Yakınları iş cinayetlerinde hayatlarını kaybeden adalet arayan işçi aileleri “Vicdan ve Adalet Nöbeti” adı altında aylık eylemlerinin 21’sini 8 Eylül’de gerçekleştirdiler.

Kaybettikleri yakınlarının hesabını sormak istediklerini ve bundan sonra hiçbir işçinin iş cinayetlerine kurban gitmesini istemediklerini belirten aileler adına basın açıklamasını Selin Erdem’in kardeşi Sema Erdem okudu.

Basın metninde şu sözlere yer verildi: “İşçiler için geçtiğimiz Temmuz-Ağustos ayında hem yargılamaalarda hem iş kazalarında tablo aynı. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi raporlarına göre, Temmuz ayında 120, Ağustos ayında 147 işçi ‘iş cinayetlerinde’ hayatını kaybetti. İşte bu nedenle ki; ısrarla iş kazası değil ‘cinayet’ demeye ve adalet mücadelemize devam ediyoruz.”

Ailelerin bu ayki eylemine bağımsız gazeteci Mehmet Efe katılarak konuşma yaptı. Efe, Türkiye Cumhuriyeti’nde geçen sene 745 işçinin çeşitli iş kazalarından dolayı öldüğünü belirtti.

Efe’nin konuşmasının ardından Dilek Gürer’in kardeşi Nihat Gürer bir konuşma gerçekleştirdi. Gürer konuşmasında bu cinayetlerden sorumlu olan herkesin hesap vermesini istediklerini belirtti.

Van Depremi’nde Bayram Otel’de hayatını kaybeden Cem Emir’in kardeşi Sinem Emir devletin, sendikaların, sivil toplum örgütlerinin ve diğer partilerin ilgisizliğini vurgulayarak, yargılanmanın sürdüğünün, sadece otel sahibinin tutuklu yargılandığının, valinin, dönemin sorumlu bakanının ve önleminin almayan sorumlu herkesin yargılanması gerektiğini ve bunun için mücadele ettiklerini belirtti.

Bir işçi yakını şu anki iktidarı vampir çetesi olarak gördüğünü, çünkü işçi kanlarıyla beslendiğini, bu zihniyeti yıkmadıkça daha çok işçi cinayetlerinin yaşanacağını ifade etti.

Ailelere gönüllü olarak hukuki destek veren avukatlardan Erbay Yucak da OSTİM, BEDAŞ, Bodrum’da inşaatta ölen bir işçinin, Davutpaşa, Van Depremi, Selin Erdem ve Milas’taki arıtma tesisinde ölen işçilerin davalarından ve süreçlerinden bahsederek hukuksuzluklarla savaştıklarını belirtti.

Konuşmaların ardından sonlandırılan eylemde 6 Ekim’de yapılacak olan 22. eyleme çağrı yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

'Koltuk kavgasına hayır, taban iradesi temsiline evet!'

SİO işçisi koltuk kavgasına değil, iş yapabilecek, her koşulda işçi arkadaşının yanında olabilecek, hiçbir kişisel çıkar gözetmeyen işyeri temsilcilerini seçmelidir.

SİO Otomotiv'de mevcut temsilcilerden işçilerin rahatsız olmasından kaynaklı temsilci seçimi yapılacak. Yapılacak temsilci seçimine işçilerin nasıl yaklaşması gerektiğinin ve işçileri bu süreçte hangi tehlikelerin beklediğinin anlatıldığı bildiri sabah vardiyası girişinde Metal İşçileri Birliği tarafından dağıtıldı.

İşçilerin yoğun ilgisiyle karşılanan bildiri metninin tamamını sunuyoruz.

Söz, yetki, karar SİO işçilerinde!

Sendika işçilerin öz örgütlülükleridir. İşsiz ne fabrika, ne de sendika ne de yaşam olur. Gücümüz bu kadar önemli bir yerde dururken ne fabrikada, ne de sendikada söz, yetki ve karar aşamasında ne kadar belirleyici olduğumuzun ve gücümüzün farkında değiliz. Çoğu zaman hayıflanıyoruz, düşük ücretlere, mesai baskısına, temsilciye vb. Fakat sızlanmak yerine bu durumu tersine çevirme iradesi göstermiyoruz. Her şeyi birilerinden bekliyoruz, onun sonucu da genellikle hazin oluyor.

Yanıbaşımızda sayılan DİSA fabrikasında çalışan işçi kardeşlerimiz patronun ciddi bir saldırısıyla yüzyüze kaldı. DİSA patronu işbirlikçi sendika olan Türk Metal Sendikası'yla anlaşarak DİSA işçilerini baskı ve tehditle bu hain sendikaya üye yaptılar. Halbuki DİSA işçileri kendi iradelerine ve gücüne inansaydı hiçbir yerden medet ummaya bile gerek kalmadan patronun bu saldırısını tersine çevirerek boşa düşürürdü. Fakat patronlar bizim dağınıklığımızdan, irade gösteremememizden güç alıyor.

SİO işçisi arkadaş,

Öncelikle bu gibi sorunlar yaşamak istemiyorsak gücümüzü tabanda birleştirmemiz gerekiyor. Patronun saldırılarına komiteler kurarak, eğitimler alarak,

bunları işleterek karşı durabiliriz. Yoksa dün DİSA'da yaşananların yarın SİO'da yaşanmayacağına garantisini kimse veremez. Sözü öncelikle ne patron, ne de sendika söyleyecek, önce bizim söylememiz gerekiyor, asıl yetkinin bizde olduğunu asla unutmayalım. Bu açıdan önümüzdeki temsilci seçimleri bizim için önemli bir yerde duruyor. Yetki vereceğimiz işçi arkadaşımız taban iradesini görmelidir, görmüyorsa göstermeliyiz. Kararı ancak SİO işçisi verecektir. Temsilci seçimlerini kapalı kapılar ardında, çıkar çatışmalarına dönüşmesine asla izin vermemeliyiz. Böylesi bir durum karşısında duruşumuz net olmalıdır 'koltuk kavgasına hayır, taban iradesi temsiline evet!' olmalıdır.

SİO işçisi koltuk kavgasına değil, iş yapabilecek, her koşulda işçi arkadaşının yanında olabilecek, hiçbir kişisel çıkar gözetmeyen işyeri temsilcilerini seçmelidir. Bu seçimleri rant kavgasına dönüştürmeye çalışanların karşısında olmak SİO işçisinin sorumluluğundadır. Eğer ki fabrikadan başlayarak sendikanın tüm kademelerinde bu işleyişi oturtmazsak ne sendika, ne de işçi bir anlam taşımaz fabrika patronu istediği gibi at oynatır. Olan biz işçilere ve geleceğimize olur.

SİO işçisi arkadaş,

Sonuç olarak tekrarlıyoruz: SİO işçisi başta patrona ve tüm bürokratik yapıya karşı bugün örgütlülüğünü korumak, geliştirmek sorumluluğuyla karşı karşıyadır. Bu noktada söz, yetki, karar işçilerin sözünün altını çiziyoruz. Taban iradesini tanımayan, patrona karşı dik duramayan bir temsilciyi değil, söz, yetki, karar iradesini savunan fiili, meşru mücadele hattını benimseyen bir işçi ancak işçinin temsilcisi olabilir.

Metal İşçileri Bülteni / Çorlu

OSİM-DER'den işçi toplantısı

OSB-İMES İşçileri Derneği, 8 Eylül Pazar günü yaptığı işçi toplantısında sınıfa dönük saldırılar, sendikal bürokrasi ve emperyalist saldırganlığı tartıştı.

Dernek, toplantı öncesinde yürüttüğü faaliyetle, örgütlü mücadeleyi yükseltmeye çağırıyor.

Toplantıda öncelikle derneğin misyonu ve çalışmaları hakkında bilgilendirme yapıldı. Derneğin Ümraniye, Sancaktepe, Sultanbeyli, Çekmeköy ilçelerinde işçilerin örgütlenmesi için mücadele yürüten bir mevzi olduğu vurgulandı. Sınıfa dönük saldırılardan bahsedilen konuşmada, tek çözümün örgütlü mücadeleden geçtiği söylendi. Sonrasında sendikaların genel tablosundan bahsedilerek Gezi Direnişi sırasındaki pratiklerinden örneklerle sendikal bürokrasiye vurgu yapıldı.

Toplantıya katılan birçok işçi söz alarak kendi örgütlenme süreçlerinden bahsetti. Sinter Metal direnişinde bulunan işçiler sendikal bürokrasiyi örneklerle teşhir etti.

Suriye'ye dönük saldırganlığın da konuşulduğu toplantıda emperyalistlerin Suriye'ye demokrasi değil kan ve zulüm getireceği geçmişteki örneklerle anlatıldı. Tartışmaların sonunda işçilere "Emperyalist savaşı kabul etmiyorum!" başlıklı beyanname dağıtıldı. Son olarak somut planlama yapıldı. Bu ay sonunda kıdem tazminatının gasp edilmesini ön gören yasa tasarısı ile ilgili geniş katılımlı işçi toplantısı yapılması, yaklaşan emperyalist savaşa karşı propaganda çalışmaları yapılması ve işçi toplantılarının her ay düzenli yapılması kararlaştırılarak toplantı sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Mango ve Benetton'a protesto

Temiz Giysi Kampanyası (TGK), Bangladeş'te ölen, Mango ve Benetton'ın mağdur ettikleri işçilere destek vermek için 11 Eylül'de İstiklal Caddesi üzerindeki Mango mağazası önünde bir eylem gerçekleştirdi.

TGK, Bangladeş'te "iş kazasında" ölen ve yaralanan işçilerin ailelerinin mağduriyetine dair hiçbir girişimde bulunmayan Mango ve Benetton firmalarını, önlenbilir bu felaketin sorumluları olduklarını kabul edip, 12 Eylül'de Cenevre'de yapılacak olan toplantıya katılmaya çağırıyor. Yıllık kazançları milyon euroyu aşan bu şirketlerin, kârlarında payı olan işçilere ve ailelerine haklarını vermesi konusunda uyardı. Aksi takdirde eylemlerine tüm dünya üzerinde devam edeceklerini belirtti.

Eylem "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız!" sloganlarıyla sonlandırıldı.

Eylemdeki kitle Benetton'ın İstiklal Caddesi'ndeki mağazasının önünde yazılama yaptı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Savaş, anti-emperyalist mücadele

Partimizin programı

Parti programımızın bütünlüğü içinde kavranması temel bir yönetsel gerekliliktir. Bu kendini öncelikle teorik-pratik bütünlük olarak gösterir ve programımızın iki ana bölüm halinde düzenlenişinde ifadesini bulur. Birinci ana bölümde (teorik bölüm) evrensel bir çerçeve üzerinde devrimin teorik ve ilkesel sorunları ortaya konulur. Proletaryanın devrimci mücadelesinin nihai hedefleri de bu kapsamda yer alır. İkinci ana bölümde (pratik bölüm) ise Türkiye devriminin stratejik ve taktik kapsamı, bu kapsamı oluşturan hedefler, görevler ve istemler yer alır.

Bu iki ana bölüm arasında organik bir ilişki ve bütünlük vardır. İlk bölüm, ikinci bölümdeki sorunların teorik ve ilkesel çerçevesini verir. İkinci bölüm, ilk bölümün ortaya koyduğu bu çerçeve ışığında, Türkiye devriminin stratejik ve taktik kapsamını tanımlar ve somutlar.

Aynı organik ilişki ve bütünlük, programımızın pratik bölümünü oluşturan stratejik ve taktik sorunlar arasında ayrıca vardır. Buradaki ilişki ve bütünlük, özü ve esası bakımından, devrimin stratejisi ile taktiği arasındaki ilişki ve bütünlüğün aynısıdır. Dahası, burada sözkonusu olan, bu ilişki ve bütünlüğün programatik bir düzeyde ortaya konuluşundan başka bir şey değildir. Bunu güncel mücadeleden devrimin zaferine tüm devrimci sürecin tarihsel bütünlüğü olarak da kavrayabiliriz.

Parti Programı Üzerine dizisinin birinci kitabı (*Program Yöntemi ve Yapısı*), bu ilişki ve bütünlüğün kapsamlı bir sunuluşu ve gerekçelendirilmesinden oluşmaktadır. Bu nedenle ayrıntıya girmeden, sözü

konumuza getirmek üzere bunu burada yalnızca vurgulamakla yetiniyoruz.

Programımızın bu bütünsel yapısı kendini emperyalizme karşı mücadele perspektifi ile anti-emperyalist hedef ve istemler üzerinden de göstermektedir. Teorik bölümde yer alan *"Emperyalizm ve Dünya Devrimi Süreci"* başlıklı alt bölüm, bu mücadelenin genel teorik çerçevesini ve evrensel boyutlarını ortaya koymaktadır. Bunun konumuz için oluşturduğu genel çerçeve, savaşla bağlantılı sorunlar programımız ışığında irdelenirken, daha önceki sayılarda özetlenmişti. Burada ise konumuzu emperyalizme karşı mücadelenin Türkiye devriminin kendi coğrafyası üzerinden anlamı ve kapsamı oluşturmaktadır. Buna ilişkin sorunlar ele alınırken daha önce ortaya konulan bu çerçevenin gözününde bulundurulması gerekmektedir.

Anti-emperyalist stratejinin temel hareket noktaları

Programımız Türkiye'yi *"Emperyalist-kapitalist dünya sisteminin bağımlı ülkeler kategorisinde"* tanımlar. Emperyalizme bağımlılık, Türkiye'nin iktisadi, sosyal ve siyasal yapısının temel bir karakteri, bu yapıyı oluşturan ilişkilerin temel bir boyutudur. Türkiye iktisadi, mali, siyasi, askeri, diplomatik ve kültürel alanlarda emperyalizmin köleci boyunduruğu altındadır.

Türkiye'nin bugünkü tarihsel gelişme aşamasında, emperyalizmin köleci egemenliği artık tümüyle

kapitalist ilişkiler temeline oturmuştur. Bu egemenliğin iç toplumsal dayanağı, emperyalist mali sermayeye binbir bağla bağlı bir sınıf olan işbirlikçi tekeli burjuvazidir. Bu sınıf sırtını emperyalizme dayayarak toplumumuza hükmetmekte, emperyalizm bu sınıfa dayanarak ülkemiz üzerindeki çok yönlü köleci egemenliğini sürdürülmektedir. Türkiye'de, emperyalizmden bağımsız, ona dayanmaksızın ayakta durabilen bir burjuva sınıf egemenliği; ve tersinden, bu sınıf egemenliğinden bağımsız, ona dayanmaksızın varolabilen bir emperyalist egemenlik sözkonusu değildir. Bu ikisi organik bir bütün oluşturmakta, birbirine dayanmakta, birbirini koşullamaktadırlar.

Bu olgu ve ilişkilerden çıkan temel önemde stratejik sonuç, emperyalizme karşı mücadelenin, emperyalizmin altilmesi mücadelesinin, Türkiye devriminin temel bir boyutu olduğu gerçeğidir. Programımız, Türkiye devriminin temel hedef ve görevlerini tanımlayıp ortaya koyarken, bu temel önemde gerçeğe dayanır. İşbirlikçi burjuvazinin sınıf egemenliğini yıkmak görevini, emperyalist kölelik zincirini Türkiye halkasından kırmak göreviyle organik bir bütünlük içerisinde ele alır.

Bu ikisi birbirinden koparılamaz, hiçbir biçimde birbirinden ayrı düşünülemez. İşbirlikçi tekeli burjuvazinin sınıf egemenliğini yıkmak isteyen, onun arkasında duran emperyalizme de vurmak, onunla da hesaplaşmak zorundadır. Tersinden, Türkiye üzerindeki çok yönlü emperyalist köleliğe son vermek isteyen, bu köleci egemenliğin iç sınıf dayanaklarını çökertmek, yani işbirlikçi tekeli burjuvaziyle hesaplaşmak, onu altetmek zorundadır. Bu güçlerden birini atlayarak ötekiyle hesaplaşmak ve onu altetmek olanağı yoktur.

İşbirlikçi burjuvazi ve onun arkasındaki emperyalizm devrimimizin iki temel düşmanıdır. Devrimin zaferi için bu iki temel düşman kuvvetin üstesinden gelmek, onların oluşturduğu birleşik gücü altetmek tarihsel bir zorunluluktur.

Parti programımız, bu temel gerçeklerden hareketle, devrimimizin stratejik tablosunu şöyle özetlemektedir: *"Kent in ve kırsal yarı-proleter ve yoksul yığınlarını kendi önderliği altında birleştirecek olan işçi sınıfı, küçük-burjuva katmanları da mümkün mertebe kendine bağlayarak, üst kesimlerini ise en azından tarafsızlaştırarak, burjuvazinin sınıf egemenliğini yıkacak, emperyalist kölelik zincirini kırarak, proletarya devrimini zaferine ulaştıracaktır."* (TKİP Programı, s.33)

Zafere ulaşılmış devrimin anti-emperyalist önlemleri

Devrimin zaferi, işbirlikçi burjuvazinin sınıf egemenliğinin yıkılması, ülke üzerindeki emperyalist köleliğin tüm alanlarda ve tüm boyutlarıyla sona erdirilmesi demektir. İşbirlikçi burjuvaziye ve

Mücadele ve

/3

emperyalizmi altderek zafere ulaşan devrim, zaferinin daha ilk adımında, bu ikisini bir arada hedefleyen bir dizi iktisadi, siyasi ve askeri önleme başvurur. Burjuva devlet aygıtının parçalanıp dağıtılmasına, burjuva sınıfın tüm mensuplarının silahsızlandırılmasına ve bunların devrime karşı göstereceği her türlü direnişin kararlılıkla ezilmesine yönelik tüm önlemler, doğal olarak, aynı zamanda emperyalist egemenliğin iç toplumsal-siyasal dayanaklarının çökertilmesine yönelik önlemlerdir.

Zafere ulaşmış devrim aynı anda bunları emperyalizme karşı dolaysız siyasi ve askeri önlemlerle birleştirir. Programımız, devrimin “Siyasal Alanda”ki ilk önlemleri kapsamında, bunları şöyle ortaya koyar:

“4) Emperyalizme köleliğe her alanda son verilecektir. Emperyalistlere tanınmış her türlü ayrıcalık kaldırılacak, açık-gizli tüm kölelik antlaşmaları geçersiz ilan edilecek, emperyalist askeri üs ve tesislere el konulacaktır. Emperyalistlerin devrimi boğmaya yönelik tüm girişimleri, işçilerin ve emekçilerin topyekûn seferberliğiyle püskürtülecektir.” (s.34)

Programımız, zafere ulaşmış devrimin ilk adımda “Ekonomik Alanda” alacağı önlemler kapsamında ise, bunun başlıca ekonomik ve mali unsurlarını ortaya koyar. Emperyalizmin Türkiye topraklarındaki tüm iktisadi ve mali varlığına tazminatsız olarak el koymak, bu alandaki her türlü ayrıcalığı ortadan kaldırmak, emperyalist iktisadi ve mali kuruluşlarla olan kölece ilişkilere son vermek ve dış borçları geçersiz ilan etmek, bu önlemlerin başlıcalarıdır. (TKİP Programı, s.36)

Zafere ulaşmış devrim ve emperyalist müdahale

“Emperyalistlerin devrimi boğmaya yönelik tüm girişimleri”ne ilişkin belirleme, bugünden gözetilmesi gereken temel önemde bir stratejik soruna işaret etmektedir. Emperyalizmin günümüzdeki yapılanması ve hareket tarzı bu soruna apayrı bir anlam ve önem kazandırmıştır. Bugün sistem içinde duran fakat onunla şu veya bu nedenle çelişkiye düşebilen devletler bile kaba emperyalist saldırı ve müdahalelerin hedefi haline gelebilmektedirler. Emperyalistler dayattıkları uluslararası hukuk ve geliştirdikleri kurullarla bunu giderek kurumlaştırmaktadırlar da. Sistemden köklü bir kopuş anlamına gelen bir toplumsal devrime ise tüm güçleriyle çullanacakları kuşkusuzdur. Kendi dolaysız çıkarlarına vurulan köklü darbeler onları, uluslararası durumun ve kendi iç ilişkilerinin elvermesi ölçüsünde, zafere ulaşmış devrime karşı her türlü çalginca davranışa yöneltebilecektir.

Bağımlı bir ülkede her gerçek devrim, devrim süreci boyunca emperyalizmle kesintisiz ve köklü bir hesaplaşmanın ürünü olabilir ancak. Devrim sürecinin

tüm ilerlemesi emperyalizme karşı sistematik mücadeleden ayrı düşünülemez ve bu tarihi süreç emperyalizm altdilmeksizin zafere ulaşamaz. Emperyalizm devrimin karşısına hiç de salt devrim kendisi için tehlikeli bir hal almaya başladığı sırada ya da iktidara yürümekte olduğu bir anda çıkmaz. Tersine o, devrimin azılı bir düşmanı olarak zaten dolaysız olarak her günkü sınıf çatışmasının içinde yer alır. Emperyalizmin sınıf çatışması içindeki bu dolaysız konumu ve çabası, topluma egemen ilişkiler sistemi içindeki dolaysız varlığından ve çıkarlarından kaynaklanır. Türkiye'nin son 40 yıllık sosyal çatışma tablosu üzerinden olduğu kadar, şu son yılların, hatta şu son ayların çatışma tablosu üzerinden de bunu somut olarak görmek ve göstermek mümkündür.

Fakat programımızın stratejik önlemler bölümünde sözü edilen olgu, emperyalistlerin devrimi boğmaya yönelik girişimleri, bundan da ötedir. Burada sözkonusu olan, zafere ulaşmış devrime dıştan müdahaledir. Devrimci gelişmeyi boğmaya yönelik tüm çabaları boşa çıkararak zafere ulaşan devrim, emperyalizmin köleci egemenliğine son vererek, bunda ifadesini bulan çıkar ve ilişkilerin köklü tasfiyesine giriştiği andan itibaren, bu kez dıştan emperyalizmin devrimi boğmaya yönelik müdahaleleri ile karşı karşıya kalır.

Burada gözönünde bulundurulması gereken temel önemde bir nokta da şudur. Emperyalist ülkeler koalisyonu zafere ulaşmış bir devrimin karşısına salt o ülkedeki çıkarlarını korumaya çalışan eski hükümler olarak değil, fakat emperyalist dünya sisteminin efendileri olarak da çıkacaklardır. Bu ikinci durumda sözkonusu olan, sisteme vurulan ve kötü örnek olma potansiyeli taşıyan bir darbeyi daha baştan bertaraf etmeye çalışmaktır. Devrimin kendisine yönelen bu türden boğma girişimlerini boşa çıkarma yeteneği, temelde, programımızda da vurgulandığı gibi, “işçilerin ve emekçilerin topyekûn seferberliğiyle” püskürtülebilecektir. Temelde belirleyici etken bu olmakla birlikte, devrimin bölgesel ve uluslararası olanakları ve destekleri de sonuç üzerinde büyük rol oynayacaktır. Bu ise daha bugünden devrimin sorunlarına ve iktidar hazırlığına bu bölgesel ve uluslararası enternasyonalist perspektiften bakmayı gerektirir.

Acil anti-emperyalist istemler ve devrimci iktidar mücadelesi

Programımızın “Acil Demokratik ve Sosyal İstemler”e ayrılmış alt bölümü, acil anti-emperyalist demokratik istemleri de içerir. B şıkkı altında yer

verilen bu istemlerin başlıcaları aşağıdaki gibidir.

“- Emperyalistlerle açık-gizli tüm antlaşmaların iptali.

- NATO, AB, AGİT vb. emperyalist kuruluşlarla tüm ilişkilerin kesilmesi.

- Türkiye’deki tüm askeri üs ve tesislere el konulması.

- İMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son.

- Dış borç ödemeleri durdurulsun. Tüm dış borçlar geçersiz sayılsın.”

Bu istemlerden her biri, tek tek ele alındığında, sınıf iktidarı değişimine dayalı köklü bir devrim olmaksızın, pekala güçlü bir anti-emperyalist mücadelenin sonucu olarak da elde edilebilir nitelikte istemlerdir. Bu, teorik olarak reddedilemez. Fakat programımızın taktik istemler bölümünde bu istemlere yer verilmiş olması, hiç de buna ilişkin umut ve beklentilerden gelmemektedir. Programımız bu istemleri tümüyle devrimci bir açıdan, yani proletaryanın devrimci iktidar mücadelesi perspektifi içinde, bu amaca sıkı sıkıya bağlı bir biçimde formüle etmiştir. Burada asıl amaç, tüm öteki taktik iktisadi, sosyal ve siyasal istemlerde gözetilen amacın aynıdır. Bu ise ilgili bölümün genel sunuşunda en özlü bir biçimde şöyle dile getirilmiştir:

“Siyasal iktidarın işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesini stratejik devrimci görev sayan TKİP, bu temel hedefe sıkı sıkıya bağlı olarak, kitlelerin acil demokratik ve sosyal istemleri uğruna kararlılıkla mücadele eder. Proleter ve emekçi yığınları bu mücadele içinde etkilemeye, kendi özdeneyimleri temelinde eğiterek devrim mücadelesine kazanmaya çalışır...” (s.46)

Bu özlü bakış açısı, acil anti-emperyalist istemlerin anlamını ve bunlara dayalı etkin bir mücadelenin yöneldiği temel amacı da dile getirmektedir. Bu istemler uğruna mücadele, yığınların devrimci anti-emperyalist bilincini ve eylemini uyararak, geliştirmek ve devrimci iktidar mücadelesine yöneltmek temel amacına sıkı sıkıya bağlıdır. Bu amaç gözden kaçırıldığında, kendi sınırları içinde bu istemler uğruna mücadele yığınların devrimci bilincini geliştirmeye hizmet etmediği gibi, herhangi bir pratik sonuç da yaratmaz. Türkiye’nin yakın tarihi, proletaryanın devrimci iktidar perspektifine bağlanmaksızın yürütülen bu türden bir mücadelenin burjuva yurtseverliğini aşamadığını ve sonuçta düzenle bütünleşmeye vardığını açıklıkla göstermektedir.

Fakat tersinden de, bu acil ve yakıcı istemler uğruna sistematik bir ajitasyon yürütmeksizin, işçi sınıfını ve emekçileri bu istemlerin derhal gerçekleştirilmesi istemiyle mücadeleye çekmeye, bu mücadele içerisinde onları birleştirip kendi özdeneyimleriyle eğitmeye çalışmaksızın, salt devrime dayalı bir genel propaganda ile yetinmenin yaratacağı hiç bir sonuç olmaz. Bu durumda, emperyalist kölelikten kurtulmaya dayalı devrimci perspektif canlı devrimci anlamını ve işlevini yitirir, devrimci bir gevezelik malzemesi olmaktan öteye gidemez.

Parti programımızın stratejik ve taktik bölümleri arasındaki kopmaz ilişki ve bütünlük, tüm öteki sorunlarda olduğu gibi anti-emperyalist mücadelenin ele alınışında da, birbirinin tersyüz edilmiş şekli olan bu sapmalara karşı proleter devrimci bir perspektif sunar bize.

(Dünya Ortadoğu ve Türkiye, H. Fırat, Eksen Yayıncılık, s.331-339)

Ek metin:

Anti-emperyalist mücadelenin anlamı ve kapsamı

Bugünün Türkiye’sinde anti-emperyalist mücadele nesnel içeriği yönünden anti-kapitalist bir mücadeledir

Türkiye’de bugün, uluslararası sermayeye dayanan, onunla içiçe geçmiş bir çıplak sermaye iktidarı hüküm sürmektedir. Türkiye üzerindeki emperyalist hükümler, ülkenin uluslararası sermayeye her alandaki bağımlılığının temel toplumsal dayanağı, iktidardaki işbirlikçi tekeli sermaye sınıfıdır. Bu, iktidardaki sermaye sınıfına karşı mücadelenin zorunlu olarak onun gerisindeki emperyalizme karşı mücadele ile birleştirilmesi gerektiğini gösterir. Türkiye’nin bugünkü sosyo-ekonomik ilişkileri koşullarında devrim, iktidardaki tekeli burjuva sınıfını devirmek ve Türkiye’yi uluslararası sermayeye bağlayan tüm ilişkileri kırıp parçalamak anlamına gelir. Bu ise, doğası gereği ancak bir proleter devrim olabilir. Kapitalist bir ülkede, kapitalist sınıfın egemenliğini ve ancak bu sayede sürdürülebilen emperyalist egemenliği hedef alan bir devrim mücadelesi, nesnel olarak, başka türlü konulamaz ve tanımlanamaz. Bugünün Türkiye’sinde emperyalist kölelikten kurtulmanın, onun iktisadi, mali, siyasi, askeri ve kültürel vb. tüm alanlardaki boyunduruğunu tam ve kesin olarak kırmanın, sermaye iktidarını yıkmaktan ve uluslararası sermaye cephesinin dışına çıkmaktan başka bir yolu yoktur ki, bu da proleter devrimden başka bir şey olamaz. Bugünün Türkiye’sinde anti-emperyalist mücadele nesnel içeriği yönünden anti-kapitalist bir mücadeledir.

Elbette bu stratejik devrimci perspektif, emperyalist egemenliğe ve onun dış politika alanındaki dönemseller sonuçlarına karşı bir dizi taktik istemleri sürülmemesi ve bunlar için sonuç alıcı bir mücadelenin sürdürülmemesi anlamına gelmez. Fakat yalnızca, bu taktik istemlerin, ancak yukarıda tanımlanan devrimci stratejik perspektif içinde doğru bir biçimde formüle edilebileceğini gösterir. Aynı şekilde, ancak bu takdirde, bu istemler uğruna mücadelenin küçük-burjuva milliyetçi hayallerin güç kazanmasına değil, fakat devrime hizmet edebileceğini gösterir.

Türkiye’nin yakın geçmişinde, sosyalist olmak iddiasındaki orta sınıf mensubu milliyetçi aydınlar, burjuvazinin sınıf egemenliğini yıkmak devrimci hedefinden koparılmış bir anti-emperyalist mücadele ve uluslararası sermaye cephesini kırıp dışına çıkmak sorunundan koparılmış bir sözde “tam bağımsız Türkiye” hedefi formüle ettiler. Yaşam bu burjuva ve küçük-burjuva milliyetçi aydınların hayallerini yıktı ve onların ezici çoğunluğu, zaten hiçbir zaman ufku dışına

EKİM 3. Genel Konferansı

Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler

EKSEN YAYINCILIK

çıkamadıkları kurulu düzenle bütünleşme ve emperyalist egemenliği kabullenme yolunu tuttular. Ne var ki, onların formülasyonları uzun yıllar devrimci harekete de egemen anti-emperyalist mücadele perspektifini oluşturdu. Bu görüşler, yıpranmış ve incelmış biçimiyle, halen de etkisini sürdürebilmektedir.

Bu olgu karşısında, genel anti-emperyalist görevlere ve bugünkü rejimin emperyalizmin hizmetindeki dış politikasına karşı devrimci mücadele görevlerine özel bir hassasiyetle yaklaşmak, onlara militan bir kararlılıkla sahip çıkmak zorunda olan komünistler, devrimci proletaryanın anti-emperyalist perspektifi ile küçük-burjuvazinin dar milliyetçi perspektifi arasındaki ayrıma da özel bir dikkat göstermek zorundadırlar. Bunda başarılı olabilmenin temel koşullarından biri, emperyalizme karşı genel mücadele görevleriyle yetinmemek, onun toplum yaşamındaki ve rejimin dış politikasındaki güncel sonuçlarına karşı da her alanda sistemli bir mücadele yürütmektir. Bir başka ifadeyle, reform-devrim diyalektiğini emperyalizme karşı mücadele sahasında da titizlikle gözetmektir.

(EKİM 3. Genel Konferansı/Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler, Eksen Yayıncılık, s.73-74)

Obama: Saldırıyı erteledik ama vazgeçmedik!

Yapılan askeri yığınağa rağmen Obama'nın savaş ilan etmemesi, henüz bunu göze alabilecek durumda olmamasından kaynaklanıyor. Ancak bu, saldırgan koalisyonun savaş istemediği anlamına gelmiyor.

ABD Başkanı Barack Obama, önceden ilan edilen konuşmasını gerçekleştirdi. Amerikan halkının savaş karşıtı tutumunu tersine çevirmek için başlatılan seferberlik kapsamında gündeme gelen konuşmanın, halktaki savaş karşıtı eğilimi değiştirmesi olası görünmüyor. Nitekim yapılan son kamuoyu yoklamalarına göre, halen her on Amerikalı'dan sekizi, Suriye'ye askeri saldırı düzenlenmesine karşı çıkıyor.

Kongre'deki oylama ertelendi

Rusya'nın önerisiyle, Suriye'nin kimyasal silahlarını BM denetimine açmayı kabul etmesi, Obama'nın konuşmasına da yansdı. Savaş çetesinin şefi, konuya dair şunları söyledi;

"Bu süreç ilerlerken kongredeki askeri müdahale oylamasının askıya alınmasına karar verdim. Mevcut girişimin sonuçlarını bekleyeceğiz. Sonuçla ilgili karar vermek için henüz erken. Rusya'nın planının BM planına dönüşmesi için, BM Güvenlik Konseyi'nde çalışacağız."

Ellerinde herhangi bir kanıt olmamasına rağmen, "Esad yönetimi kimyasal silahlar kullandı" iddiasını ortaya atan ABD ile bölgedeki uşakları, bunu savaşın gerekçesi olarak yutturmaya çalışıyorlardı. Rusya'nın önerisi bu girişimi boşa düşürdü. Bu durumda Obama'nın öneriyi değerlendirmek dışında bir seçeneği kalmadı. Ya da saldırıyı göze alamadığı için, zaten bu öneriyi bekliyordu.

Saldırı askıya alındı, tehdide devam...

Washington'daki savaş çetesi, saldırıyı "şimdilik" kaydıyla ertelediğini bir gün önce ilan etmişti. Obama da konuşmasında, şu sözlerle bunu tekrarladı:

"Şam rejiminin sözünü tutması kaydıyla süreci bekliyoruz ama bunu beklerken askeri güçlerimiz mevcut durumlarını koruyacak. Esad'a baskıyı sürdüreceğiz. Rusya'nın desteğiyle bu adım olumlu sonuç verebilir fakat bu çabalar sürerken, askeri operasyon fikrinin de masada kalması gerekiyor..."

Görüldüğü üzere Obama, emperyalist savaş tehdidini bir an bile elden bırakmıyor. Emperyalist zorbarların doğasında olan bu saldırganlığın borazanlığını yapma görevini üstlenen "siyahi" Obama'nın, neo-faşist çetenin şefi Bush'tan, kayda değer bir farkı olmadığını, artık tüm dünya görmeye başladı.

"Vuruşumuz yıkıcı olacak"

ABD savaş makinesini Doğu Akdeniz'e yağın "başkomutan" Obama, Suriye'ye topyekün bir savaş ilan etmediklerini, "kısmi bir vuruş" gerçekleştirerek Esad yönetimini cezalandıracaklarını açıklamıştı.

Bu söylem, Washington'daki azgın savaş kundakçıları tarafından, "Obama Suriye'ye iğne batırmakla yetinecek" türünden alaycı yorumlara konu edilmişti. Konuşmasında bu yorumlara da yanıt veren

Obama, ABD ordusunun her saldırısının yıkıcı olacağını vaad etti.

Emperyalist şefler hareketlendi

Görünen o ki, Rusya'nın savaşı önlemek amacıyla gündeme getirdiği öneri, emperyalist şeflerde farklı heveslerin ortaya çıkmasına vesile oldu. Washington-Paris-Londra hattında trafiğin hızlanması, "Suriye'nin kimyasal silahları" meselesinin özel bir ilgiye mazhar olması ve BM gündemine taşınması için harekete geçilmesi, bu heveslerin yansımasıdır.

Beyaz Saray yetkilileri, Obama'nın Fransa Cumhurbaşkanı François Hollande ve İngiltere Başbakanı David Cameron ile yaptığı telefon görüşmelerinde Rusya'nın önerisinin ele alındığını açıklarken, BM Güvenlik Konseyi eylül ayı dönem başkanı Avustralya'nın BM Daimi Temsilcisi Gary Quinlan, Konsey üyelerini "Suriye" konulu acil bir toplantıya çağırdı.

Konuyla ilgili açıklama yapan Fransa Dışişleri Bakanı Laurent Fabius ise, ülkesinin konu ile ilgili görüşlerini daha somut hale getirdiği bir karar tasarısını BM Güvenlik Konseyi'ne sunacağını ve bu tasarıda Şam rejiminin kimyasal silah stokunun önce envanterinin çıkartılıp sonra da derhal imha edilmesinin isteneceğini söyledi.

Tüm bu hareketlilik, emperyalist şeflerin, BM kararıyla Suriye'ye saldırmak için yeni bir hamle başlattıklarına işaret ediyor. Fakat savaş çetesinin hevesi bu olsa da, öyle kolay ulaşılacak bir hedef değil.

Putin: Önce savaş seçeneğini rafa kaldırın...

Obama ve çetesi, BM Güvenlik Konseyi'ni saldırının paravanı haline getirmek için harekete geçerken, Putin'in yaptığı açıklama, bu rezil hevesin gerçekleşme şansının az olduğunu gösterdi.

Suriye'nin kimyasal silahlarını BM denetçilerine açması için, ABD'nin savaştan vaz geçmesi gerektiğini belirten Putin, tavizlerin karşılıklı olması gerektiğini Obama ve çetesine bir kez daha hatırlattı.

Bu açıklamayı yapan Putin, belli ki, Obama ve çetesinin niyetini biliyor. Bundan dolayı açıklama, "bu hevese kapılmayın" mesajı olarak değerlendirildi.

Savaş tehdidi devam ediyor

Yapılan askeri yığınağa rağmen Obama'nın savaş ilan etmemesi, henüz bunu göze alabilecek durumda olmamasından kaynaklanıyor. Ancak bu, saldırgan koalisyonun savaş istemediği anlamına gelmiyor. Göze alabilselerdi eğer, bir saniye bile beklemeden saldırıya geçerlerdi.

Görünen o ki, Obama ve suç ortakları, önümüzdeki süreci, emperyalist saldırıya zemin düzlemek için kullanacaklar. Bunu başarıp başaramayacakları henüz belli değil. Fakat buna karşın emperyalist savaş tehdidi tüm vahşetiyle ortalıkta dolanmaya devam etmektedir. Emperyalist savaşa karşı olan ilerici-devrimci güçler de, bu süreci, savaşa karşı biriken öfkeyi sokaklara taşımak için etkili bir şekilde değerlendirmekle yükümlüdürler.

Arap dünyasında emperyalist saldırıya karşı öfke büyüyor...

Savaş hazırlığına devam eden saldırgan Barack Obama yönetimi, Amerikan halkını, planladığı vahşi saldırıya ikna etmeyi başaramadı. Demagojik nutuklar ve savaş çığırkını medyanın seferber olmasına rağmen, Amerikalıların ancak yüzde 10'u savaşa destek veriyor. ABD'de durum bu iken, saldırının hedefindeki Ortadoğu'da ise emperyalist savaşa karşı öfke birikiyor.

Sol/sosyalist hareketler başta olmak üzere, Arap dünyasındaki parti ve örgütlerin çoğunluğu emperyalist savaşa karşı çıkıyor ve olası saldırıya protesto etmek için sokaklara çıkıyor.

Henüz eylemlere tümenden katılmasalar da, sokaklardaki halk da, ezici bir çoğunluğu ile saldırganlık ve savaşa karşı olduğunu belirtiyor. Irak ve Libya işgallerinin yarattığı yıkıma tanık olan bölge halkları, zaten yarısı enkaz haline getirilen Suriye'nin de emperyalistler tarafından yakılıp yıkılmasına karşı olduklarını her fırsatta dile getiriyorlar.

Sol/sosyalist parti ve hareketlerin öncülüğünde, ulusalçı/laik partiler ile sendika ve kitle örgütlerinin desteklediği savaş karşıtı birçok eylem gerçekleştirildi son günlerde. Amman, Kahire, Sana, Tunus başkent, Rabat ve diğer kentlerde gerçekleştirilen eylemlerde ABD-İsrail karşıtı şiarlar öne çıkarken, emperyalist savaşa tehdidi protesto edildi.

Emperyalist savaş tehdidine karşı açıklama yapan Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'ne bağlı (FHKC) "Şehit Ebu Ali Mustafa Tugayları", ABD'nin Suriye'ye saldırması durumunda, emperyalist/siyonist cepheye karşı savaşacaklarını ilan ettiler.

Filistin ve Lübnan direnişlerini desteklediği için Suriye'nin hedef alındığının belirtildiği açıklamada, bu ülkenin İsrail işgaline karşı direnişlerinde her zaman yanlarında durduğunu ve saldırıya uğraması halinde, kendilerinin de Suriye'nin safında savaşacaklarını vurguladılar.

Öte yandan İsrail işgaline karşı Gazze'de silahlı

direnışı sürdüren (İslami Cihad dışındaki) yedi harekete bağlı güçlerin ortak düzenlediği eyleme de yüzlerce direnişçi katıldı. Ellerinde silahları ve maskeli bir şekilde yürüyüşe katılan direnişçiler, olası bir saldırıya karşı sonuna kadar direnmeye hazır oldukları mesajını ABD ve İsrail'e iletiler.

Kahire'de düzenlenen geniş katılımlı bir konferansla emperyalist/siyonist saldırganlık ve savaşa karşı sesini yükselten pek çok hukukçu, siyasetçi, yazar, akademisyen, aydın ve gazeteci şahsiyet ile parti, sendika ve meslek örgütü liderleri, Arap halklarına Suriye'yi savunma çağrısında bulundular.

Mısır Barolar Birliği'nin ev sahipliğinde düzenlenen Konferansa Suriyeli muhaliflerin yanısıra Mısır, Lübnan, Ürdün, Yemen ve diğer Arap ülkelerden katılanlar oldu. Konferansta yurtsever/ulusalcı vurgu öne çıkarken, Obama yönetimi, ahmakça bir saldırıda bulunmaması konusunda uyarıldı. ABD hegemonyasını reddeden katılımcılar, savaşa yeşil ışık yakan Arap Birliği'ni de mahkum ettiler. Arap Birliği'ni, Suriye'yi savunmaya veya defolup gitmeye çağırarak katılımcılar, Suriye'ye olası bir saldırının gayrimeşru ve bütün Arap halklarına saldırı anlamına geleceğini vurguladılar.

Suriye halkının demokrasi, özgürlük ve sosyal adalet uğruna yükseldiği mücadeleye destek veren katılımcılar, ancak bu mücadelenin gerekçe gösterilerek Suriye'ye savaş açılmasına izin vermeyeceklerini vurguladılar.

Gerçekleşen eylemler henüz çok kitlesel düzeye ulaşmasa da, emperyalist saldırganlığa karşı biriken öfkenin ilk dışa vurumu olarak tanımlanabilir. Körfez şeyhleri ve siyasal İslamcı akımların güdümündeki kesimler dışta tutulursa, Arap dünyasında emperyalist savaşa destek veren yok. Dolayısıyla öfke çok yaygın ve saldırının başlaması durumunda, ABD ve işbirlikçilerine karşı direnişin bölgesel bir boyut kazanma ihtimali yüksektir.

Davutoğlu savaş istiyor!

"Komşularla sıfır sorun" safsatasının fikir babası, 'müflis' Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, tıpkı şefi Tayyip Erdoğan gibi, tüm umutlarını emperyalist savaşa bağlamış görünüyor.

Suriye'deki yıkıcı savaşın bitmesi yönünde gündeme gelen her girişimi -Körfez şeyhleriyle birlikte- baltalamaya çalışan AKP iktidarının Dışişleri Bakanı Davutoğlu, bekleneceği üzere, emperyalist saldırının ertelenmesini gündeme getiren Suriye'nin kimyasal silahlarını uluslararası denetime açması önerisinden de rahatsız oldu.

"Bugün böyle kozmetik bir yöntemle eğer geçmişte uygulanan o büyük suçu unutturmak adına nerede olduğunun tespit edilmesi bile aylar alacak olan bir kimyasal silahlar envanterinin çıkarılması veya devri gibi konuyla zaman kazandırılmaya çalışılırsa, Beşşar Esed'in bundan sonraki katliamlarına yeşil ışık yakılmış olur" şeklinde açıklama yapan AKP'li bakan, emperyalist saldırıyı -şimdilik kaydıyla- önleyebilecek bu adımdan nasıl da rahatsız olduğunu gösterdi.

AKP iktidarı, özellikle de Erdoğan-Davutoğlu ikilisi, 2.5 yıldan beri, ne pahasına olursa olsun Esad yönetiminin yıkılmasına kendilerini adanmış durumdadır. Bunun için ÖSO çetelerine ve El Nusra katillerine sınırsız destek sundular ve Suriye'deki yıkıcı savaşta taraf oldular. Suriye'de 100 bin kişinin öldüğünü söyleyen Davutoğlu, AKP iktidarının gırtlığına kadar Suriye halkının kanına batmış olduğunu örtmeye çalışıyor. Oysa mızrak çuvala sığmıyor. Rojava ve Lazkiye kırsalında vahşi katliamlar gerçekleştiren, etnik ve mezhepsel temizlik yapan çetelerin AKP iktidarı tarafından desteklendiğini tüm dünya biliyor. Davutoğlu, ne kadar çırpınırsa çırpınsın bu suçlara ortak olduğunu saklayamaz.

Suriye'nin yarısı yakılıp yıkılmışken, bir an önce emperyalist saldırının başlatılması için histerik bir şekilde çaba harcayan AKP hükümeti ve onun bakanı Davutoğlu -cihatçı katiller dışında-, Rusya'nın gündeme getirdiği ve savaşı önleme ihtimali olan öneriden rahatsız olduğunu ilan eden ilk kişi oldu. Bu alçaltıcı tutum, AKP şeflerinin, savaş çığırkancılığında başı çektiğini birkez daha tüm dünyaya göstermiştir.

Obama ve suç ortaklarının açmazı derinleşiyor...

Savaş koalisyonunun elindeki en etkili “koz” kabul edilen kimyasal silah hamlesi beklenen etkiyi yaratamadı.

Savaş tamamlarını çalan ABD Başkanı Barack Obama ve çetesi, hazırlığını yaptıkları barbarca saldırı için “aktif suç ortağı” bulmakta güçlük çekiyorlar. Suriye’ye ilan ettikleri savaşı “meşrulaştırarak” inandırıcı kanıt sunamayan savaş baronları, Esad yönetiminin kimyasal silah kullandığı iddiasını ortaya atarak, “meşruluk” handikabını aşabileceklerini sandılar; ancak sonuç öyle olmadı.

Bu açmaz içindeyken gerçekleşen G20 Zirvesi’ni fırsata çevirme hesapları yapan Obama ile François Hollande, Tayyip Erdoğan gibi suç ortakları, burada da hüsrana uğradılar. Harcadıkları çabalara rağmen, “aktif savaş koalisyonu”nu oluşturan ABD-Fransa-Türkiye-Suudi Arabistan dörtlüsüne yenilerini katamadılar. Zirve sonrasında ABD, Avustralya, Kanada, Fransa, İtalya, Japonya, Güney Kore, Suudi Arabistan, İspanya, Türkiye ve İngiltere’nin ortak yayımladıkları bildiriye Suriye’ye “güçlü bir uluslararası cevap verilmeli” ifadesini kullanmaları, Obama ve suç ortaklarının hüsrânını önlemeye yetmiyor.

Rusya ve Çin’i ikna etmek bir yana, batılı dostlarından bile aktif bir suç ortağı devşirmeyi başaramayan Obama, çarpılmış bir suratla yaptığı açıklamada, savaş tehditlerine devam etmekten başka bir şey yapamadı.

Suriye’ye saldırıya karşı net bir tutum sergileyen Vladimir Putin ise, kimyasal silahın, silahlı çeteler tarafından kullanıldığını döne döne hatırlattı. Kapalı oturumlarda hararetli tartışmalar yaşandığını belirten gözlemciler, Rusya-Çin ikilisinin yanısıra zirveye katılan Hindistan, Endonezya, Brezilya, Güney Afrika ve İtalya’nın da askeri saldırıya karşı tutum aldıklarını bildirdiler. Zirvenin ardından gerçekleşen Putin-Obama görüşmesinin 20 dakikada sona ermesi, tarafların tutumlarında ısrarlı olduklarını gösterdi.

Zirvenin ardından St. Petersburg’da düzenlediği basın toplantısında bir gazetecinin “Suriye’ye bir saldırı durumunda yardım edecek misiniz?” sorusunu “Yardım edecek miyiz? Evet edeceğiz. Zaten şu an yardım yapıyoruz da... Biz silah gönderdik. Ekonomik anlamda da yardımlarımız olacak. İnsani olarak da yardımlarımızı sürdürüreceğiz” şeklinde yanıtlayan Putin, ABD’nin tehditleri karşısında geri adım atmasını bekleyenleri hayal kırıklığına uğrattı. Görünen o ki, Putin’in bu tutumundan rahatsız olanların başında

AKP şefi Tayyip Erdoğan geliyor. Zira histerik bir şekilde savaş çığırtkanlığı yapan dinci-gerici şef, bu konuda Obama’yı bile gölgede bırakıyor.

G20 Zirvesi’nden yansıyanlar, -Suriye’deki tetikçileriyle birlikte- Esad yönetimine karşı psikolojik savaş hamlesi başlatan savaş baronlarının, birçok meydan okumayla karşı karşıya bulduklarını birkez daha gözler önüne serdi.

Savaş koalisyonunun elindeki en etkili “koz” kabul edilen kimyasal silah hamlesi beklenen etkiyi yaratamadı. Zira iddiayı ortaya atan kafa kesen, kalp yiyen, etnik kıyım gerçekleştiren tetikçilere (AKP şefleri ile Suudi şeyhleri gibileri dışında) itibar eden olmadı. Dahası, katliamı bu çetelerin yapmış olma ihtimali de yüksektir. Bunun kanıtlanması durumunda, savaş koalisyonunu oluşturanların Suriye halkının katledilmesinden sorumlu oldukları da kanıtlanmış olacaktır.

Öte yandan Obama’nın başını çektiği savaş baronlarının sicillerinden kan ve irin fışkırıyor. Yalan uydurarak Vietnam’a saldırıp milyonlarca kişiyi katleden, yine kimyasal silaha sahip olduğu yalanını ortaya atarak Irak’ı işgal edenlerin, şimdi de Suriye’ye saldırmak için aynı yalanı uydurduklarını bilmeyenlerin sayısı azdır. Bundan dolayı Obama ile Paris ve Ankara’daki suç ortakları savaş tamamlarını çalarken, bu ülke halklarının büyük bir çoğunluğu emperyalist savaşa karşı çıkıyor.

ABD-İsrail ikilisinin yanısıra savaş koalisyonuna aktif katılım sağlamaya hevesli olanlar Fransa, Türkiye, Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri dörtlüsünden ibarettir. Bazı ABD uyduları ve arkadan destekçiler olsa da, savaş koalisyonu, esas olarak adını andığımız devletlerden oluşuyor.

Obama ve suç ortakları, savaş hazırlığına devam ediyorlar. Ancak bu güçler, savaş başlamadan önce dünya halkları nezdinde teşhir olmuş durumdadır. Saldırının gerçekleşmesi durumunda ise, savaş koalisyonuna karşı yaygın, güçlü bir kitle hareketinin gelişmesi olasılık dahilindedir.

Vurgulayalım ki, savaş koalisyonunun gayr-ı meşru ve acz içinde olması, rehavete yol açmamalı, emperyalist/siyonist güçlerle suç ortaklarına karşı mücadele hayatın her alanında yükseltilmelidir.

Cibril: “ABD ve suç ortakları meşru hedeftir!”

Lübnan Al Mayadeen TV kanalında dün yayınlanan bir programa katılan FHKC-GK (Filistin Halk Kurtuluş Cephesi-Genel Komutanlık) lideri Ahmet Cibril, Suriye’ye karşı hazırlanan emperyalist saldırıyla ilgili değerlendirmelerde bulundu.

Farklı konulardaki soruları yanıtlayan Cibril, olası bir emperyalist saldırı karşısında Cephe’nin alacağı tutumu da açıkladı.

Esad yönetiminin, uzun yıllardan beri Filistin direnişine destek verdiğini belirten Cibril, ABD-İsrail ikilisi ile bölgedeki işbirlikçilerinin bundan dolayı Suriye’ye savaş ilan ettiklerini ifade etti. Suriye’yi hedef alanların, Ortadoğu’daki direnişçi cepheyi yıkmak istediklerini, bu cephenin organik bir parçası olarak Filistin Direnişi’nin de hedef alındığını belirtti.

Hamas dışındaki Filistin direniş hareketlerinin Suriye’yi desteklediğini belirten Cibril, bu tutumun, aynı zamanda yıllardan beri Filistin Direnişi’ne kucak açan bu ülkeye ve halka vefa borçları olduğunu ifade etti.

Ortadoğu ve Kuzey Afrika’dan pek çok gencin emperyalist saldırıya karşı savaşmak için kendileriyle irtibata geçtiğini açıklayan Cibril, Suriye’ye saldırı olması durumunda, Cephe’nin de sömürgecilere karşı aktif bir şekilde savaşacağını vurguladı.

Savaşta ABD ile suç ortaklığı yapmaya hazır olduğunu ilan eden Suudi Arabistan, Türkiye, Katar, Birleşik Arap Emirlikleri gibi gerici rejimlere karşı nasıl bir tutum alacaklarına dair soruya da net bir yanıt veren Cibril, şu ifadeleri kullandı; “Suriye’ye saldırmaları durumunda hem ABD hem suç ortakları, direniş cephesinin meşru hedefi olacaktır.”

Direniş cephesinin Suriye’yi savunmak için tüm güçlerini seferber edeceğini belirten Cibril, savaş açmaları durumunda, saldırganların da ağır bir bedel ödemeye hazır olmaları gerektiğini vurguladı.

Gezi tutsaklarıyla dayanışmaya...

“Bu daha başlangıç, mücadeleyle devam!”

Mayıs'ın Haziran'a döndüğü bir sırada başta İstanbul, Ankara ve İzmir başta olmak üzere tüm Türkiye bir büyük halk hareketiyle sarsıldı. 1 Haziran'dan başlayarak Türkiye'nin dört bir yanında meydanlar “her yer Taksim, Her yer direniş!” sloganı ile cınladı.

Türkiye’de yeni bir dönem başlatan, dinci-gerici AKP iktidarına ağır bir politik darbe vuran, onun halk düşmanı küstah başbakanı Tayyip Erdoğan’ın kimyasını bozan büyük halk hareketi başta emekçiler olmak üzere toplumun farklı katmanlarının aktif desteğini aldı. Emekçi kitle yaratıcılığının en ileri düzeyde sergilendiği bu hareket, sadece Türkiye’de değil dünyanın her yerinde yankı yarattı, dünya işçileri ve emekçilerinin hayranlığını kazandı.

Amerikancı AKP iktidarı bu büyük halk hareketini önce dizginsiz polis terörüne başvurarak kırmaya çalıştı. Bu saldırılar sırasında beş direnişçi katledildi, kimileri ağır derecede olmak üzere, yüzlercesi yaralandı, yüzlercesi gözaltına alındı. Nedir ki, tüm bunlar, direnen binlerin onbinler, onbinlerin yüzbinler olmasını engelleyemedi. Kitleler bu kez alanları “Bu daha başlangıç, mücadeleyle devam!” sloganı ile inlettiler.

Dinci-gerici AKP iktidarı çareyi bu büyük halk hareketinin ruhunu oluşturan, sürdürülmesinde önemli rol oynayan devrimci militanlara dönük gözaltı ve tutuklama terörüne başvurmakta buldu. Devrimci örgüt ve militanlara dönük operasyonlar devreye sokuldu. Tümünüyle keyfi gerekçelerle ve kendi belirledikleri hukuklarını dahi çiğneyerek devrimcilerin evleri ve demokratik kurumlar basıldı. Yüzlerce insan gözaltına alındı, tutuklandı. Halihazırda değişik cezaevlerinde onlarca Haziran direnişçisi var.

Büyük halk hareketi yenilmedi. Her kendiliğinden hareketin sınırları vardır. Bu hareket de, belirli bir aşamadan sonra, önce zorunlu olarak geri çekildi, ardından da daha farklı biçimler aldı. Gezi ruhu da ölmedi. Mücadele değişik biçimler halinde devam ediyor. Emekçiler ve devrimciler dinci-gerici iktidarın

saldırılarına, “bu daha başlangıç, mücadeleyle devam!” şiarı eşliğinde sokaklara çıkarak cevap veriyorlar.

Şimdiki seyri ne olursa olsun, Haziran Direnişi devrimci tarihimizdeki yerini almıştır. Haziran günlerinde yaşananlar bir büyük halk hareketiydi. Emekçiler, en başta da tutsak aileleri ve devrimci güçler halk hareketine ve onun ruhunu yaşatmaya, aynı anlama gelmek üzere bu ruhun gerçek temsilcileri olan devrimcilere sahip çıkmaya devam ediyorlar.

Aileler dün karakol ve adliye önlerindeydiler, şimdi cezaevi kapılarında bekliyorlar. Keyfi biçimde içerde tutulan devrimcilerin yargılandığı mahkeme salonlarını dolduruyor, protestolarda bulunuyorlar. Direnişin ruhunu, demek oluyor ki, devrimci tutsakları yalnız bırakmıyorlar. Gezi davası bizim de davamızdır. Şimdi Gezi tutsaklarına sahip çıkma, onlarla dayanışma sırası bizdedir.

Gezi direnişçileri milyonlarca emekçinin haklı davasını savundukları için katledildi, ağır biçimde yaralandı, gözaltına alınıp, tutuklandı. Tam da bu nedenledir ki, Gezi direnişçileri maddi ve moral her türlü desteği hak ediyor.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu olarak, bu düşünceden hareketle Gezi direnişçilerine sahip çıkmak ve onlarla dayanışmak amacıyla bir maddi ve moral dayanışma kampanyası başlatmış bulunuyoruz. Bu kampanyada elde edilecek tüm gelirin tutsak avukatlarının masraflarını karşılamak, ailelerinin geçimi ve tutsak devrimcilerin kendi sınırlı ihtiyaçları için kullanılacağını açıklıyor ve tüm emekçileri Gezi direnişçilerini maddi olarak desteklemeye ve nihayet, cezaevlerindeki devrimci tutsaklarla mektuplaşmaya çağırıyoruz.

Gezi tutsakları onurumuzdur, sahip çıkalım!

Yaşasın büyük halk hareketi!

Her yer Taksim, her yer direniş!

Bu daha başlangıç, mücadeleyle devam!

BİR-KAR (İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu)

Londra silah fuarında Gezi eylemi

Defence Security and Equipment International tarafından düzenlenen Londra’daki silah fuarı protesto edildi. Her çeşit silahın sergilendiği fuar öncesi yapılan protesto eyleminde fuarda tanıtılan silahlarla Türkiye’de uygulanan polis şiddetine dikkat çekildi.

DSEI’nin düzenlediği silah fuarı, bu alanda dünyanın en kapsamlı fuarları arasında yer alıyor.

Fuarda Türkiye, İngiltere, ABD, Avustralya, Fransa, Almanya, İsviçre gibi büyük silah üreticileri başta olmak üzere, 40 ülkenin silahlarını sergilemesi bekleniyor.

Fuarın başlamasına yönelik hazırlıklar sürerken fuardan iki gün önce “Campaign Against Arms Trade” (Silah Ticaretine Karşı Kampanya) ve “Occupy” (İşgal) gruplarının çağrısıyla fuara karşı eylem düzenlendi.

Polis barikatlarla eylemcileri fuarın yapılacağı merkeze yaklaştırmadı. Fuar alanına yakın bir bölgede çadırlar kuran ve pankartlar açan kitle, savaş kışkırtıcısı ve insan hakları ihlalcilerinin dünyanın %99’unu baskı altında tutmak için ölümcül silahlar almak üzere anlaşmalar yapmalarına karşı olduklarını belirtti.

Occupy ve Campaign Against Arms Trade’in eylem çağrısında şunlar ifade edildi: “Türkiye, Mısır ve Brezilya’daki göz yaşartıcı gazdan, Suriye’deki Esad rejiminin silahlarına kadar, DSEI silah fuarı küresel bir kan ve kâr sergi salonudur.”

Türkiye’deki Gezi Direnişi’ne destek veren bir grup Londralı da eyleme katıldı. Eylemciler, “Burada satılıyor! Göz yaşartıcı gaz. Türkiye’de insanları öldürüyor!” pankartı ve “Direnen Türkiye, diren ODTÜ!” dövizleri taşıdı.

MLPD’den Hamburg’da seçim mitingi

Almanya’da 22 Eylül günü yapılacak Federal Parlamento seçimleri nedeniyle, Hamburg’un Altona semtinde Almanya Marksist-Leninist Partisi (MLPD) tarafından aday tanıtım mitingi yapıldı.

Miting, hep birlikte söylenen Enternasyonal Marşı ile başladı. Ardından söylenen devrimci şarkılarla devam etti. Bunu, Federal Parlamento seçimlerinde Hamburg’da birinci sırada aday olan Joachim Griesbaum’un seçimle ilgili konuşması izledi. Joachim, dünyada yaşanan ekonomik ve mali krize değindi, krizin bugüne kadarki en kapsamlı kriz olduğunun altını çizdi. Krizin etkilerinin kendisini giderek daha fazla hissettiğini, bu çerçevede, krizden kaynaklı olarak yoksulluk, işsizlik, yaşam koşullarının ağırlaştığını, sosyal hak ve özgürlüklerin daha fazla kısıtlandığını belirtti. Konuşmasını, ABD’nin başını çektiği Suriye’ye yönelik emperyalist saldırganlık ve savaş tehdidini kınayarak tamamladı.

Ardından diğer adaylar kısa konuşmalar yaparak kendilerini tanıttılar. Mitinge BİR-KAR da destek verdi.

Kızıl Bayrak / Almanya

Bir direnişin ölüm çiçeği üzerine...

T. Kor

Arkasından Arapça ağıtlar yakıldı Ahmet Atakan'ın. Ama bütün bir Türkiye direnişe çıktı. Arapça, Kürtçe belki de Lazca söylendi, Ahmet'in unutulmayacağı, hesabının sorulacağı.

Devrim tohumları ekilmiş toprağın on yıllardır kanla sulandığı bir bahar ikliminde boy veriyor kara ölüm çiçeği. Lakin ne acı yüklüdür ışsızlığın karasında ne de ölüm yası çürütür içimizi. Filiz veren her dalda bir genç taşıdı ölümü yapraklara. Mehmet'ti ilk gonca. Ardılları çok geçmeden ağacı çiçekle donattı. Her çiçeğin bir öyküsü bir kokusu vardı. Her birinin bir sözü. Ve tesadüfsüz aşılınmış her çiçek meyve veriyor. Bu ağaçta tesadüfe yer yok! Dönüp bakın kaç kez budanmış o dalların nasıl kalın damarlı olduğuna. Bakın akan özünün yeni bir tohuma evrilmesine ve şimdi söyleyin dalında ölüm olsa da ölüm ağacı bir direnişinse biter mi kesmekle. Yakın yapraklarını Anka kuşu olsun. Boynunu бүкүн sarmaşık olup dayandığı yerden yürüsün...

"Ali İsmail'i ve Abdullah'ı polis öldürdü. Gençlik yemin etti: Polisle barış yapmayacağız... Diren ODTÜ... Ayağa kalk Antakya..."

Ahmet Atakan'ın son mesajlarından birinde bu çağrı var. Sesleniyor yürekten, samimi. Sözlerini ayağa kalkarak Armutlu sokaklarında haykırdı Ahmet. Fedakarlığını, bedel ödeme cüretini gösterdiği için bugün ismini unutmamak üzere hafızamıza yazdık, bedenini ise toprağa verdik. Antakya sokaklarında şimdi taşlarla çevrilmiş bir kan öbeği daha var. Şimdiden çiçeklerle süslenmiş bir halkın en özel anıt mezarlarından biri. İşçi sınıfının ruhu kadar katkısız, ezilen Alevi halkı gibi mahzun bir anıt mezar, çocukların top oynarken saygıyla izlediği...

Fakat bir direnişin, mücadelenin zaferini ilan edecek kilometre taşı gibi gururlu ve dik.

Tesadüfe yer yok, dönüp bakın Abdo canımız ne demişti. 3 günde 5 saat uyduğunu, sayısız biber gazı yediğini, 3 defa ölüm tehlikesi atlattığını. Fakat bunla yakınmıyordu. Tam tersine kendi adına yakınan insanları anlamadığını ifade ediyordu. "Boşver ülkeyi sen mi kurtaracaksın?" diye seslenenler için cevaplıyordu Abdullah Cömert.

"Evet kurtarmasakta bu yolda öleceğiz. (O kadar yorgunum ki, 3 günde 7 tane enerji içeceği 9 tane ağır kesici ile ayakta yım. Sesim kısık vaziyette ama gene saat 6'da alanlardayım sadece devrim için)"

Sadece devrim için öldü Abdullah Cömert. Ve aradan geçen 3 ay ya da 13 hafta ya da 96 gün sonrasında bayrağı devralan Ahmet de sadece devrim için öldü. Aynı sadelik ve kararlılıkla.

Tesadüfe yer yok dedik. Ölümler sıralanırken arka arkaya, bu yiğit gençlerin her biri ayrı bir hikaye ile sokaktaydı. Biri Eskişehir'de üniversite öğrencisi bir diğeri OSTİM'de metal işçisiydi. Biri 1 Mayıs Mahallesi'nde yürüyüşe gitmek için mesai çıkışını sabırsızlıkla beklemişti. Aralarına Lice'den Medeni katılmıştı. Kürdistan'ın yükselen karakollara tepkisini taşıırken katledilen Haziran direnişçileri arasına eklenmişti. Ülkenin tüm işçileri, emekçileri ezilen halkları kucaklaşmıştı bir kere. Haziran bitip de Temmuz sıcağı gelince aldandı efendiler. Sandılar ki bitti alttakilerin isyanı. "Susturduk" dediler. Azgınca söylevlere devam ettiler, kin kustular, tehdit ettiler. Sandılar ki direniş bitecek. Ama ODTÜ "üç-beş ağaç" oldu yol vermedi zulme. Ardından Mamak, bir halkın asimilasyonu için temel atılmasına "geçit yok" dedi. Barikat olup yollara düşkünlere, hainlere ve alçakça katledilenlere meydan okudular.

Ve tesadüfe yer yok dedik ya, Haziran'dan bugüne direnişin yiğitlerini beşiğinde büyüten bu toprakların ikinci Dersim'i yine ayağa kalktı. Ne ağaçlarını kesip yol yapmak isteyen ne de cami-cemevi dayatması vardı. Antakya bu ülkenin yüzünü bile görmediği milyonlar için ölmeye hazır direnişçileriyle sokaktaydı. Mücadeleyi ruhuna işlemiş olanlar, Abdullah'ın, Ali İsmail'in cenazesinde verdikleri sözü unutmayanlar bir kez daha sokaktaydı. Devralınan miras sokakta taşınıyordu. Tuzluca'yı direnişçileri nasıl ki zulme karşı kurdukları barikata Ethem Sarısülük barikadı dedilerse her pazartesi Hataylılar da Abdo can için sokaktaydı.

Ve gün biterken Akreplerle zehir kusanlar aldılar bir canı daha.

Arkasından Arapça ağıtlar yakıldı Ahmet Atakan'ın. Ama bütün bir Türkiye direnişe çıktı. Arapça, Kürtçe belki de Lazca söylendi, Ahmet'in unutulmayacağı, hesabının sorulacağı. Tuzluca'yı Direnişi barikatlarında Ahmet için ateşler yakıldı. Ankara Kızılay'ı Ahmet için yeniden zaptedildi. İstanbul öfkesini Taksim'den Gazi'ye, Sarıgazi'ye ve Kadıköy'de polisin üzerine yağdırdı.

Ve ölüm çiçeğinin yeni tomurcuğu çatlarken analar ve kardeşlerini kaybedenler seslendi yüreklerine...

Ethem Sarısülük'ün abisi Mustafa Sarısülük ölüm ağacına kazıdı sözlerini "Ölülerimizi parmaklarımızla sayamıyoruz artık. Acılarımızı tarif edemiyoruz. Bir yasin üzerine bir yas daha koyamıyoruz! Devrim'e mecburuz."

Sarısülük ailesi ODTÜ barikatlarındaydı. Anne iki oğlu bir kızıyla direndi. Ethem için, Ali İsmail için, direniş için! Mecburiyet insanlığa hatırlatmaydı. Devrim gelmeden yaşam ağacına çiçek yoktur zira...

Abdullah Cömert'in abisi Zafer Cömert'se gece boyunca Ahmet'in kaldırıldığı hastaneden ümit etmek için bekledi, haberi ilk duyuranlardandı. Bir kardeş acısıyla o da seslendi Antakya'ya ve oradan direnişin tüm özgür sokaklarına... "Beraber 'katil polis!' diye bağırduğumuz Ahmet Atakan, polis tarafından katledildi." Abdullah'ın vurulduğu yerden 300 metre mesafede, Ahmet'in vurulduğu yerde ağlarken yazdı bunları Zafer Cömert. Polisin katil olduğu gerçeğini göstermek adına bir can daha gitti. Ama direniş bu ailelerin sesiyle sokağa çıktı. Ali İsmail Korkmaz'ın ağabeyi Gürkan Korkmaz da susmadı: "Ölüm yine gecenin sessizliğini böldü ve yaktı bir ananın yüreğini. Hesap günü yakındır." Söz net, tartışmasız toprağa düşen her ölüm çiçeğindeki yiğidin mirası işte. "Hesap günü yakındır" diyen de "devrime mecburuz" diyen de yakınmıyor. Gelecek için, devrim için dövüşüyor Antakya sokakları, Tuzluca'yı barikatları.

Mehmet Ayvalıtaş'ın kardeşi Volkan Ayvalıtaş da "Mehmet'im Ali'mi Abdullah'ımı Medeni'mi Ethem'im, Ahmet Atakan'ımı aldın bizden. Abilerimi kardeşlerimi... Hesap soracağız, katiller iki elim yakanızda" diyerek seslendi. Binlerce elle yapışık yakalarına. Şimdi Haziran'ın güneşi büyüyor sokaklarımızda. Eylül'ü direniş şafaklarıyla karşıladık. Durmadık yenilmedik. Ahmet canımızla yeniden dirildik.

Varsın sonsuz uykuya yatsın gençlerimiz. Üzerlerinde açan çiçeklerin renkleri kızıl, umutları bahar rüzgarı olarak yayılacaktır. Tesadüfsüz kıldık zaferi. Eylül'ü karanlık eyleyen paşaların ezdiği mor menekşeler nasıl açıtıysa dağlarımızda, nasıl ki fabrika bahçelerinde yediveren karanfiller büyüttüysek öyle büyüdü ölüm ağacının zafer çiçeği. Bedenini açlığa yatırdı kızılca şerbetini tohum için toprağa döken bir direniş ülkesinde, bırakın uyusun yiğitlerimiz. Bizim zafere evrilecek can suyunu taşımak için çalışmamız gerekiyor...

Cami-cemevi bir asimilasyon projesidir...

Asimilasyona geçit vermeyelim!

İzzettin Doğan yaşamının her anında Alevi emekçileri devletle bütünleştirmek için çaba gösterdi. Aleviler'in devrimci demokratik çıkışları karşısında ise sermaye devletinin yanında yer aldı. Hızır Paşa'lığa soyundu.

İzzettin Doğan-Fethullah Gülen ortak yapımı olan cami-cemevi projesi çerçevesinde adımlar atılmaya başlandı. Proje Alevi emekçilerin büyük tepkisine yol açtı. Ülkenin dört bir yanında protesto eylemleri gerçekleşti. Ankara Mamak'ta günlerce çatışmalar yaşandı.

İlk bakışta bu buluşma anlaşılabilir. Ancak olayın öznesi olan kişilere bakıldığında cami-cemevi projesi ile ne hedeflendiği anlaşılır hale gelir. Fethullah Gülen ve İzzettin Doğan'ın düzenin selameti söz konusu olduğu zaman ruh ikizi olduklarını görmek hiç de zor değildir. Yaşamları bu yakınlığın göstergesi olan örneklerle doludur. Asıl üzerinde durulması gereken ise devlet aleviciliğinin en rafine kimliği olan İzzettin Doğan'ın ordu merkezli klişe yönelik operasyonların hemen ardından dinci partiye ve Fethullah Gülen'e göz kırpmasıdır.

İzzettin Doğan yaşamının her anında Alevi emekçileri devletle bütünleştirmek için çaba gösterdi.

Aleviler'in devrimci demokratik çıkışları karşısında ise sermaye devletinin yanında yer aldı. Hızır Paşa'lığa soyundu. Sermaye devletinin Aleviler'in asimilasyonu politikasına kan taşıdı. Bu nedenle Alevilere ihanet edenler listesinin her zaman en ön sırasında yer aldı.

Cami-cemevi projesi bir asimilasyon projesidir. Asimilasyon projesini hayata geçirmek isteyen İzzettin Doğan bu tutumuyla düşkünleşmede sınır

tanımayacağını kanıtlamıştır. Alevi emekçiler hakları ve gelecekleri için mücadele ederek bu saldırıyı yere çalmadıkları sürece ihanet projeleri bitmeyecektir.

Fethullah Gülen-İzzettin Doğan işbirliği yeni değildir

Fethullah Gülen'le ortaklık kuran İzzettin Doğan Aleviler'in toplumsal çıkarları ve talepleri için değil kendi bireysel çıkarlarını güvenceye almak için çaba göstermektedir. Bu nedenle cami, cemevi ve aşevi yapılması işbirliğini gururla anlatmakta, sahiplenmektedir. Alevilere yönelik asimilasyon saldırısına gönüllü neferlik yapmaktadır. İzzettin Doğan, Fethullah Gülen ile birlik olması yeni değildir. 12 Eylül karşı devriminden sonra da bu iki isim benzer uğursuz faaliyetler içinde olmuşlar, 12 Eylül düzenin bekası için anlayış birliği içinde çaba göstermişlerdir.

İzzettin Doğan, cami-cemevi projesi daha ortaya çıkmadan önce Fethullah Gülen'le ortaklığa soyunduğunun işaretlerini vermişti. 1 Haziran'da yaptığı açıklamalar bu işaretin göstergesi olarak kayıtlara geçti. İzzettin Doğan hazırlayıp sunduğu programda "Alevi-İslam inancına" karşı gelenlerin derneklere sokulmaması gerektiğini, dernekte böyleleri varsa barındırılmamaları gerektiğini dile getirmişti.

İzzettin Doğan Aleviler'in kanı üzerinden beslenmektedir

İzzettin Doğan Alevileri emperyalistlerce ortaya atılan "ılımlı İslam" projesine paralel olarak "Alevi İslam" söylemiyle Aleviliği İslam'ın içinde eritmeye, sisteme yamamaya çabalamaktadır. Yine 2 Temmuz 1993 Madımak Katliamı sonrasında Aleviler'in sol hareketlerle, Kürt hareketiyle bir araya gelmemesi için, bir başka deyişle devletin güdümünden çıkmaması ve düzenle barışık olması için çaba gösteren İzzettin Doğan'a, Süleyman Demirel ve Tansu Çiller tarafından örtülü ödenekten para aktarılmıştır. Alevileri yanıltmak için aleviliği çağrıştıracak bir isim seçilerek 'Cumhuriyetçi Eğitim Merkezi' (CEM) vakfı kururulmuştur.

İzzettin Doğan, sadece Süleyman Demirel'in, Tansu Çiller'in, Turgut Sunalp'ın ve Fethullah Gülen'in iyi dostlarından birisi değildir. O aynı zamanda Maraş Katliamı'nın planlayıcılarından Ökkeş Kengerler, Muhsin Yazıcıoğlu, Musa Serdar Çelebi'nin ve Türk-İslam sentezinin ideologlarından Namık Kemal Zeybek gibi birçok ülkücü faşistin de dostlarındandır.

İzzettin Doğan alçaklıkta sınır tanımıyor

İzzettin Doğan, yüzyıllar boyu "Aleviler, Kızılbaşlar ana, bacı, kardeş tanımaz", "kestikleri yenmez", "namusları da, malları da, canları da helâldir", "Alevi öldüren cennete gider" diyen bir zihniyetin en önemli temsilcisiyle gizli pazarlıklar, anlaşmalar yapmıştır. Maraş'ın, Çorum'un, Sivas'ın, Madımak'ın, Gazi'nin ve daha birçok yerdeki Alevi katliamlarının en büyük

koruyucusu, savunucusu, destekleyicisi ve asimilasyoncusu Fethullah Gülen'le aynı arazi üzerinde, yan yana cami-cemevi, aşevi yapma alçaklığına soyunmuştur.

İzzettin Doğan yıllarca insan hakkı yiyen, kendi inancındakileri bile soyup soğana çeviren, dünyanın en büyük zenginliklerine ulaşmış olan Fethullah Gülen'le aynı mekanda, aynı masada lokma yiyebilir. Oysa Pir Sultan'ın itleri bile düzenin kanlı sofrasına oturmamıştı.

İzzettin Doğan, Alevi çocukları için işkenceye dönüşen "Zorunlu Din Dersleri" politikasına karşı çıkan, "Eşit Yurttaşlık Hakkı" talebinde bulunan, bu talepleri de basın açıklaması, mitinglerle protesto eden Alevilere, Alevi örgütlerine ve yöneticilerine "provokatörler" diyecek kadar düşman olan birisidir.

Maraş, Çorum, Sivas, Madımak, Gazi katliamlarını ağzına almayan, Madımak'a bir kez bile gitmeyen, Madımak katillerini himaye eden AKP iktidarı ile işbirliğine giren, aynı yere 'cami-cemevi' yaptıran İzzettin Doğan zihniyetiyle, Hacı Bektaş dergahına cami minaresi diken Sultan II. Mahmut zihniyeti arasında herhangi bir fark yoktur.

İzzettin Doğan günümüzün Hızır Paşası'dır

Aleviler devletin baskı ve şiddetine, katliamlarına maruz kalmışlardır. Devlet kadar olmasa bile Hızır Paşalar'dan da çok çekmişlerdir. Hızır Paşa ve Pir Sultan tarihsel olayından beri her dönemde Hızır Paşalar ve Pir Sultanlar karşı karşıya gelmişlerdir. İzzettin Doğan türünden Hızır Paşalar her dönemde düzenin bekasından yana saf tutmuş ihanet ve katliamlarla anılır hale gelmiştir. Düzen her seferinde Aleviler içinden devşirdiği Hızır Paşalar eliyle ihaneti, satılmışlığı, katliamları örgütlemiştir.

12 Eylül karşı devrimi sonrasında da Hızır Paşa, Pir Sultan Abdal benzeri olaylar yaşandı. Devlet Aleviler'in içinden çıkmış olan Hızır Paşaları kullandı. 12 Eylül Kurucu Meclisi'nde Kamer Genç'e koltuk verdiler. Kamer Genç'in Alevi ve ocakzade olduğunu bütün herkese duyurdular. Bugün cami-cemevi projesi için çaba gösteren İzzettin Doğan'ı Kenan Evren'in kurduğunu faşist MDP'nin (Milliyetçi Demokrasi Partisi) kurucu üyesi ve Malatya milletvekili adayı yaptılar. Hızır Paşa damarı ve geleneğinden gelen bu her iki zatta, Maraş, Sivas, Malatya, Çorum katliamlarının devlet eli ile işlendiğini, söz konusu katliamların, 12 Eylül faşizminin koşullarını olgunlaştırmak için yaptırıldığını çok iyi biliyorlardı. İzzettin Doğanlar 12 Eylül'e omuz vererek Hızır Paşalar'ın yaşadığını kanıtladılar. Böylece 12 Eylül askeri faşist yönetiminin emekçilere karşı işledikleri suçlara ortak oldular. Alevilerin, devrimcilerin, Kürtlerin oluk oluk akan kanları üzerinde saltanatlarını inşa ettiler.

Aleviler üzerindeki baskı ve katliamlar artarak sürerken Alevi emekçiler hakları ve gelecekleri için mücadeleyi büyütüyorlar. Değerlerine ve kültürlerine sahip çıkıyorlar. Asıl önemli olan ise mücadelenin Hızır Paşalar'ın üretim merkezi olan sermaye düzeninin yıkımını hedefleyen bir aşamaya doğru büyütülmesidir.

Bunun yolu ise bozuk düzene karşı işçi sınıfının kızıl bayrağı altında birleşerek sosyalizm mücadelesini büyütmekten geçmektedir. Alevi emekçiler Gülen-Doğan vb. gerici ittifakların oyunlarını boşa çıkarmak için işçilerin birliği halkların kardeşliği bayrağını yükseltmelidir.

İzzettin Doğan'dan Alevilere hakaret

İzzettin Doğan, Mamak'ta tepkilerini ortaya koyan Alevi emekçilere bu kez "Cami-cemevi projesini protesto edenlerin Alevi olması mümkün değil" diyerek saldırdı.

"Bunu yapanlar Alevi olamaz..."

Alevilere yönelik asimilasyon politikalarının bir devamı olan cami-cemevi projesinin aktörlerinden İzzettin Doğan, bu kez projeyi protesto edenlere saldırdı.

Hatırlanacağı üzere Fethullah Gülen-İzzettin Doğan işbirliği ile gündeme gelen cami-cemevi projesi, Alevi emekçiler tarafından tepkiyle karşılanmış, Mamak'ta yapılan protesto eylemine polis azgınca saldırmıştı. Cemaatle kol kola girerek alevilerin üzerindeki baskı ve asimilasyon zincirine yenilerini eklemeye çalışan İzzettin Doğan, Mamak'ta tepkilerini ortaya koyan Alevi emekçilere bu kez "Cami-cemevi projesini protesto edenlerin Alevi olması mümkün değil" diyerek saldırdı. Varlığını Alevileri düzene bağlamaya adanmış olan Doğan, projeye karşı çıkan ve tepkisini sokağa yansıtan emekçiler hakkında şunları söyledi; "Bunu yapanların Alevi olması mümkün değil. Bence Sünni de değil. Sünni İslam ile Alevi İslam arasında barışla ilgili herhangi bir ayrılık yoktur ki. O ayrılık, Yezid ile Muaviye'nin getirdiği kötü tohumlardı. Ayrıştırarak bölmek, bölerek de yönetmek."

İzzettin Doğan, yaptığı açıklamalarda proje ortağı olan "hoca efendi"sini savunmayı da ihmal etmedi. Asimilasyon projesine tepki gösteren Alevi emekçilere hakaretler yağdıran İzzettin Doğan "Ne yapıyor Fethullah Hoca? Ülkeyi mi bölüyor, vatandaşı mı bölüyor?" diyerek Fethullah Gülen'in şakşakçılığına soyundu.

İzzettin Doğan'a ve Cem Vakfına yönelik tepkiler büyüyor

Alevilerin tabiriyle düşkün, genel olarak halk arasında hain denebilecek bir kişilik olan İzzettin Doğan'a ve onun denetimindeki Cem Vakfı'na yönelik tepkilerse sürüyor. Hatırlanacağı üzere projenin temel

atma töreninin olduğu gün, Cem Vakfı Ankara Gençlik Kolları asimilasyon projesine tepki göstererek istifa etmişti. Cem Vakfı'na bağlı kurumlarda yeni istifalar da gündeme gelmeye başladı. Cem TV'de program yapan Kutsal Evcimen, sanatçı Hasan Ali Sezer ve Cem Radyo Genel Yayın Yönetimi Cüneyt Yılmaz görevlerinden istifa ettiler.

Cüneyt Yılmaz istifası ile ilgili şunları söyledi; "8 Eylül günü Ankara Tuzluca'yı'da yaşanan olaylar, ve sonrasında gelişen tepkisel olaylardan son derece rahatsız olduğumu belirtmek isterim. Cami-Cemevi-Aşevi projesine tepki veren kitleye yapılan polis saldırısı ve bu konuda hiçbir açıklama yapmayan bir kişinin kurumunda çalışmaktan son derece rahatsızım.

Aleviler'e sorulmadan böyle bir çalışmaya girilmesi, Gezi Parkı'nda yapılan Topçu Kışlası olayını akıllara getirdi. Ben dahil tüm çevrem, Alevi ve demokratik çevreler o olaylara tepki verirken, bu olaylara sessiz kalmayı kendi adıma hazmedemem.

Fethullah Gülen'in bütçe sağladığı bu proje hiçbir şekilde beni temsil etmemektedir ve etmeyecektir. Aleviliği kalıplara sığdırmaya çalışan zihniyetin asla doğru yolu bulamayacağına eminim. Aleviliğin kökeninin gerektirdiği gibi, elbette tüm renkler ve kültürler bir arada olmalı, ancak bu olay kimsenin tekelinde olamaz. Cami-Cemevi-Aşevi projesinin kardeşliğin simgesi olacağına bir kişi karar veremez.

Ve ben bu sebeplerden ötürü Genel Yayın Yönetmenliği'ni yaptığım CEM RADYO'dan 10 Eylül 2013 tarihinde istifa ediyorum. Bu tutumu sergilemeyen çalışma arkadaşlarımı asla zan altında bırakmadığımı ve kendilerini canım gibi çok sevdiğimi de eklemek isterim. Bu tutum karşısında aynı reaksiyonu vermeyen arkadaşlarım kesinlikle suçlanamaz."

Cem Vakfı'na bağlı kurumlarda yaşanan istifaların yanı sıra diğer Alevi örgütlerin de İzzettin Doğan ve Cem Vakfı'na yönelik tepkileri büyüyor.

Forumlarda mücadele ortaklaştırılıyor

Direniş forumları ortak mücadelenin zeminlerini güçlendirirken, emperyalist savaş, eğitim, kentsel dönüşüm, tutsaklarla dayanışma vb. gündemler üzerinden pratik çalışmalarla yollarına devam ediyor.

4 Eylül 2013 | Esenyurt

16 Eylül 2013 | Kocamustafapaşa

Direniş forumları ortak mücadelenin zeminlerini güçlendirirken, emperyalist savaş, eğitim, kentsel dönüşüm, tutsaklarla dayanışma vb. gündemler üzerinden pratik çalışmalarla yollarına devam ediyor. Ayrıca forumlarda oluşturulan çeşitli komisyon ve atölyelerle çalışmaların kolektif bir şekilde planlanması ve yürütülmesi için çaba harcanıyor.

İstanbul

Esenyurt Dayanışması her çarşamba 2 Temmuz Parkı'nda forumlara devam ediyor.

4 Eylül akşamı gerçekleştirilen forumun ana gündeminde eğitim hakkı yer alırken Suriye'ye yönelik emperyalist savaş ve saldırganlık planları da tartışıldı. Forumda Gezim Atölyesi'nin hazırladığı çocukların görüşlerinden oluşan sinevizyon izlendi. Forumda Seyit Onbaşı İlkokulu'nda okuyan öğrencilerin yaşadığı servis sorununa ilişkin yürütülen çalışmalar değerlendirilerek eğitim alanındaki çalışmaların genişletilmesi tartışıldı.

Emperyalist savaşlara ve Suriye'ye yönelik müdahaleye karşı eylem çağrısının da yapıldığı forum, son olarak "Barış" adlı kısa bir slayt gösterimi ile son buldu.

9 Eylül'de gerçekleştirilen forum ise saat 20.30'da Depo Kapalı Cadde girişinden yürüyüşle başladı. Yürüyüş sırasında Taksim'e, ODTÜ'ye ve Mamak'a selam yollandı. Taksim Gezi sürecinde katledilenler anıldı.

Forum, kitlenin selamlanmasının ardından, devrimci sanatçı Yılmaz Güney için gerçekleştirilen bir anma ile başladı. Yılmaz Güney'i

anlatan bir konuşma yapıldı. Konuşmanın ardından kısa bir film gösterimi yapıldı. Film gösteriminde mücadele ve devrim vurgusu yapıldı. Film gösteriminin ardından Güney şahsında tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu.

Forum, Duvar Tiyatro Topluluğu'nun sergilediği ve Gezi Direnişi'nin anlatıldığı bir oyunla devam etti. Oyunun ardından forumun ana gündemi olan Araştırmacı-Yazar Volkan Yaraşır'ın konuşmacı olarak yer aldığı "Gezi Direnişi ve işçi sınıfının rolü" söyleşisine geçildi.

Forumda, Darphane grevini ziyaret etme kararı alındı. ODTÜ ve Ankara Tuzluçayır'da yaşanan saldırılara değinilerek bir eylem yapılması kararı alındıktan sonra forum sonlandırıldı.

Küçükçekmece Dayanışması rantsal dönüşüme karşı 5 Eylül günü, yürüyüş gerçekleştirdi.

Armoni Park AVM önünde buluşan kitle yolun bir şeridini trafığe kapatarak belediyeye yüründü. Yürüyüş boyunca bölgeyi tehdit eden rant projeleri anlatıldı ve barınma hakkına sahip çıkma çağrısı yapılarak sloganlar atıldı.

Belediye önünde okunan basın metninde Küçükçekmece'nin deprem bahanesiyle yıkım tehdidi altında olduğu vurgulandı. Açıklamada rant projeleri teşhir edilerek bölgede yaşayanların maduriyeti anlatılarak mücadelenin devam edeceği söylendi.

Yürüyüşe Esenyurt Dayanışması, Cennet, Bakırköy, Yenibosna ve Saraçhane forumlarından katılımcılar da destek oldular.

6 Eylül'deki forumun gündemi ise kadın sorunu ve 6-7 Eylül olayları olarak belirlendi. Küçükçekmece BDP Kadın Meclisi üyesi bir kadının yakın zamanda eski eşi tarafından katledilmesi ve kadınların yaşadıkları sorunlar konuşularak, emekçi kadın komisyonu kurulması kararlaştırıldı. Forum sürerken, Taksimde ODTÜ için toplananlara polisin saldırdığı haberinin gelmesi üzerine yürüyüş gerçekleştirme kararı alındı. Forumun yapıldığı parktan Cennet Mahallesi kapalı caddeye geçilerek burada yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüş boyunca polisin ODTÜ ve Taksim'deki saldırılarını teşhir eden konuşmalar yapıldı.

Yürüyüşün sürdüğü esnada bir provokatör çevredeki emekçilere yapılan mücadele çağrısını engellemek için saldırı girişiminde bulundu. Provokatörün konuşma yapan kişiye sözlü ve fiziki saldırıları forum bileşenleri tarafından engellendi. Caddenin sonunda yapılan konuşma ile yürüyüş sonlandırıldı.

Kartal'da bir süredir toplanmayan Kartallı Kazım forumu 6 Eylül akşamı yeniden Ali İsmail Korkmaz Parkı'nda gerçekleştirildi.

Hafta içinde park çevresindeki emekçilere, dernek ve kahvehanelere forum çağrısının olduğu el ilanları ve A4 afişler kullanılarak çağrı yapıldı. Yanı sıra forumdan öncede mahallede megafonla çağrı yapıldı.

Forum, devrimci sanatçı Yılmaz Güney'in ölümünün 29. yıldönümü nedeniyle Yılmaz Güney'e adandı. Açılış konuşmasında, Suriye'ye yönelik

8 Eylül 2013 | Samatya

7 Eylül 2013 | Bursa

emperyalist savaş hazırlıklarına ve ODTÜ'deki polis saldırısına değinildi. Konuşmanın ardından Can Dünder'in Yılmaz Güney'in yaşamını anlattığı kısa belgeselin gösterimi gerçekleştirildi. Ardından Yılmaz Güney'in kendi konuşmasının da yer aldığı görüntüleri izlendi. Sinevizyonun ardından Umuda Bakış müzik topluluğu ezgilerini seslendirdi.

Emekçilerin söz alarak konuştuğu forumda, G-20 zirvesi ve Suriye'ye emperyalist müdahale, 4+4+4 Hasta Tutsak Burcu Koçlu'nun durumu, Gezi tutsaklarına özgürlük talebi başlıkları ele alındı.

Kocamustafapaşa Forumu 6 Eylül'de saat 21.00'da gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla emperyalist savaşa karşı mücadele çağrısı yaptı.

Kocamustafapaşa Meydanı'nda kitlenin toplanmasıyla birlikte "Savaşa hayır! / Kocamustafapaşa Dayanışması" pankartı açıldı. Yapılan basın açıklamasında, emperyalizmin savaş çığırkanlığına ve yeni sömürge hayallerine karşı bu sisteme dahil olunmayacağı belirtilerek; Nagazaki, Afganistan ve Irak'ta yaşanan saldırı ve katliamların hafızalarda yerini koruduğu belirtildi.

Basın açıklamasının ardından foruma geçildi. Forumda öncelikle emperyalist savaş gündemi tartışıldı. Bir dizi öneriyle birlikte bu konuda konuşulanların pratik ayağını örnek gerektiği ifade edildi. Forum bitiminde ise forum alanına barış işareti çizilerek kaldırım taşları boyandı.

8 Eylül'de ise Suriye halklarına yönelik emperyalist saldırganlığa karşı "Merdivenler, kaldırımın halkların kanıyla değil gökkuşağının renkleriyle boyansın!" şiarıyla Samatya Meydanı'ndaki merdivenler boyandı.

Halkın, esnafın ve çocukların destek verdiği boyama işlemine herkes bir fırça darbesiyle katkı sundu.

İzmir

İzmir'in dört bir yanında gerçekleşen ve sınıf devrimcilerinin de aktif rol aldığı forumların biraraya geldiği İzmir Buluşması 5 Eylül'de, Konak Meydanı'nda coşkuyla gerçekleştirildi.

Kitlenin toplanmasıyla İzmir Müzisyenler Derneği sahne aldı. Ardından kitle selamlanarak, ilk önce Gezi Direnişi'nde yaşamını yitirenler anıldı.

Buluşmada forum deneyimlerini aktarmak üzere, sırasıyla forum sözcülerine söz verildi.

Bornova İzyuva, Bornova Büyük Park, Bostanlı, Karşıyaka, Gündoğdu, Konak, Çamkıran, Narlıdere, Güzeltepe, Hatay, Buca Ethem Sarısülük (Çevik Bir) halk forumları tek tek söz alarak gerçekleştirdikleri etkinlikleri aktardı.

Forumda söz alanlar; Suriye'ye yönelik emperyalist müdahale, tutsaklarla dayanışma, 4+4+4, EXPO protestosu ve bir dizi konuda öneriler sundu. Alanda, Burcu Koçlu'nun serbest bırakılması için hazırlanan dilekçelerin standı da açılarak, imza toplandı.

Narlıdere Halk Forumu, 8 Eylül'de "AKP Karanlığına Karşı Çocuklarımıza ve Geleceğimize Sahip Çıkıyoruz"

başlıklı bir etkinlik düzenledi.

Etkinlik ilk olarak yürüyüşle başladı. Kitle saat 19.00'da Narlıdere Demokrasi Meydanı'nda toplanarak Tuzluçayır ve ODTÜ saldırılarına karşı yürüyüşe geçti. Yürüyüş sonrası tekrar alana döndü ve etkinlik programı başladı.

Yapılan konuşmalarla birlikte ODTÜ ve Tuzluçayır'daki polis saldırıları protesto edildi. Etkinlikte Baran Tuncel, Praksis Müzik Grubu ve Ali Asker sahne aldı. Etkinlik, "Gezi tutsakları onurumuzdur!" sloganıyla coşkulu bir şekilde sona erdi.

Bursa

6 Eylül Cuma günü saat 20.00'de Teleferik Çamlığı'nda gerçekleştirilen forumda gençler, kadınlar ve emekçiler neden Suriye'ye yönelik müdahaleye karşı olduklarını dile getirdiler.

Forumda düzen partilerinin hep savaştan yana tavır aldıkları söylendi ve iktidar olmanın yolu Amerika'dan geçtiği için, savaş politikalarını benimsemekten başka seçenekleri olmadığı belirtildi.

7 Eylül akşamı, 'Diren Bursa' Heykel'de "Diren hukuk" başlıklı bir forum gerçekleştirdi. ÇHD'li avukatların katılımıyla düzenlenen forumda "Yasaklı alan nedir?", "İzinsiz gösteri nedir?", "Bilişim suçu nedir?", "Ceza soruşturmasındaki yasal haklar nelerdir?" başlıklarına dair açıklamalar yapıldı.

Forum, Avukat Aslı Evke Yetkin'in yaptığı bilgilendirme ile başladı. Avukat Fazilet Karaözbeğ ise ceza soruşturmasındaki yasal hakların ne olduğu konusunda ayrıntılı bir bilgilendirme yaptı. Katılımcıların sorularıyla devam eden forumda, ayrıca ÇHD Bursa Şubesi'nin hazırladığı "Vatandaş olarak ceza soruşturmasındaki yasal haklarınız" başlıklı broşür dağıtıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul-İzmir-Bursa

Esenyurt'ta 'Dayanışma' ruhu

Sömürüye, köleliğe karşı bölgedeki işçileri Gezi ruhuyla mücadeleyi büyütme çağırın Esenyurt Dayanışması İşçi Komisyonu, 7 Eylül Cumartesi günü direnişteki Yurtiçi Kargo işçilerine destek ziyareti gerçekleştirdi.

Saat 15.30'da Depo Kapalı Cadde girişinde buluşan İşçi Komisyonu üyeleri sloganlarla Yurtiçi Kargo direniş alanına yürüdü.

"Yurtiçi Kargo işçisi yalnız değildir!", "Direne direne kazanacağız!", "Zafer direnen işçilerin olacak!", "Yurtiçi'ne sendika girecek başka yolu yok!", "Kargo işçisi köle değildir!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarının atıldığı yürüyüşte dövizler de taşındı.

Yurtiçi Kargo direniş alanına gelindiğinde Esenyurt Dayanışması İşçi Komisyonu üyelerini DİSK/Nakliyat-İş üyesi Yurtiçi Kargo işçileri karşıladı.

Direniş alanında komisyon adına yapılan konuşmada, sömürüye, köleliğe, sendikasızlaştırmaya karşı mücadelede Yurtiçi Kargo işçileriyle dayanışma içinde bulunduğu ve bu desteğin devam edeceği söylendi.

Direnişçi işçiler de sendika haklarını kazanana kadar bu direnişi sürdüreceklerini belirterek İşçi Komisyonu'na teşekkür ettiler.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Liselilere “bilişim cezası” yönetmelikte

Düzenin tüm kurumları gibi, direniş korkusunu ensesinde hisseden MEB, liseli gençliğin direnişe dair paylaşımlarını engellemeye çalışıyor.

Milli Eğitim Bakanlığı yeni eğitim-öğretim dönemine yasak yönetmeliğini güçlendirerek hazırlanıyor. MEB yeni ortaöğretim kurumları yönetmeliğinde “bilişim suçu” adı altında sosyal medya kullanımını yasaklamaya hazırlanıyor.

Yönetmeliğin “öğrencilerin uyacağı kurallar ve öğrencilerden beklenen davranışları” içeren 157. maddesinde internet kullanımı için öğrencilere getirilen sınır şöyle tarif ediliyor: “*Bilişim araçlarını; zararlı, bölücü, yıkıcı ve toplumun etik kurallarıyla bağdaşmayan ve şiddet içerikli amaçlar için kullanılmaları ve sanal ortamlarda da bu doğrultuda davranmaları.*”

Bu maddeye paralel olarak ceza tanımı da getiriliyor. Yönetmeliğin disiplin cezalarını kapsayan 164. maddesinde “bilişim suçu” işleyecek öğrencilere verilecek cezalar sunuluyor.

“Amacı dışında” bilişim araçlarını kullanan öğrencilere kınama; bilişim araçları yoluyla eğitim ve öğretim faaliyetleriyle kişilere zarar verenlere okuldan

kısa süreli uzaklaştırma; bilişim araçları yoluyla eğitim ve öğretimi engelleyenlere, kişilere ağır derecede maddi ve manevi zarar verenlere, okul değiştirme; bilişim araçları yoluyla bölücü, yıkıcı, ahlak dışı ve şiddeti özendirilen sesli, sözlü, yazılı ve görüntülü içerikler oluşturanlara da örgün eğitim dışına çıkarma cezası verilecek.

Düzenin tüm kurumları gibi, direniş korkusunu ensesinde hisseden MEB, “başbelası” Twitter ve Facebook’a karşı aldığı bu “önlemlerle” liseli gençliğin direnişe dair paylaşımlarını engellemeye çalışıyor. Daha önce okulda öğretmenlerin şiddet görüntüleri açığa çıktığında okulda kameralı telefon kullanımını yasaklayan MEB, bir kez daha yönetmelikleri neye göre düzenlediğini göstermiş oldu.

MEB, okullar açılmadan sürdürdüğü direniş soruşturmasıyla liseli gençliğe yönelik baskıyı artıracağıın işaretini vermişti. Hazırlanan yönetmelik, esasta liseli gençliği baskı altında tutmayı amaçlayan yönetmeliğin güncel eklerle genişletilmesi oldu.

Alevi öğrencinin yurt kaydı silindi!

Yurtlarda öğrencilere yönelik ayrımcılığa son bir örnek Muğla’da yaşandı. Alevi olduğu için bir öğrencinin kaydı silindi.

CHP Milletvekili Ensar Öğüt’ün açıklamasıyla ortaya çıkan olayda Cansu Çelik’in iki yıl önce Muğla Milli Piyango Kız Yurdu’na girdiği, fakat bu yıl kaydının silindiği aktarıldı.

Öğüt, Kredi ve Yurtlar Kurumu Genel Müdürlüğü yetkilileriyle yaptığı görüşmelerde yurda alınmasının mümkün olmadığını söylediğini belirterek şunları ifade etti: “Ancak etnik yapısının Alevi olması nedeniyle bu sorunları yaşadığını öğrenmiş bulunuyorum. Bu durumu kınıyor ve lanetliyorum.”

Yurtlarda öğrencilerin her türlü kimliği ayrımcılık konusu yapılırken daha önce Kürt olduğu için öğrencilerin yurtlarda yaşadığı baskı ve ayrımcılığın bir çok örneği görülmüştü.

Mehmet Uzun’un kitabını okuduğu için öğrencinin odasında habersiz arama yapılmasından, faşistler tarafından linç edilen Kürt öğrencilerin yurttan atılmasına kadar bir dizi örnek yurtlardaki ayrımcılığın somut örnekleridir. Yurt yönetimleri bir gerekçe arkasına sığınarak ırkçı, ayrımcı uygulamaları hayata geçiriyorlar.

MEB’in değişmeyen “revizyon” ihtiyacı

SBS’de değişikliğe gidilirken, yeni sistem hayata geçmeden “revizyon” ihtiyacı açıklandı.

Milli Eğitim Bakanlığı liselere girişi belirleyen Seviye Belirleme Sınavı yerine çok sınavlı sisteme geçerken, yeni sistem daha uygulanmadan değişiklik kararı çıktı.

Çürümüş eğitim sisteminde eleme sınavlarına yama yaparak kitleleri aldatmaya çalışan Milli Eğitim Bakanlığı, yeni sınav sisteminde de değişikliğe gitti. İlk olarak 36 sınavlı olarak açıklanan, sonra sınav sayısı sınırlandırılarak mantığı korunan yeni sistemde şimdi de “4 yanlış 1 doğruyu götürür” kuralı getirildi. İlk açıklamada bunun tersi ifade ediliyordu. Ayrıca “puan hesaplama sistemi” de değişecek. Yeni sistemde yerleştirme puanı 700’lük sistemle hesaplanacak.

SBS yerine geçen sistem “Temel Eğitimden Ortaöğretime Geçiş” (TEOG) modeli elemeyi, merkezi tek sınav yerine eğitim dönemi içindeki sınavları merkezi hale getirerek gerçekleştiriyor.

Milli Eğitim Bakanı Nabi Avcı, daha yeni getirilen sistemde yeniden değişikliğe gidilmesine de mazeret üretti. “Revizyon” açıklamasıyla süslenen değişiklikler için eğitim emekçileriyle görüşen Avcı şunları ifade etti: “*Sistem kendi içinde çok değişken bir yapıda. Sürekli güncellenip geliştirilecek bir sistem getirdik. Zaman içinde yanlışlıklar, eksiklikler olursa sistem bunu düzeltmeye müsait.*”

Bakan Avcı, rant projesi olan FATİH projesini hızlandırmak adına yeni sistemin tam uygulanması için her öğrenciye tablet dağıtımının bitmesi gerektiğini söyledi. “Açık uçlu sınav” denen sistem için 6. ve 7. sınıflardaki öğrencilere de tablet bilgisayar dağıtımı yapıldıktan sonra sistem uygulanacak. Bu yıl sadece 8. sınıflarda bir sınav merkezi olarak yapılacak.

Dershanelere tabela değişikliği

Dershaneleri kapatma vaatlerine de değinen Avcı, tabela değişikliği ile bu sorunu da örtbas etmeyi amaçladıklarını gösterdi. Avcı, “Dershane ifadesini yasadan tamamen çıkartacağız” diyerek iddialı başladığı konuşmasını ‘değişimin’ dershanelerin “Eğitim Danışmanlığı” ve “Etüt Merkezleri” gibi kurumlarla devam edeceğini belirterek bitirdi. Dershaneleri kapatma yalanı da özel okula çevirme, etüt merkezi adı altında faaliyetlerini sürdürme çözümleriyle sürdürülüyor.

Doğa ve çevre talan ediliyor!

Sermaye hükümeti AKP, rant projelerini hayata geçirmek için açık bir seferberlik başlatmış durumda. Bu yağma ve talan sürecinin önemli bir ayağını ise İstanbul'un kuzey ormanlarını tehdit eden 3. köprü, 3. havalimanı ve Kanal İstanbul projeleri oluşturuyor. Bu projelerle sermayenin rant hırsına açık bir şekilde doğa kurban edilmeye çalışılıyor, bununla birlikte de işçi ve emekçilerin barınma hakkına göz dikiliyor.

Sermaye ve onun temsilcisi AKP hükümeti gözü dönmüş bir şekilde rant uğruna pervasızca adımlar atarken rant projeleri de tepkilere konu olmaya başlamış durumda. Kuzey Ormanları Savunması 7-8 Eylül'de Riva'da bir kamp gerçekleştirdi. Kamp sonunda gerçekleştirilen basın açıklamasında rant projelerine tepki gösterilirken mücadele kararlılığı ifade edildi:

"Kuzey Ormanları Savunması olarak dün ve bugün Riva'da düzenlediğimiz kampı başarıyla sonuçlandırdık. İstanbul'un kuzey kesiminde yapımı düşünülen 3. köprü, 3. havaalanı, yeni şehirler, olimpiyat köyleri, Kanal İstanbul ve diğer farklı ölçeklerdeki projelerin orman ve su varlıklarımıza, yaban hayatına, biyolojik çeşitliliğimize ve genelinde bütüncül ve sağlıklı kent yaşamımıza yönelik yarattığı ve yaratacağı tahribata hala vakit varken dur demek için kentin kuzey kesiminde buluştuk... Biliyoruz ki doğa, üzerine beton veya asfalt dökülmedikçe kendini yeniden var edebilecektir! Bizlerin görevi doğaya omuz vermektir. Şimdi bu görevimizi daha iyi yerine getirmek için forumlarımızda, mahallelerimizde, kurumlarımızda, komşularımızla, dostlarımızla birlikte mücadeleyi örgütlemeye gidiyoruz. Hepimize kolay gelsin."

Kuzey Ormanları Savunması'nın kuzey ormanlarının talanına karşı başlattığı mücadelenin yanında mahallelerde süren pek çok park forumunda da kentsel dönüşüm adı altında gerçekleştirilmek istenen rant projelerine karşı tepkiler ortaya konuyor ve barınma hakkına sahip çıkmak için çalışmalar gerçekleştiriliyor. Kuşkusuz ki bu rant projelerine karşı yükseltilecek mücadelede en büyük deneyimi Haziran Direnişi göstermiş durumda.

Rant projeleri ancak sokakta engellenebilir!

İçerisinde yaşadığımız sistem emperyalistlerin ve onların yerli işbirlikçilerinin adına savaş çığırıklığı yapmakta, Kürt halkına, Alevilere yönelik baskı ve asimilasyon politikalarını hayata geçirmekte, işçileri, emekçileri kölelik koşullarına mahkum etmekte, gençliğin geleceğini 4+4+4 eğitim sistemi ile çalmakta

ve daha bir dizi politika ile kendi sefil çıkarları uğruna her türlü zorbalığı göstermektedir. Kentsel alanların ve doğanın talanı da bu politikalarla bağımsız gerçekleşmemektedir. İşçiler, emekçiler, ezilenler, kadınlar, gençler için sömürü ve yıkım demek olan kapitalist sistem bir avuç asalak patronun daha çok kazanması uğruna yoksulların barınma hakkına göz dikmekte ve doğayı katletmektedir.

Rant uğruna gerçekleştirilen yağma ve talan projelerinin nasıl engelleneceğinin en iyi örneğini ise Haziran Direnişi göstermiştir. Sermaye hükümeti AKP, İstanbul'un merkezinde bulunan en önemli yeşil alanlardan birisi olan Gezi Parkı'nı Topçu Kışlası projesi ile ranta kurban etmek istemiştir. Bu proje karşısında başta Mimarlar Odası, Şehir Plancıları Odası olmak üzere meslek odaları ve sivil toplum örgütlerinin yasal yollardan yaptığı itirazlar ve bilim insanlarının yaptığı açıklamalar Topçu Kışlası'nın yapılmasına engel olamamış, sermaye hükümeti temsilcileri tüm itirazları görmezden gelerek Topçu Kışlası'nın yapılması için adımlar atmaya başlamışlardır. Ancak bu noktada sermaye ve onun sözcülerinin hiç de beklemediği bir şey gerçekleşmiştir. Gezi Parkı'ndaki ağaçların kesilmesi bardağı taşıran son damla olmuş ve bu yağmaya karşı başlayan direniş, üç beş ağacı aşır toplumsal bir direnişe dönüşmüş, Topçu Kışlası'nın yapılması da bu yolla engellenebilmiştir.

Gerçek çözüm sosyalizmde!

Nasıl ki Gezi Parkı'na Topçu Kışlası'nın yapılması sokakta mücadele ederek, direnerek engellendiyse sırada olan diğer rant projeleri de sokakta verilecek mücadele ile engellenebilecektir. Bununla birlikte barınma hakkının, doğanın tehdit altında olmadığı bir yaşamın ancak sosyalizmle gerçek kılınacağı ise ortadadır. Çünkü kapitalist sistem var olduğu sürece kentsel alanları ve doğayı ranta açmak isteyecektir. Bu sebeple de rant projelerine karşı yükseltilecek mücadelede yağma ve talanın olmadığı insanca bir yaşamın ancak sosyalizmle elde edilebileceği vurgusu yapılmalıdır. Yıkımların durdurulması, rant projelerinin iptal edilmesinin sağlanması gibi kısa erimli kazanımları küçümsemekten ve gözardı etmeden, fakat işçi ve emekçilere gerçek ve kalıcı bir çözümün ancak sosyalist bir düzenle elde edilebileceğini anlatmak, sınıf devrimcilerinin önünde bir görev olarak durmaktadır.

Kuzey Ormanları Savunması kamp gerçekleştirdi

3. köprü yapım çalışmalarında binlerce ağacın katledilmesine karşı Kuzey Ormanları Savunması 7-8 Eylül'de Riva'da kamp gerçekleştirdi.

Kampa gidışte yol üzerinde jandarma, araçları durdurarak kimlik kontrolü ve arama yaptı. Bir araca ve bir kişiye ceza kesti. Kamp alanına ulaşıldığında ilk olarak çadırlar kuruldu ve yemek yendi. Ardından atölye çalışmalarına başlandı. Kampta çocuklar da kendileri için hazırlanan atölyede resim, hamur ve balonlarla çalışma yaptılar. Atölye çalışmaları tüm günü kapladı. Akşam yemeğinin ardından müzik başladı. Birçok grup ve sanatçının dinleti sunduğu etkinlik gece yarısına kadar devam etti.

İlk gün oldukça yoğun bir programın ardından ikinci gün sabah sporu ile başladı. Gönüllülük ve kolektif emek üzerine kurulu olan kampa, yeni katılımlar olurken ayrılanlar da oldu. Kampta İstanbul'un birçok yerinden farklı forum katılımcıları yer aldı. Bisikletleri ile gelerek destek veren gruplar da oldu. İkinci gün, sabah kahvaltısının ardından forumla devam etti. Yine atölye çalışmaları ikinci gün de sürdü. Ayrıca İstanbul Tabip Odası da kampta çadır kurarak katılıp destek oldu.

İki gün süren kamp boyunca etkinlik ve atölyeler, forum gerçekleştirilerek anlamlı tartışmalar yapıldı. Farklı konu başlıkları ile oluşturulan atölye çalışmalarında Gezi süreci ve mücadelenin geleceği, seçimler, yerel yönetimler gibi siyasal gündemlerle birlikte doğal yaşamı tema alan tartışmalar da yürütüldü. Dayanışmayla tamamlanan kamp, üçüncü köprü için ağaçların kesildiği alanda yapılan basın açıklaması ile sonlandırıldı.

Üç yüzü aşkın kişinin bulunduğu kampta, Gezi'nin yarattığı mücadelenin sürdürüleceği mesajı verildi.

Evlerimizden sokaklara çıktık...

Geri dönmeye hiç niyetimiz yok!

Gezi ruhuyla direnişe devam!

Kadınlar, Gezi Direnişi'ne kitlesel bir şekilde katıldılar. "Bin yıllık" geleneklerin mirasçısı olan bu düzende baskı, sömürü ve ayrımcı politikalarla ezilen kadınlar, özgürlüğün ancak sokakta kazanılabileceği gerçeğini fark ettiler.

Kadınlar, kimi yerde barikatta dövüşüler, kimi yerde tencere-tava çaldılar ya da TOMA önlerinde suya, gaza karşı durdular. Direniş sürecinin her yerinde kadınları görmek mümkündür. Direnişe çocuklarıyla birlikte katılan kadınların sayısı da az değildi.

Sömürü, baskı ve ayrımcılık üzerine kurulu bu kokuşmuş düzen, kadınlara "güçsüz cins" rolü biçiyor. Gezi Direnişi, bunun böyle olmadığını gösterdi. Kadınlar, direnişten güç aldıkları gibi, katılımlarıyla da direnişi güçlendirdiler. Direnişin simgelerinin çoğunun kadın olması bir tesadüf değildir.

Direnişin nedenlerine bakıldığında, sorunun "üç-beş" ağacın çok ötesinde olduğu görülür. Baskıya, sömürüye, ayrımcılığa, geleceksizliğe ve güvencesizliğe karşı biriken öfkenin patlamasıydı direniş. Sömürü ve yıkım politikalarının yarattığı yıkımlara karşı birikmiş tepki, AKP iktidarının pervasız, gerici, baskıcı ve ayrımcı politikaları sayesinde patlama noktasına geldi. Sömürüyü, baskıyı, ayrımcılığı iki kat daha fazla yaşayan biz emekçi kadınların, direnişe yoğun bir katılım sağlamamız şaşırtıcı sayılmamalıdır.

Çünkü biz emekçi kadınlar, genelde kapitalist sistemden, özeldede AKP'nin gerici-cinsiyetçi icraatlarının bedelini daha ağır bir şekilde ödemekteyiz. AKP iktidarı döneminde erkekler tarafından öldürülen kadın sayısının on kat artması, durumun ne kadar vahim olduğunu gösteriyor. Yansırı ev işi ve çocuk bakımının -çalışan veya çalışmayan-kadının "görevi" sayılması, işsizliğin, yoksulluğun yıkıcı

etkilerinin öncelikle kadınları vurması, 4+4+4 eğitim sisteminin tüm sorunlarını, kadınların çocuklarıyla birlikte yaşaması, GSS uygulamasının sağlıkta yarattığı yıkımın daha çok kadınları etkilemesi vb.. Tüm bunlar sistemin emekçi kadınları nasıl bir sorunlar yumağıyla boğmaya çalıştığını gözler önüne seriyor. Bunlar yetmiyormuş gibi, AKP şeflerinin başlattığı Kürtaj, sezaryen tartışmaları, "üç çocuk yapın" vaazları, kılık-kiyafete müdahale girişimleri ise, işin tuzu-biberi oldu. Hamile kadınların sokağa çıkmasını "terbiyesizlik" sayan bir zihniyetle karşı karşıya olmamız, bu konuda başka söze gerek bırakmıyor.

Buna karşın, gök kubbe altında iyi şeyler de oluyor. Çünkü Gezi Direnişi pek çok şeyi değiştirdi! Sistemin evin dört duvarlarına hapsedtiği, ev-çocuk bakımı görevleriyle boğduğu kadınlar, artık toplumsal sorunlarla ilgilenen, politika konuşan, geleceğe dair kafa yoran bireyler haline gelmiştir. Sokağın özgürleştirici gücüyle kadınlar bir adım öne çıkmış, örgütlenmenin ihtiyacını hissetmiş, önemini kavramıştır. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak!

Gezi Direnişi göstermiştir ki, kadınlar, direniş süreçlerinde, mücadele içinde değişir ve sıçramalı bir gelişim yaşar. Buna bağlı olarak mücadele içinde özgürleşen kadınlar da mücadeleye güçlü bir soluk katar, daha ileriye taşır.

Artık önemli olan, bundan sonra yapacaklarımızdır. Hak elde etmenin ve geleceği kazanmanın yolu örgütlenmek, sokağa çıkmak ve direnişe devam etmekten geçer. Bundan böyle sömürüye, baskılara, gericiğe, ayrımcılığa, hak gasplarına karşı bulduğumuz her alanda, komitelerde, emekçi kadın komisyonlarında örgütlenmeli, gerici iktidarın saldırılarına eylemli gücümüzle, sokaklarda yanıt vermeliyiz. Unutmayalım;

"Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!"

(Emekçi Kadın Bülteni, Eylül 2013)

Adana'da emekçi kadınlar etkinlikte buluştu!

Adana Emekçi Kadın Komisyonu düzenlediği etkinlikle direnişin öne çıkardığı kadınların sorunları ve mücadelesini gündemleştirdi.

Adana Emekçi Kadın Komisyonu tarafından 7 Eylül günü gerçekleştirilen etkinlikte emekçi kadınlar bir araya geldi. İki bölümden oluşan etkinliğin ilk bölümünde Emekçi Kadın Komisyonu'nun iki üyesi tarafından sunumlar yapıldı. Bu bölümde ilk olarak "Gezi Direnişi ve kadınlar" üzerine yapılan sunumda, Gezi Direnişi'nin bir analizi yapılarak, emekçi kadınların ön plana çıktığı vurgulandı. Pek çok şehirde bu protestolara farklı kuşaklardan kadınların katıldığı, direnişin sürdürülme nedenlerinin çeşitlilik kazandığı belirtildi. İktidarın kadını ikincil olarak tanımlayan, dışlayıcı söylemlerinin tersine çevrilmiş olduğu anlatıldı. Kadınların hayatın yedeğinde değil tam içinde oldukları, isyan eden yüzlerinin ortaya çıktığı vurgulandı. Sonrasında ise "kadınlar ve politika" üzerine yapılan sunuma geçildi. Burada da kadınların aslında siyasetin dışında olmadığı zaten tüm yaşamıyla içinde olduğu belirtilerek Gezi Direnişi'nde de yer aldıkları belirtildi. Sunumlarda haklarımız ve taleplerimiz için tek seçeneğin sosyalizm olduğu belirtilerek direnişe ve sosyalizm mücadelesini büyütme çağrı yapıldı.

Etkinliğin ikinci bölümünde "Aile ve çocuk iletişimi" başlığında uzman bir psikologun katılımıyla yapılan sunuma geçildi. Bu bölümde eğitimde ve yaşamın diğer alanlarında sistemden kaynaklı sorunların insan psikolojisine etkilerine değinilerek, esasında kapitalist sistemin hastalıklı olduğuna dikkat çekildi. Etkinliğe katılan emekçi kadınların eğitim sisteminden kaynaklı yaşadıkları sorunlarla ilgili sorulara yanıtlar verildi. Başta 4+4+4 sistemi eleştirilerek, kapitalist sistemde eğitimin amacının sermaye sınıfına köle yetiştirmek olduğuna dikkat çekildi.

Kızıl Bayrak / Adana

Mamak'ta emekçi kadın etkinliği

Mamak Emekçi Kadın Komisyonu 7 Eylül'de bir toplantı gerçekleştirdi.

Gezi Direnişi'nde emekçi kadınların rolünün tartışıldığı toplantı direnişe dair hazırlanan bir belgeselin gösterimiyle başladı. Kadınların %52 oranında katılım sağladığı Gezi Direnişi'nin görsellerle sunulduğu belgeselde sorunun kadınlar açısından da "üç beş ağacın" ötesinde olduğu vurgulandı.

İlgiyle izlenen belgeselin ardından, direniş üzerine tartışma bölümüne geçildi. Bu bölümde söz alan birçok kadın kendi yaşamından örneklerle düşüncelerini dile getirdi. Neredeyse tüm konuşmaların ortak vurgusu örgütlenme ihtiyacı oldu. Bu çerçevede neler yapılabileceği konuşuldu. Kadınların kendi gücünün farkına varması gerektiği, bunun bir parçası olarak ise bir adım öne çıkması gerektiği belirtildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

“Burcu Koçlu’nun katledilmesine izin vermeyeceğiz!”

Tüm Kızıl Bayrak emekçilerine beton duvarlar ardından merhaba...

Sevgili Kızıl Bayrak emekçileri öncelikle çalışmalarınızda başarılılar. Yerleşik olan tüm ezberlerin bozulduğu, neo-liberal sömürünün vahşi bir hayvan gibi saldırıyı yoğunlaştırdığı bir dönemde emekçi halkların “artık yeter” diyerek yepyeni bir mücadele sürecinin başlangıcının yapıldığı, bir park, bir meydan ve bir şehirden dalga dalga tüm ülkeye yayılan bir direniş senfonisinin, İzmir’deki icracıları olmamız sebebiyle F tiplerine konan direnişçi tutsaklardan birisiyim.

Madem ki devlet Gezi Parkı Direnişi’nin intikamını, tehlike olarak gördüğü, onlar açısından “marjinal”, “aşırı uç”, bizler açısından ise sınıf savaşımının mütevazi neferleri olarak bizlerden çıkarmak istedi. Bilinsin ki emperyalist-kapitalist sistem için “tehlike” unsuru olarak görülme bir kaygı vesilesi değil, bizler için bir onurdur. Devlet bizler üzerinden, tüm topluma bir mesaj vermek istemektedir, o mesaj nettir: “Sokağa çıkmayın!” Oysa bilinen bir gerçekliktir; yaşanan “an”da bir kırılma olduysa artık hiçbir şey o kırılmadan önceki gibi olmaz. Artık hiçbir şey Gezi’den önceki gibi olmayacak. Emekçiler bir kere kendi kurdukları barikatlara alınterini, kanlarını akıttılar, uzun süredir ilk defa kendi hayatları hakkında itiraz etme ve karar verme haklarını kullandılar. İşte bu kırılmadır ki devletin vermek istediği mesajın, suya yazılan bir yazıdan öte bir ifadesi olmayacaktı, o yazı çoktan silinip gitti bile...

Bizler açısından durum oldukça net ve yalın; Gezi Parkı Direnişi şu an dört duvar arasında, dikenli tellerin altında, demir parmaklıkların ardında tüm yakıcılığı ve yaratıcılığı ile devam ediyor. Elbette gözaltı sürecimizin hukuksuzluğundan, “delil”in ne olmayacağına dair çok sağlam örnekler barındıran yargılama sürecinin komikliklerinden bahsetmek söz konusu olabilirdi. Ama artık tüm bunlar bu ülke işçi ve emekçilerinin ezberlediği ve çok da ilginç gelmeyen noktalar. Sonuç itibarı ile “hukuk iktidarın fahişesidir” ve bu konumundan dolayıdır ki, iktidarın istediği şekli almak, eğilip bükülmek noktasında uygulayıcıları vasıtası ile iktidara hizmette kusur etmemektedir. Ve o hizmetin bir gereği olarak bizler şu an F tipindeyiz.

Şaşırtıcı bir durum değildir, binlerce insanın

önünde Ethem Sarısülük’ü gözü kara bir şekilde katleden polisin elbette güvendiği bir şey var. Ali İsmail ve Abdullah Cömert’i döve döve katleden polis ve sivil faşistlerin güvendikleri bir şey var. Medeni’yi otomatik silahla tarayarak katleden askerin güvendiği bir şey var. Direnişçilere pala ile saldıran faşistin güvendiği bir şey var. Yüzlerce insanın arasına arabasını sürüp Mehmet’i katleden faşistin güvendiği bir şey var. Onlarca gözü çıkaran, binlerce insanı yaralayan, insanların kafatasını parçalayan, sokakları, meydanları açık hava işkencehanesine çeviren polis terörünün güvendiği bir şey var. O güvendikleri, iktidarın kuklası olmaktan öte bir işlevi olmayan bu hukuk sistemidir. Bu hukuk sistemidir ki hukuksuzluklardan “hukuki” kararlar çıkararak bizleri hapishanelere koymasında “şaşılacak” bir durum bulmamıza olanak bırakmamaktadır artık.

Dikkat çekmek istediğim esas nokta şudur: İktidarın gözünü öylesi bir intikam hırsı bürümüştü ki, çok ciddi oranda sağlık problemleri bulunan, hapishanede bir gün bile durmasında hayati tehlike bulunan Burcu Koçlu’yu tıpkı Güler Zere’ye yaptıkları gibi katletmek istemektedir.

Devletin katletme konusunda maharetleri bizler açısından bilinmez değildir. Roboski hala capcanlı durmaktadır hafızalarımızda. Gezi Direnişi süresince kaybettiğimiz Abdullah, Ali İsmail, Mehmet ve Medeni’nin öfkesi hala yumruğumuzu sınıksız tutmamıza sebep olmaktadır. Tarihten bunlar gibi yüzlerce örnek verilebilir.

Ama tüm bunların yanında bizlerin de tüm bu katliamlara, zulümlere sessiz kaldığımız görülmüş şey değildir. Bu nedenle biliyoruz ki, devlet tıpkı Güler Zere’ye yaptığı gibi Burcu Koçlu’yu da, Kemal Avcı’yı da ve hasta olan diğer tüm tutukluları sessiz sedasız katletmek istiyor. Bilinmelidir ki Burcu Koçlu’nun gözümüzün içine bakılarak katledilmesine izin vermeyeceğiz.

Bu vesile ile; hasta tutsak Burcu Koçlu derhal serbest bırakılmalıdır!

Hapishanelerdeki hasta olan tüm tutuklu ve hükümlüler derhal serbest bırakılmalıdır!

Yaşasın devrimci dayanışma!

Orhan Yıldız
Kırıklar 1 No’lu F Tipi
Hapishanesi B1-42

İzmir’de tutsaklara tahliye yok!

Gezi tutsaklarına açılan davanın ilki 10 Eylül’de İzmir 12. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görüldü.

İzmir’de “1. dalga operasyon” denilen ev baskınları sonrasında tutuklanan sekiz direnişçinin “herhangi bir örgüt üyesi olmamakla beraber örgüt adına suç işlemek” suçlamasıyla yargılandığı dosyada direnişçiler üç grupta mahkemeye çıkarıldı.

ÇHD’li avukatlar tarafından yapılan savunmada, yargılananın Gezi Direnişi olduğu ifade edildi. Davanın siyasi bir dava olduğu, hukukun işlemediği ve kararın baştan verilmiş olduğu vurgusu yapıldı.

İlk duruşmada tutuklulukların devamı kararı verilmesi üzerine duruşma salonunda bulunan destekçiler kararı sloganlarla protesto etti. Bunu gerekçe göstererek diğer iki duruşmada aileler dışındakilerin duruşmaya alınması engellenmek istendi, fakat destekçiler yine de duruşma salonuna girerek davayı izlediler.

Duruşmaya çıkarılan bütün tutsaklar hakkında tutukluluğun devamı kararı verilerek avukatların da altını çizdiği gibi davanın siyasi bir dava olduğu gözler önüne serildi.

Duruşmanın yapıldığı gün hem İzmir’de hem de İstanbul’da adliye önünde tutsaklara özgürlük talebiyle eylemler yapıldı.

İzmir Dayanışması ve Tutsak Aileleri, sendika ve odaların da katılımıyla duruşma öncesinde adliye önünde bir eylem gerçekleştirdi. Konuşmaların yapıldığı ve sloganların atıldığı eylemde tutuklamaların hukuksuzluğu ifade edilerek tutsakların serbest bırakılması talebi yükseltildi. Gün boyu adliye önünde bekleyen kitle marşlarla, sloganlarla eyleme devam ettiler. Ayrıca adliye önünde yapılan adalet forumunda destekçiler ve tutsak yakınları düşüncelerini ifade etti.

Davanın başlayacağı saatte Çağlayan’daki İstanbul Adliyesi önünde de destek için bir eylem yapıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir-İstanbul

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/36 * 13 Eylül 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezhiz Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

Suriye halkları emperyalizmin kısılcacında...

Emperyalist saldırganlığa geçit vermeyelim!

İşçiler, emekçiler, kardeşler!

Başını ABD'nin çektiği emperyalist güçler Suriye'yi hedef alan savaş ve saldırganlık politikalarına hız vermiş bulunuyorlar. İki yıldır besledikleri çeteler aracılığıyla Suriye topraklarını kan gölüne çeviren emperyalistler şimdi de Suriye halklarının tepesine füze yağdırmaya hazırlanıyorlar.

Haydut başı Obama'nın geçtiğimiz günlerde yaptığı açıklamalarla startı verilen bu yeni saldırı hazırlığına yine "kimyasal silah" yalanı gerekçe gösteriliyor. Bizler onların kimyasal silah yalanlarıyla Irak'ı nasıl talan ettiklerini iyi biliyoruz. Milyonlarca Iraklı'yı nasıl katlettiklerini, kadınlara ve çocuklara tecavüz edip nasıl bir zulmün altına imza attıklarını çok iyi biliyoruz.

Kardeşler! emperyalistlerin "Suriye'de kimyasal silah var" yalanlarına kanmayalım. Çünkü ABD emperyalizminin derdi bölgedeki "kimyasal silah" tehdidi değil, Ortadoğu'nun zenginliklerini yağmalamak ve egemenliğini pekiştirmektir.

Kardeşler!

Bölgemizi kan gölüne çeviren bu saldırganlık ve savaş, ABD emperyalizminin ve İsrail siyonizminin çıkarları için yürütülüyor. Onların sefil çıkarları için yıllardır Ortadoğu'da oluk oluk kan akıtılıyor. Dümenini AKP iktidarının tuttuğu Türk sermaye devleti ise emperyalist-siyonist güçlerin hesabına savaş taşeronluğu yapıyor. Sermaye devleti iki yıldır Suriye'yi yakıp yıkan çetelere silahtan eğitime her türlü desteği sunmaktan geri durmuyor. Dahası bu çeteleri bizzat yönetip yönlendiriyor. Özgürlük ve eşitlik için mücadele eden Batı Kürdistan halkının kazanımlarını boğmak için kanlı katliamlar tertipliyor, gerici çeteleri Kürt halkının üzerine salıyor.

Tüm bunlarla birlikte, Türkiye topraklarını ABD emperyalizminin ve NATO'nun savaş ve saldırı üssüne dönüştüren sermaye devleti, gelinen aşamada Suriye'yi hedef alan yeni bir saldırıda koçbaşı olmaya hazırlanıyor.

İşçiler, emekçiler, gençler, kardeşler!

Her ne kadar son manevralar emperyalist saldırı hazırlığını ertelemiş olsa da, Amerikan bombaları Suriye halklarının tepesine her an yağabilir. Zira haydut başı Obama, "saldırıyı erteledik ama vazgeçmedik" buyuruyor. İsrail, Türkiye, Katar gibi işbirlikçi takımı ise ellerini ovuşturuyor. Suriye'nin yıkımı ve talanı için sabırsızlıkla ABD'nin işaretini bekliyor.

Kardeşler! Bu kıyımı, bu yıkıcı savaşı ancak bizler durdurabiliriz. Biz işçi ve emekçilerin birleşik, kitlesel ve militan direnişi bu haydutları ve savaş baronlarını durdurabilir. Onun için komşu Suriye halkları ile dayanışmayı yükseltelim, emperyalist savaşa karşı direnişi büyütelim. Haziran Direnişi'nde baskıya, zorbalığa, doğanın rant için talan edilmesine karşı nasıl ki milyonlar olup sokakları zaptettiyseniz şimdi de emperyalist savaşa karşı alanları dolduralım. 'İşçilerin birliği halkların kardeşliği' şiarıyla kardeş Suriye halkı ile eylemli dayanışmayı büyütelim.

Suriye'den kanlı ellerinizi çekin!

Emperyalistler yenilecek, direnen halklar kazanacak!

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek!

Tüm NATO ve ABD üsleri kapatılsın!

Emperyalistlerle gizli-açık bütün anlaşmalar iptal edilsin!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu